இந்திரா செளந்தர்ராஜனின்

புத்தம் புதிய படைப்பு

(July - August)

நாவல் அரசு வழங்கும்

நன்றியுடன் நந்தினி...!

மர்மநாவல் !

ரூ.10/-

வ

...டாப்புல நின்னா

...ழுக்கு போனான்.

...ஏன்?

...போனான் முழு

...சமான சம்பளம்

...ன்.

...பண்றேன்

... இருக்கா?

...கொடுங்க.

...யா? ஒவ்வொரு புக்கும்

...றியா... பார்க்கிறியா....

நன்றியுடன் நந்தினி!

- இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

1

'வாழ்க்கை என்றால் என்ன?'

இந்த கேள்வியை ஒரு குருவானவர் தன்னை சந்திப்பவர்களிடமெல்லாம் கேட்டபடி இருந்தார். ஆனால் ஒருவர் கூட அவருக்கு நிறைவான பதிலை கூறவில்லை. ஒருவர் 'பிறந்து விட்ட உயிர்கள் மரணம் வரும் வரையில் இந்த மண்ணில் எதையாவது செய்தபடி இருப்பது தான் வாழ்க்கை' என்றார். இன்னொருவர் ஒருபடி மேலே போய் 'சந்தோஷமாய் வாழ முயற்சிப்பதே வாழ்க்கை' என்றார். 'அதெல்லாம் இல்லை... எதுவுமே நம் கையில் இல்லை இதை உணர்த்துவது தான் வாழ்க்கை...' என்றார் மூன்றாமவர். மொத்தத்தில் ஒருவர் கூட சரியான விடையை கூறவில்லை. கூறவும் அவர்களால் முடியவில்லை.

ஏன் முடியவில்லை? என்று நாம் கேட்டுக் கொள்ளும் போதே அதற்கான உண்மையான விடை என்ன என்பதை அந்த குருவிடமே கேட்டு விடுவோம். குருவும் கூறுகிறார் 'ஒருவன் தன்னையறிதலே வாழ்க்கை...!' என்று... இதை தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து கேள்விகள் முளைக்கின்றன.

தன்னையறிவது என்றால் என்ன?

தன்னையறிவது என்பது எதற்கு?

தன்னையறிவதால் ஆகப்போவதென்ன?

தன்னையறிவது என்பது அவ்வளவு கடினமா என்ன?

1980 - ஜனவரி 16ம் தேதி

திலகத்துக்கு இடுப்பு வலி எடுத்து விட்டது!

மிக அமைதியானவள் திலகம்.... அவள் இறுமல் கூட அதிக சப்தமின்றி தான் இருக்கும். அவ்வளவு மென்மையானவள்... ஆனால் இப்போது பெரும் குரலெடுத்து கத்தினாள்.

'ஐயோ அம்மா வலி தாங்க முடியிலியே....'

- அவளது குரல் அந்த வீட்டில் உள்ளவர்களை உலுக்கி எடுத்தது. ஆனாலும் அவர்களுக்கு நடுவில் அந்த வேதனை மிகுந்த குரலை ஒரு நெருடலாக கருதி முகத்தை சுளித்துக் கொண்டான் ஒருவன்.

திலகத்தின் ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் அவன்.

பெயர் ராமதுரை....

பதறத் தொடங்கி விட்ட மனைவியை பார்த்து

"போ கனகம்.... போய் மருத்துவச்சியை எழுப்பி கூட்டிகிட்டு வா...." என்றான்.

"மருத்துவச்சி ஊர்ல இல்லைங்க.... ஆஸ்பத்திரிக்கு தான் கொண்டு போகணும்...."

"ஆமா நீயும் நானும் ஆஸ்பத்திரில தான் பொறந்தோமாக்கும்? ஏசுநாதரே மாட்டுத் தொழுவத்துல தான் பொறந்தார் தெரியும்ல...?"

"இப்போ எதுக்குங்க இந்த பேச்சு... போய் ஒரு ஆட்டோவை கூட்டிகிட்டு வாங்க. திலகம் எவ்வளவு வலின்னாலும் தாங்கிக்கறவ. அவளே இந்த அளவு கத்தறான்னா நிச்சயம் வயித்துல குழந்தை குறுக்குல பிரண்டுகிட்டிருக்கணும்...."

"அடியே.... பிரசவத்தும் போது யாருடி கத்தல...? அலுங்காம இந்த உலகத்துல அந்த ஆதிபராசக்தியால கூட பிள்ளை பெற முடியாதுடி.... இதை போய் பெருசா சொல்லிகிட்டு...."

"போதுங்க... இது பிரசங்கம் பண்ற நேரமில்ல. ஏற்கனவே சரியான சத்தான ஆகாரமில்லாம ரொம்ப வீக்கா இருக்கான்னு டாக்டரம்மா சொல்லியிருக்காங்க. தயவு செய்து போய் ஒரு ஆட்டோவை பிடிச்சுகிட்டு வாங்க...."

- கனகம் அவனை உந்தித் தள்ளி விட்டாள். அவனும் அரை மனதாக ஆணிக் கதவில் தொங்கிய தன் அரைக்கை சட்டையை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு தெருவில் இறங்கினான்.

வாசல் தாண்டும் போது முணுமுணுத்தான்.

'இங்க நம்ம பொழப்பே நாறப் பொழப்பா இருக்குது... இதுல இவ ஒருத்தி. இவளுக்கு சோறு போட்டதே பெருசு. இதுல

இவளுக்கு ஒரு புள்ள பொறந்து அதுக்கும் இனி பாலு கஞ்சின்னு ஊத்தணும். ஹூம் எல்லாம் தலை எழுத்து!

குடிச்சிபிட்டு லாரியில அடிபட்டு செத்த இவ புருஷன் இவளையும் இழுத்துகிட்டு லாரியில விழுந்துருக்கலாம்...'

- புலம்பியபடியே செல்லும் கணவனை கண்கள் கலங்க பார்த்தாள் கனகம். ஒரு வீட்டின் வறுமை பல அரிய மனித குணங்களை தின்று விடுகிறது. அதில் பாசமும் கருணையும் தான் முதலில் அடிபடுகிறது.

ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறக்காவிட்டாலும் திலகம் தான் ராமதுரைக்கு ஒரே சகோதரி. ஆனால் அவளை பாசத்தோடு நேசிக்க அவனால் முடியவில்லை. மாதம் இருநூறு ரூபாய் சம்பாத்யத்தில் மனைவிக்கும் பிள்ளைக்கும் சோறு போடுவதே பெரும்பாடாக இருக்கிறது. இந்த நிலையில் குடிகார கணவனை ஒரு லாரி விபத்தில் பறி கொடுத்துவிட்டு நிர்கதியாக ராமதுரையிடம் வந்து நின்றவள் தான் திலகம்.

எங்கே வந்தாய் என்று கேட்கவும் முடியவில்லை. வைத்து ஆதரிக்கவும் வறுமை இடம் தரவில்லை.

வந்தவள் கர்பிணியாக இருந்தது தான் கொடுமை.

"அண்ணி.... அவர் போனது தெரிஞ்ச உடனேயே நானும் அரளி விதையை அரைச்சு விழுங்கத்தான் ஆசைப்பட்டேன். ஆனா என் வயித்துக்குள்ள என்ன நம்பி வாழ வந்துட்ட என் பிள்ளையை கொல்ற அளவுக்கு என் மனசு கல்லா இல்லாம போயிடிச்சு. அதான் நான் சாகல அண்ணி.

இங்கேயும் உங்களுக்கு நான் பாரமால்லாம் இருக்க மாட்டேன் அண்ணி. என்னால முடிஞ்ச வேலையை செய்யறேன். இப்பெட்டி அடுக்கறேன்" என்று தன் பங்குக்கு நிறையவே சம்பாதித்தும் தந்தாள்.

ஆனாலும் ராமதுரையால் அவளை பாசமாக நேசிக்க முடியவில்லை. பாரமாகத்தான் அவன் வரையில் ஆகிப் போனாள்.

ஒரு பதினைந்து நிமிட கால அவகாசத்தில் அரை மனதாய் ஒரு ஆட்டோவை பிடித்து வந்தான் ராமதுரை. திலகத்திடம் சத்தம் பலமடங்கு பெருகிவிட்டிருந்தது. கனகம் பாய்ந்து வந்து பிடிக்கத் தொடங்கினாள்.

"அவசரம் தெரியாம இப்படியா ஆடி அசைஞ்சுகிட்டு வருவே?" என்கிற கேள்வியோடு திலகத்தை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கினாள்!

2

'ஒருவன் தன்னை எதற்காக அறிய வேண்டும்? அறிந்து கொள்வதால் ஆவதென்ன? போன்ற கேள்விகள் எல்லாம் நிறையவே எழும்புகின்றன. ஆனால் தன்னையறிவது தான் வாழ்க்கை - அதற்காகத்தான் இந்த பிறப்பே எனும் போது அதற்காக முயல்வது தானே சரி...?

சரி தன்னை ஒருவர் அறிந்து கொள்வது எங்ஙனம்?

ஒருவர் ஆணாக இருக்கும் பட்சத்தில் தான் ஒரு ஆண் என்பதில் தொடங்கி, தனக்கான பெயர், தான் பிறந்த தேதி, தனது வயது, தனது ரத்தப்பிரிவு என்று எதையறிவதும் தன்னையறிவது ஆகாது. இவை எல்லாம் அடையாளங்கள் இதனைக் கடந்து தன்னையறிவதில் மூழ்கிட வேண்டும்.

பாலகுருநாதன் என்று ஒரு இளைஞர்!

தன்னையறியத் தயார் ஆனார். மேற்சொன்ன அடையாளங்களை விட்டுவிட்டு தான் யார் என்று அறிய அவர் விரும்பிய போது அவருக்குள் பளிச்சென்று ஒரு சிந்தனை. அவர் இந்த மண்ணில் பிறந்த தேதி அவருக்கு தெரியும். பிறப்பதற்கு முன்னால் பத்துமாதம் வரை தாயின் வயிற்றில் இருந்ததையும் ஏற்றுக் கொண்டு தான் தீர வேண்டும். அந்த பத்து மாதங்களுக்கு முன்னால் அவர் இருந்தாரா இல்லையா? இல்லை என்றால் இல்லாத ஒருவர் எப்படி தாயின் வயிற்றுக்குள் மட்டும் வந்திருக்க முடியும்?

இந்த இரு கேள்விகளும் பாலகுருநாதனை வெகுவாக சிந்திக்கச் செய்தன...!'

2010 - ஜனவரி 16ம் தேதி

நந்தினி உற்சாகமாய் தன் பிறந்த நாளை கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள்! மேஜை மேல் பெரிதாய் கேக்! கேக்கின் மேல்

நந்தினிக்கு முப்பது வயது முடிந்து விட்டதை குறிக்கும் விதமாக முப்பது மெழுகுவர்த்திகள்.

அதை ஏற்றி பின் வாயால் ஊதி அணைப்பது தானே மேற்கத்திய மரபு?

ஆனால் அதை ஏற்றிய நந்தினிக்கு ஊதி அணைக்க மனது வரவில்லை. அருகில் நின்று கொண்டிருந்தான் அவளது அருமைக் காதலன் ஆனந்த். அவனை ஒட்டி நின்றபடி இருந்தனர் நந்தினியின் அழகான பெண்ணான ஸ்வப்னாவும், பிள்ளையான சேகரும்....

மற்ற உறவினர்கள் நண்பர்கள் என்று ஒரு பெரும் கூட்டமே சூழ்ந்திருந்தது.

"உம் ஊதி அணை நந்தா...."

"இல்லீங்க.... விளக்கை அணைக்கறது பாவம்க...."

"பைத்தியம் - இப்படி செய்யறது தான் வழக்கம்...."

"என்னங்க வழக்கம்.... ஒவ்வொரு மெழுகுவர்த்தியும் என்னமா எரியுது - பார்க்கவே எவ்வளவு அழகா இருக்கு இதை போய் ஊதி அணைக்கறதா?"

"ஐய்யோ ஐய்யோ.... நான் என்ன உன்னை கொலையா பண்ணச் சொன்னேன். ஆஃப்ட்ரால் ஒரு விளக்கு இதுல போய் உனக்கு இப்படி ஒரு சென்டிமென்ட்டா?"

"அதுக்கு தான் நான் இந்த மாதிரி கொண்டாட்டமெல்லாம் வேண்டாம்னேன். கேட்டாதானே?"

- நந்தா பேசியதிலிருந்தே அவளது இதயம் எப்படிப்பட்டது என்பது எல்லோருக்குமே புரிந்து விட்டது.

சிலர் ரசித்தனர் - சிலர் சிரித்தனர்.

அவள் மகன் மட்டும் வேகமாய் முன் வந்து அம்மாவுக்காக நான் ஊதி அணைக்கறேன் என்றபடியே மளமளவென்று ஊதி அணைத்தும் விட்டான்.

எல்லோரும் கைதட்டினர்.

'டுப்' என்று ஒரு வெடி வெடித்தது போல் சப்தம்...

ஜிகினாத்தாளும், துண்டுக் காகிதங்களும் மழை போல பொழியத் தொடங்கின.

அந்த ஹாலே கலகலப்புக்குள் மூழ்கிப் போகத் தொடங்கியது.

நந்தினியை வரிசையாக ஒவ்வொருவராக வாழ்த்தத் தொடங்கினர். அவர்களில் சகுந்தலாவும் நடராஜனும் கூட இருந்தனர். நந்தினி எல்லோருடைய வாழ்த்தையும் விட

அவர்களுடைய வாழ்த்தைத் தான் மிகப் பெரிதாக கருதினாள். கண்ணீர் மல்க அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தாள்.

"நல்லநாள் அதுவுமா எதுக்கும்மா கண்கலங்கறே?"

"இது ஆனந்த கண்ணீர் அம்மா..."

"சமாளிக்காதே... கண்ணீரை துடைச்சுக்கோ..."

- என்றபடியே தானே முன்வந்து துடைத்து விட்டாள் சகுந்தலா. நட்ராஜ் தனது பரிசாக ஒரு பட்டுப் புடவையை தந்தார்.

"அப்பா ரொம்ப நல்லாருக்கு... எவ்வளவுப்பா விலை?"

"அதெல்லாம் உனக்கு எதுக்கு? பை த பை இது உன் அக்கா நளினியோட பரிசு" - என்று ஒரு மூக்குத்தியை அளித்தார்.

"வாவ்.... எக்சலண்ட்! அக்காவுக்கு என் டேஸ்ட் நல்லா தெரியும்..."

"ஏன் உன் அண்ணன் வாசுவுக்கு தெரியாதா நந்தினி..."

"அண்ணன் என்னப்பா கொடுத்தாரு?"

"நீ அவன் கூட ஓயாம பேசிகிட்டிருக்கணுமாம். அதுக்காக ஒரு போஸ்ட் பெய்ட் செல்போனை தந்துருக்கான். பேசறது மட்டும் தான் உன் வேலை. பில்லை அவன் கட்டிடுவான்."

- என்றபடியே ஒரு செல்போனையும் தந்தார்.

செர்ரி பழ நிறத்தில் மழுமழுவென்றும் சற்று அகலமாய் ஒரு சீட்டுக்கட்டின் அளவிலும் இருந்தது.

நந்தினிக்கு கண்கள் பளபளத்தன.

"ஹை புது செல்..." - என்று பாய்ந்து பற்றினான் நந்தினியின் மகன் சேகர்.

"டேய் அது எங்கண்ணன் எனக்கு கொடுத்தது. உனக்கு இன்னும் முழுசா பத்து வயசாகல அதுக்குள்ள செல்போன் கேக்குதா... கொடுடா இப்படி?" - என்று மகனோடு மல்லு கட்டத் தொடங்கி விட்டாள் நந்தினி.

மொத்தத்தில் கலகலப்பாக இருந்தது அந்த ஹால்.

ஒரு பக்கம் டின்னரும் தொடங்கி விட்டது.

பஃபே முறையில் பட்டர் நாணும், மற்ற கிரேவி ஐட்டங்களும் கமகமத்தன. எல்லோரும் உற்சாகமாக ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டும் சாப்பிட்டுக் கொண்டும் இருந்தனர். அதில் ஒரே ஒருவன் மட்டும் உர்ரென்று இருந்தான். லட்ச ரூபாய் கொடுத்தாலும் சிரிக்க வைக்க முடியாது என்பது போல தெரிந்தான். நந்தினியின் கணவனான ஆனந்தின் நண்பனான அவனை யாரும் அவ்வளவாக பொருட்படுத்தவில்லை.

ஒரு உறவுக்காரர் மட்டும் அவனிடம் வந்து "சார் நீங்க சாப்பிடலையா?" என்று கேட்டார்.

"இல்ல... பசிக்கல" என்றான் அவன்.

"சும்மா கொஞ்சம் சாப்பிடுங்க சார்..."

"இருக்கட்டும்.... நான் அப்புறம் சாப்பிட்டுக்கறேன்...."

"நீங்க ஆனந்த் ஃப்ரெண்ட் தானே?"

"அ... ஆமாம்..."

"உங்க பேர்?"

"க... காந்தன்...."

"ஆனந்தோட தான் ஒர்க் பண்றீங்களா?"

"இ... இல்ல... ஆனந்துக்கும் எனக்கும் டென்னிஸ் விளையாடத் தொடங்கினதுல இருந்து பழக்கம்..."

"நீங்க என்ன பண்றீங்க?"

"பிசினஸ்..."

"என்ன பிசினஸ்?"

"எக்ஸ்போர்ட் பிசினஸ்...."

"எதை எக்ஸ்போர்ட் பண்றீங்க?"

- அவர் விடாமல் கேட்டார். அவனும் அரை மனதாகவே பதில் கூறினான்.

"கார்மெண்ட்ஸை...."

"உங்க டர்ன் ஓவர்..."

"தெரிஞ்சு என்ன பண்ணப் போறீங்க - கடன் கேட்டா கொடுப்பீங்களா?"

"என்ன சார் நீங்க... சும்மா தெரிஞ்சுக்கறதுக்காக கேட்டேன். ஆமா உங்களுக்கு நிஜமாலுமே லோன் தேவையா?"

"ஆமாம்..."

"எவ்வளவு?"

"ஒரு இரண்டு கோடி....."

"என்னது இரண்டு கோடியா... யு மீன் டு குரோர்ஸ்...?"

"ஆமாம்.... ஏன் வாயை பொளக்கறீங்க?"

"இல்ல... நான் ஏதோ சில ஆயிரங்கள் - இல்ல அதிகபட்சம் ஒரு அஞ்சு லட்சம் வரை தான் நினைச்சேன்...."

"அது என் ஃபேக்டரி வேனுக்கான பெட்ரோலுக்கே பத்தாதே..."

"சரி என்னதான் பண்ணப் போறீங்க?"

"ஆனந்த் கிட்ட கேட்டுருக்கேன்...."

"என்னது.... ஆனந்த் கிட்ட ரெண்டு கோடி கேட்டுருக்கீங்களா?"

"ஏன் சார் கேக்க கூடாதா?"

"இல்ல.... அவனும் ஒரு பிசினஸ் மேன்தான். இன்ஃபாக்ட் ஒரு கோடீஸ்வரனும் கூட. ஆனா கடன் தருவானாங்கறது எல்லாம் என்னால சொல்ல முடியல."

"தரேன்னுருக்காரே...."

"ஆச்சரியம்தான்.... என்னால நம்பமுடியல?"

"ஏன் அப்படி?"

"மேடவாக்கத்துல ஒரு ஒண்ணேகால் கோடில பங்களா ஒண்ணு விலைக்கு வந்தது. அதை வாங்க சொல்லி எவ்வளவோ கேட்டு பார்த்தேன். அவ்வளவு ரூபால்லாம் இல்லன்னுட்டான். அப்படிப்பட்டவன் உங்களுக்கு எப்படி 2 கோடிய தரப் போறான்னு தெரியல.... ஒரு வேளை பார்ட்னர்ஷிப்போ...?"

"நான் அதுக்கும் தயார் தான். ஆனா என் மனைவிக்கு இஷ்டமில்லை. அதனால முடியாதுன்னுட்டான்...."

"ஆமாமா... ஆனந்த் ஒரு சரியான பொண்டாட்டி தாசன். அதுலயும் நந்தின்னா அவனுக்கு அவ்வளவு ப்ரியம்...."

"அதான் இங்க பார்ட்டில பார்த்தாலே தெரியுதே?"

"நந்தினியை யாருக்கு தான் பிடிக்காது. அவ ஒரு அற்புதமான கேரக்டர். முப்பது வருஷத்துக்கு முந்தி அனாதையா இவளை இவளோட அம்மா விட்டுட்டு செத்துட்டப்போ நாங்க எடுத்து வளத்துக்கறோம்னு நந்தினியை எடுத்து வளர்த்தவங்க தான் அதோ நிக்கறாங்களே சகுந்தலா நடராஜன்னு இரண்டு பேர்... அவங்க தான்...."

- அவர் அவர்களை அவனுக்கு அடையாளம் காட்டினார். காந்தன் என்கிற அவனும் அவர்களை கூர்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினான்.

"நந்தினியை அவங்க அடாப்ட் பண்ணும் போது பெரிய அளவு கடன்ல இருந்தாங்க. ஆனா நந்தினி இந்த வீட்டுக்குள்ள வந்த பிறகு பெரிய கோடீஸ்வரங்களா அவங்கள மாத்திட்டா...."

- அவர் நந்தினியை பற்றி சொல்லிக் கொண்டே போனார்!

3

தன்னுள் எழும்பிய அந்த இரண்டு கேள்விக்குமான விடையை தேடத் தொடங்கிய பாலகுருநாதனை அடுத்தடுத்து கேள்விகளும், அதற்கான பதில்களும் ஆக்ரமிக்க ஆரம்பித்தன. 'என் தாயின் வயிற்றுக்குள் நான் எப்படி நுழைந்தேன்? எது என்னை அந்த கர்ப வயிற்றுக்குள் செலுத்தியது? அத்தனை சிறிய கர்ப வயிற்றுக்குள் ஒரு சிசுவாக நான் உருத்திரள தொடங்கிய சமயம் உடம்பை வேண்டுமானால் தாயின் சுரோணிதமும், தந்தையின் விந்தும் ஒன்று கூடி வினை புரிந்து உருவாக்கி இருக்கலாம்... உயிர் அதற்குள் எப்படி வந்தது? ஒரு வேளை நான் என்று ஒன்று தனியாக கிடையாதோ? தாயின் உயிரே உடல் வளரத் தொடங்கவும் தன் உயிரில் இருந்து ஒரு கிளை உயிராக என் உடம்புக்குள் புகுந்திருக்குமோ?' - இப்படி பல கேள்விகளை அவன் தனக்குள் கேட்டுக் கொண்ட போதிலும் இம்மட்டில் பளிச்சென்று தெளிவான ஒரு பதிலைக் கூறிட யாராவது இருக்கிறார்களா என்றும் தேடினான். இதற்கு மட்டும் விடை தெரிந்து விட்டால் உயிரின் பயணத்தை கண்டறிந்து விடலாம். ஒரு உடம்புக்குள் அது நுழையும் நேரப் புள்ளியை வைத்து அந்த உடம்புக்குள் அது வாழும் காலத்தை கண்டறிந்து விடலாம், காலத்தை மட்டுமா? அந்த வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும் என்பதையும் கண்டறிந்து விடலாம் என்றெல்லாம் அவனுக்கு தோன்றியது.

ஜனவரி 16 - 1980
மாலை 4.00 மணி

ஆஸ்பத்திரி வார்டுக்குள் திலகம் பிரசவ வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். வெளியே மரபெஞ்சின் மேல் அமர்ந்திருந்த கனகத்துக்கு மனது துடிதுடித்தது.

ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் எவ்வளவோ வலிகள்! அதில் எந்த வலியை அவள் மறந்தாலும் அவளால் பிரசவ வலியை மட்டும் மறக்கவே முடியாது.

வார்டு கதவை இறுக்கமாக தாழிட்டிருந்தார்கள்.

இருந்தும் திலகத்தின் வேதனைக்குரல் வெளியில் கேட்டது.

அன்றைக்கு பார்த்து பெரிய டாக்டர் லீவில் போயிருக்க கத்துக்குட்டி டாக்டர் ஒருவரும், இரண்டு நர்ஸ்களும் ஏதோ தங்களுக்கு தெரிந்தவகையில் பிரசவம் பார்க்க தயாராகி விட்டிருந்தனர்.

கனகம் ஒரு நர்ஸை மடக்கி 'உயிருக்கு ஆபத்தில்லையே?' என்று கேட்டாள்.

"அதெல்லாம் இப்ப எதுவும் சொல்ல முடியாது. குழந்தை வேற குறுக்க விழுந்து தொப்புள்கொடி மாலை போல கழுத்தை சுத்திகிட்டு இருக்கு" - என்று கூறிவிட்டு ஓடிப் போனாள்.

கனகம் கோட்டை மாரியம்மனுக்கு நேர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கினாள்.

'பாவம் திலகம்.... கணவனும் போய், பிறக்கும் இந்த குழந்தைக்கும் எதாவது ஒன்று என்று ஆனால் உயிரையே விட்டு விடுவாள் மாரியம்மா... இரண்டு உயிர்களையும் காப்பாற்று' என்று நெக்குருகும் போதே உள்ளிருந்து குழந்தையின் அழுகைச் சப்தம் கேட்கத் தொடங்கி விட்டது.

கனகத்துக்கு ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது!

நர்ஸ் ஒருத்தியும் வேகமாக வெளியில் வந்தாள்.

அவளிடம் அளவுக்கதிகமான பதட்டம்.

"என்ன நர்ஸம்மா... குழந்தை நல்லபடியா பிறந்துடிச்சாட்டம் இருக்கே... ஆணா பெண்ணா?"

"அட நீ வேறம்மா.... குழந்தையை சிசேரியன்ல வயித்தை கிழிச்சு தான் எடுத்தோம். பெரிய உயிருக்கு திடீர்னு ஃபிட்ஸ் வந்துடிச்சு" - என்ற பதிலோடு ஒரு ஊசி மருந்தை எடுத்துக் கொண்டு திரும்ப உள்ளே ஓடினாள்.

கனகம் பரிதவிக்க தொடங்கி விட்டாள்.

அப்போது அவள் கணவன் ராமதுரையும் வந்து சேர்ந்தான்.

"என்னடி.... என்ன ஆச்சு?"

"குழந்தை பொறந்துடிச்சிங்க.... ஆனா பாவம் திலகம் - அவளுக்கு தான் ஃபிட்ஸ் வந்துடிச்சாம்."

"அப்படின்னா அவ பொழைக்க மாட்டாளா? அவ்வளவுதானா?"

- வெடுக்கென்று துளியும் நெருடலின்றி கேட்டவனை இரு கண்களாலும் ஒரு வித கோபத்தோடு முறைத்தாள் கனகம்.

"எதுக்கு இப்ப இப்படி பாக்கறே?"

"பாக்காம... ஒரு அண்ணன்காரன் பேசற மாதிரியா பேசறே?"

"அடுத்தவேளை சோத்துக்கு ஜிங்கி அடிக்கற நமக்கெல்லாம் அக்கா தங்கச்சிங்கற உறவெல்லாம் வேஸ்ட்டுடி. ஒரு நேரம் யோசிச்சா குடும்பம் குட்டியே கூட வேஸ்ட்டுதான். யாராலயும் ஒரு பிரயோஜனமும் கிடையாது. ஒருத்தன் சம்பாதிக்க ஒன்பது பேர் உக்காந்து திங்கறது நம்மள மாதிரி நடுத்தட்டு குடும்பத்துல தானடி..."

"எப்ப பார் பாரம், வேஸ்ட்டு, திங்கறதுன்னு இதையே பேசிகிட்டு இரு."

"பேசிகிட்டு இருன்னா அதான உண்மை? இப்ப திலகம் தப்பி பிழைச்சு குழந்தையோட வந்தா நான்தானடி பால் டப்பாவுக்கும், அவ உடம்பு தேர்றதுக்கும் சம்பாதிச்சு போடணும்?"

"போய்யா நீ அந்த பக்கம். இங்க தாயும் பிள்ளையும் நல்லவிதமா பொழச்சு வரணுமேன்னு துடிச்சுகிட்டு இருக்கேன். இங்கேயும் உன் பஞ்சப்பாட்டை பாட வந்துட்டியாக்கும்?"

"சரி நான் போயட்றேன்... அதுக்கு இதுக்குன்னு எதுக்கும் காசு கேட்டு என்கிட்ட வந்துடாதே. நான் வரேன்..."

- ராமதுரை வந்த வேகத்தில் சற்று புலம்பிவிட்டு கிளம்பி விட்டான்.

"யோவ் யோவ் நில்லுய்யா.... என்கிட்ட காலணா கிடையாது. இங்க நிறைய செலவு இருக்கு."

- அவள் எவ்வளவு கத்தியும் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல் அவன் போய்விட்டான்.

'சே என்ன மனிதன் இவன்?' - சடைத்துக் கொண்டாள்

கனகம். அப்போது உள்ளே இருந்து அவளுக்கு அழைப்பு வரவும் ஓடினாள்.

"சீக்கிரம் வாங்க.... பேஷண்ட் உங்க கூட பேசணுமாம்..."

"அண்....ணி...."

"திலகம்... அம்மாடி... வந்துட்டேண்டி என் ராசாத்தி"

"அண்.... அண்...."

"திலகம் நீ என் கூட பேச கஷ்டப்படாதே. தைரியமா இரு."

"அண்ணி என் குழந்தை...."

"பெண் குழந்தைம்மா.... அழகா லட்சணமா நல்லாருக்கு ஒரு ஊனமும் இல்ல..." - நர்ஸ் ஒருத்தி அப்போதுதான் என்ன குழந்தை என்றே கூறினாள்.

"அண்ணி என் குழந்தையை பத்ரமா...."

- என்று பதிலுக்கு ஏதோ சொல்ல முயன்றாள் திலகம். ஆனால் திரும்பவும் ஃபிட்ஸ் வந்து வாய் கோணிக் கொள்ள தலையும் ஒரு வெட்டோடு தொங்கிப் போனது. கனகம் அப்போதே புரிந்து கொண்டுவிட்டாள்.

உயிர் போய் விட்டது.

ஸ்தம்பித்துப் போனவள் அப்படியே நின்ற நிலையில் வெறித்தாள். அப்போது நர்ஸ் ஒருத்தி குழந்தையை நன்றாக கழுவித் துடைத்த நிலையில் ஒரு புசுபுசுவென்ற டவலுக்குள் குழந்தையை வைத்து எடுத்து வந்தாள்.

அதுவும் அழுதது!

அது பிறந்த விட்டதற்காகவா.... இல்லை தாயை இழந்து விட்டதற்காகவா என்பதுதான் தெரியவில்லை!

4

பாலகுருநாதன் தனக்குள் தோன்றிய கேள்விகளை சற்று [illegible] தெரிந்தவர்கள் என்று அவன் கருதும் நபர்களிடம் [illegible] கேட்கத் தொடங்கினான்.

அவனது பிரதான கேள்வியே இது தான்!

'ஒரு உயிர் தன் தாயின் கர்பத்துக்குள் எப்படி நுழைந்து [illegible] வளர்ந்து வரும் சிசுவின் உடம்புக்குள் புகுகிறது?'

இந்த கேள்விக்கு டாக்டர்கள் என்பவர்களிடம் கிட்டத்தட்ட [illegible] விதமான பதில்தான்.

'உயிரும் உடம்பும் சேர்ந்தே பிண்டம் வளர்கிறது. பிண்டம் தனி - உயிர் தனி என்றில்லை... எப்படி நம் உடம்பில் தலைமுடி, நகம் போன்றவைகள் வளர்கின்றதோ அப்படித்தான் பிண்டமும் வளர்கிறது. பிறந்துவிட்ட பிறகும் [illegible] எதுவும் தெரிவதில்லை. தான் ஒரு சிசு - ஒரு தாயின் [illegible] வளர்ந்து பூமி என்கிற ஒன்றில் வாழ வந்துவிட்ட [illegible] போன்ற தகவல்கள் எல்லாம் மனிதர்களுக்கு [illegible] வளர்ந்து வருவதால் அவர்கள் பேசுவதை [illegible] பின் மனம் என்று ஒன்று உருவாகி [illegible] மெல்ல தன்னையறியத் [illegible]'

மனம் என்று ஒன்று உருவானதே சமுதாயத்தால்தான்.

[illegible] மிருகங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் [illegible] எல்லாம் கிடையாது' - என்றனர்.

'அப்படியானால் உடல் அழியும் போது மனமும் சேர்ந்து அழிந்து விடுகிறதா?' என்று ஒரு கேள்வியை அந்த டாக்டர்களிடம் பாலகுருநாதன் எழுப்பினான்.

டாக்டர்கள் ஆம் என்றனர். ஆனால் வேதமும், சாஸ்திரங்களும் கற்றவர்கள் 'உடல் மட்டும்தான் அழிகிறது - உள்ளம் ஆன்மாவாகி அழியாமல் தன் அடுத்த பயணத்தை மேற்கொள்கிறது' என்றனர்!

ஜனவரி 16 - 2010
இர்வு 9 மணி

ஒரு வழியாக நந்தினியின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் முடிந்து நண்பர்களும் உறவினர்களும் விடைபெற்றபடி இருந்தனர். காந்தனும் விடைபெற்றுக் கொண்டான். ஆனந்திடம் கைகுலுக்கி விடை பெறும் போது 'உன் மனைவிய பார்த்தா இரண்டு பிள்ளை பெத்தவங்க மாதிரியே தெரியல - நீ இன்னும் கூட இரண்டு பிள்ளை பெத்துக்கலாம்' என்று சற்று வரம்பு மீறிய ஒரு கருத்தை உதிர்த்து விட்டுத்தான் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

ஆனந்துக்கு அப்போது இருந்த சந்தோஷமான மனநிலையில் அவன் பேச்சு ஒரு வரம்பு மீறியதாக தெரியவில்லை.

அதேசமயம் காலையில் இருந்து பிறந்த நாளை உத்தேசித்து அலைந்து திரிந்ததில் உடம்பெல்லாம் வலி.

பெட்ரூமுக்குள் நுழைந்து கதவை தாழிடாதபடி சாற்றிவிட்டு பீரோவை திறந்து விஸ்கி பாட்டிலை எடுக்கத் தொடங்கினான். பின்னாலேயே நந்தினியும் வந்து சேர்ந்தாள்.

பாட்டிலோடு நின்றவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

"நந்தா... நந்தா... ரொம்ப டயர்டா இருக்கு - ஒரு பெக் சாப்ட்டா கொஞ்சம் ரிலாக்ஸா இருக்கும்...."

"இத சாப்ட்டா தான் ரிலாக்ஸா? மூடிவையுங்க... இல்ல இல்ல அதை இப்படி கொடுங்க பாத்ரூம்ல கொட்டிட்டு வரேன்...."

"போ நந்தா....பாத்ரூம்ல கொட்டவா ஆபீஸ்ல வாட்ச்மேனை விட்டு வாங்கிவரச் சொன்னேன்...."

"அப்ப காலைலயே இன்னிக்கு உடம்பு வலி வரும்னு உங்களுக்கு தெரிஞ்சிடிச்சு...."

"வளவளன்னு கேள்வியா கேட்காதே நந்தா. உன் பிறந்தநாள் ட்ரீட்டா நினைச்சுக்கோ...." - என்றவன் மளமளவென்று குடிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

அவளால் தடுக்க முடியவில்லை.

நந்தினி எழுந்து போய் கதவை தாழ் போட்டுவிட்டு வந்தாள். கண் கலங்கிவிட்டிருந்தது.

"என்ன நந்தினி.... ஒரு குடிகாரனை போய் புருஷனா அடைஞ்சிட்டோமேன்னு நினைச்சு அழறியா?"

"சேச்சே... இந்த அனாதைக்கு கூட இவ்வளவு அன்பான கணவரான்னு ஒரு வினாடி நினைச்சேன் கண் கலங்கிடிச்சுங்க."

"ஆரம்பிச்சிட்டியா உன் அனாதை புராணத்தை...."

"அதானேங்க உண்மை. என்னை பெத்தவ ஒரு வாய் பால் கொடுக்காத நிலைல நட்ராஜ் அப்பாவும் சகுந்தலா அம்மாவும் மட்டும் என்னை ஏத்துக்காம போயிருந்தா நான் இப்ப அந்த அனாதை இல்லத்துல வெள்ளை புடவை கட்டிகிட்டு சுத்திகிட்டிருப்பேனோ?

அழகா இரண்டு பிள்ளைகள் - லட்சணமான புருஷன். பாசம் காட்ட அப்பா அம்மா....

ஒரு விதத்துல நான் கொடுத்து வெச்சவதான்....

இல்லீங்க?"

"நந்தினி தயவு செய்து இந்த சுய பல்லவியை இன்னியோட நிறுத்து. ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது நான் அனாதைன்னு இந்த தடவை நீ சொல்லிகிட்டாகணுமா? எனக்கு சுத்தமா பிடிக்கலை...."

"உங்களுக்கு பிடிக்காம போகலாம். ஆனா எனக்கு நான் ...றது ரொம்ப முக்கியம். பழசை நான் மறக்க விரும்பலைங்க...."

"நல்ல பழசு.... சரிசரி படு.... இல்ல வேற பேச்சு பேசு."

"நானும் பேசணும்னுதானே வந்துருக்கேன்.... ஆமா யாருங்க அது புதுசா காந்தன்கற பேர்ல ஒரு ஃப்ரெண்டு."

"காந்தனா.... சொல்றேன். காந்தன் ஒரு லெதர் டெக்னாலஜி ...ன்ட் லெதர் இண்டஸ்ட்ரி ஒண்ணு நடத்தறான். என் பால்ய ...தன். நடுவுல ஒரு பத்துபதினைஞ்சு வருஷம் டச்சே இல்லை. ...வாரம் பேங்குக்கு போயிருந்தப்போ அங்க திடீர்ன்னு ...சேன். பேங்குக்கு லோன் கேட்டு வந்திருந்தான். ஆனா பாவம் ...ங்க் ரூல்ஸ் அவனுக்கு லோன் தர அனுமதிக்கல...."

"அப்படி எவ்வளவு லோனை அவர் கேட்டாராம்?"

"இரண்டு கோடி...."

"அடேங்கப்பா.... நான் ஏதோ சில லட்சமாக்கும்னு நினைச்சேன்."

"அப்புறமா என்கிட்ட கேட்டான்... நானும் சரின்னுட்டேன்."

அவன் பதிலைக் கேட்டு விக்கித்து போய் அவனை பார்த்தாள்.

"என்னடா அப்படி பாக்கறே?"

"பேங்கே லோன்தர யோசிக்கற ஒருத்தருக்கு நீங்க எதை வெச்சுங்க லோன் தர ஒத்துகிட்டீங்க. அதுவும் ரெண்டு கோடி."

"நீ இப்படி கேப்பேன்னு தெரியும். ஆனா இதுக்கு பின்னால ...ய விஷயம் இருக்கு. இந்த பணத்துல காந்தன் ஒரு புது ...ஸ் பிளான் வெச்சிருக்கான் - கேட்டா அசந்துடுவே...."

"கேட்காமலேயே நான் இப்ப அசந்துதான் போயிருக்கேன் அவர் எந்த பிசினஸ் வேணா பண்ணிட்டு போகட்டும். உங்ககிட்ட ஏதுங்க அவ்வளவு பணம்?"

"என்ன நந்தினி நீ... உன் நகைகள் அப்புறம் நம்ம அண்ணா நகர் ஃப்ளாட்டுன்னு எல்லாத்தையும் வித்துதான் தரப்போறேன். உனக்கு தெரியாது - நான் கொஞ்சம் சேத்தும் வெச்சிருக்கேன்..."

"என்னது என் நகைகளையும், ப்ளாட்டையும் விக்க போறீங்களா?"

"பயப்படாதே... எல்லாத்தையும் அதிகபட்சம் 2 வருஷத்துல எடுத்துடலாம். நீ என்ன பிசினஸ்னு கேக்கவே இல்லையே..."

- அவள் திறந்த வாயை மூடவில்லை.

"நல்லா கேட்டுக்கோ... காந்தனும் நானும் பார்ட்னர்ஷிப்புல செய்யப்போற பிசினஸ் ஒரு தீம்பார்க் அமைக்கறது... தீம்பார்க்னா தெரியும் தானே?"

"இந்த டிவி. விளம்பரத்துல எல்லாம் வருமே..?"

"அதேதான்...!"

"அதுக்கு இரண்டு கோடி எந்த மூலைக்குங்க...?"

"சரியா கேட்டே. ரெண்டு கோடில இடம் வாங்கி தண்ணிக்கு ஏற்பாடு பண்றோம். மத்த ஐட்டங்கள் அவ்வளவுக்கும் பேங்க் லோன்..."

"இது சரியா வருமாங்க?" - அவள் காற்றுக்குரலில் கேட்டாள்.

"பெரியவங்கன்னா முன்னூறு ரூபா. சின்னவங்களுக்கு அதுல பாதி நூத்தம்பது ரூபாதான். ஒரு நாளைக்கு 100 பேர் வந்தா போதும் நந்தினி. முப்பதாயிரம் கலெக்ஷன். ஆனா ஒரு நாள் நிர்வாக செலவு, கரண்ட் செலவு பத்தாயிரம் ரூபா கூட ஆகாது. இருபதாயிரம் அப்படியே மிச்சம். சனி ஞாயிறு அப்புறம் லீவு நாட்கள்ள லட்சக்கணக்குல வரும்... வர்றதுல ஆளுக்கு பாதி - கணக்கு போட்டு பார்..."

"இதெல்லாம் கேக்க நல்லா இருக்குங்க ஆனா..."

"இதோ பார் இன்னிக்கு நல்லநாள் - அதாவது உன் பிறந்த நாள் நீ நெகடிவா எதுவும் சொல்லிடக் கூடாது. சரின்னுமட்டும் சொல்...." - என்றபடியே அவளை இழுத்து அணைத்தான். அப்படியே விளக்கையும் அணைத்தான்.

5

'உடல் அழிகிறது - உள்ளமாகிய ஆன்மா அழிவதில்லை என்று கூறிய வேதம் படித்தவர்கள் அதனால்தான் இறந்தவர்களை புதைக்கவோ எரிக்கவோ செய்யும் போது சடங்குகளை மேற்கொள்கின்றனர். பசுக்களை தானம் செய்வது, பத்து நாட்கள் கர்மகாரியங்கள் செய்வது போன்றவற்றை எல்லாம் இறந்த ஆத்மாக்களின் சாந்திக்காகவும், அவர்களின் மறு ஜென்மம் என்பது நல்ல விதமாக அமைவதற்காகவும் தான் என்றனர்.

ஒரு கேள்விக்கு இரண்டு விடைகள்.

உடம்பு வேறு உள்ளம் வேறு இல்லை என்கிறது விஞ்ஞானம். இரண்டும் வேறு வேறு என்கிறது மெய்ஞானம். இதில் எதை ஏற்பது... எதன்வழி நடப்பது?

பாலகுருநாதனுக்கு தொடர்ந்து குழப்பமாகத்தான் இருந்தது.'

ஜனவரி 16 - 1980
மாலை 6 மணி

நர்ஸ் கையில் இருந்த குழந்தையை பார்த்த கனகத்துக்கு உலகமே ஒரு குழந்தையாக சுருங்கிவிட்டது போல இருந்தது. அதுவும் பசியின் நிமித்தம் அழ ஆரம்பித்துவிட்டது.

நர்ஸ் திலகம் கையில் குழந்தையை கொடுத்தபடியே 'அவசரப்பட்டு புட்டிபாலை கொடுத்துடாதீங்க. தாய்ப்பால் தான் தந்தாகணும். அவசரத்துக்கு பிள்ளை பெத்த யார்கிட்டயாவது நான் கேட்டுட்டு வரேன். பெரிய உடம்பை டாக்டருங்க வந்து பாத்து சர்டிபிகேட் கொடுத்தபிறகு தந்துடுவாங்க' என்றாள்.

பெரிய உடம்பு திலகத்தை ஒரு பிணமாக குறிப்பிடாமல் [illegible] நர்ஸ் பேசியது கனத்தை குத்திக்கிழித்தது.

கைகளிலோ அவளது குழந்தை!

ஈரத்தில் கிடக்கும் ரோஜா போல்....

பார்க்கப் பார்க்க கண்கள் பனித்தது கனத்துக்கு.

அந்த ரோஜாவிடமும் அழுகை... அதற்கு முதல் பசி!

அதற்கே பால்தர பெற்றவளில்லை... இதெல்லாம் எத்தனை கொடுமை... தாயன்பு என்பது எத்தனை உயரியது!

தெருநாயிலே இருந்து, பஞ்சாரத்தில் அடைபட்டு கிடக்கும் கோழிகள் வரை குட்டிகள் வரையில் உயிரை விடுவதை எவ்வளவு பார்த்திருப்போம்?

அந்த ஜீவன்கள் கொடுத்து வைத்தது கூட இந்த பிஞ்சுக் குழந்தைக்கு இல்லாமல் போய்விட்டதே?

கனகமும் அழும் குழந்தையை பார்த்தபடியே ஓரமாக ஒடுங்கி உட்கார்ந்தாள். சில நிமிடங்களுக்கு முன் அவளை விட்டுச் சென்ற நர்ஸூம் ஓடி வந்தாள்.

"குழந்தையை கொடு ஏழா நம்பர வார்டுல ஒருத்தருக்கு நேத்துதான் பிரசவம் ஆச்சு. பால்மடியும் நல்லா இருக்கு. அந்தம்மாவும் பால்தர ஒத்துக்கிட்டாங்க..." - என்று கனகத்தின் கைகளில் இருந்து குழந்தையை பிடுங்கிக் கொண்டு சென்றாள்.

கனகமும் பின்னாலேயே சென்றாள்.

ஏழாம் நம்பர் வார்டில் ஒரு இளந்தாய்.. அவள் பெற்ற குழந்தை பக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நர்ஸ் அவளிடம் சென்று திலகத்தின் குழந்தையை நீட்டவும் ஆசையாக வாங்கிக் கொண்டாள்.

மளமளவென்று மார்புக்கும் கொண்டு சென்றாள்.

அந்தப் பிஞ்சைப் பொறுத்தவரையில் முதல் பசிக்கான முதல் பால்..

எப்படி உறிஞ்ச வேண்டும் என்பதெல்லாம் தெரியாத, தெரிந்து கொள்ளவும் முடியாத இடத்தில் தேவையும் நிர்பந்தமுமே நொடிப் பொழுதில் பாலை உறிஞ்ச கற்றுத் தருவது தான் எத்தனை ஆச்சரியமான உண்மை.

அந்தக் குழந்தையும் உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

கனகத்துக்குள் அந்தக் காட்சி இதயத்தை சில்லிடச் செய்தது.

நர்ஸ் கனகத்தை அறிமுகப் படுத்தத் தொடங்கினாள்.

"இவங்க தான் உறவுக்காரங்க.... செத்துப்போன அந்தம்மாவுக்கு நீ என்னம்மா வேணும்?"

"அண்ணிங்க..."

"அம்மா அப்பா இருக்காங்களா?"

"யாருமில்லம்மா... என் வீட்டுக்காரர் மட்டும் தான்..."

"இந்தக் குழந்தைக்கு அப்பா...."

"ஒரு லாரி விபத்துல இறந்து போய் அஞ்சாறு மாசம் ஆகுது..."

"அடக் கொடுமையே... இந்த குழந்தைக்கு தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லையா?"

"ஆமாம்மா..."

"அப்ப நீங்கதான் வளர்க்கப் போறீங்களா?"

"அது... அது..."

கனகம் தடுமாறினாள்.

"ஏம்மா... எதாவது அனாதை இல்லத்துல விட்டுடப் போறீங்களா என்ன?"

"என்னால இப்ப எதுவும் சொல்லமுடியலம்மா."

"ஒரு ஒருமணி நேரம் முன்னால வந்திருந்தா பெரிய உயிரை காப்பாத்தி இருக்கலாம்... ஹூம் அவளுக்கு சாகணும்கறது விதி..."

நர்ஸ் சொன்னபோது ராமதுரை காட்டிய அலட்சியம் தான் கனகத்துக்குள் பொங்கி எழுந்தது.

பால் கொடுத்தபடி இருந்த பெண்மணிக்கு கனகம் சொன்ன தகவல் பெருத்த கவலையைத் தந்து விட்டிருந்தது.

"குழந்தை பஞ்சு போல லேசா இருக்கா... கண்ணும் மூக்கும் அவ்வளவு திருத்தமா இருக்கு. ஆனா இத்தனை அழகான குழந்தைக்கு இப்படி ஒரு நிலையா?" என்றாள்.

"அங்க யார் கனகம்கறது...?" - தூரத்தில் இருந்து அதட்டலான ஒரு குரல் ஒலித்தது.

"உங்கள கூப்பிட்றாங்க போல..."

"ஐய்யோ குழந்தை..."

"இங்க என்கிட்டயே இருக்கட்டும்மா... எனக்கு இரட்டை குழந்தை பிறந்ததா நினைச்சுக்கறேன். நீங்க போய் அங்க நடக்க வேண்டியதைப் பாருங்க...."

அந்தப் பெண்மணிக்குள் ஒரு அற்புதத் தாய்மை இருந்து தெரிந்தது கனகத்திடம் திரும்பவும் சிலிர்ப்பு...

"நீங்க நல்லா இருக்கணும்மா..." - என்று வாயார வாழ்த்தியபடி அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவளை டாக்டர் தான் அழைத்திருந்தார்.

ஒரு சில பேப்பர்களில் அவளிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு பிணத்தை பதினைந்து நிமிடத்தில் எடுத்துப் போகச் சொன்னார்.

"டாக்டர்..."

"என்னம்மா...?"

"பதினைஞ்சு நிமிஷத்துல என்னால எதுவும் செய்ய முடியாது டாக்டர்..."

"சரிம்மா ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக்க... ஆமா இறந்தவங்களுக்கு பெருசா சொந்தம் பந்தம்னு யாரும் கிடையாதா?"

"ஆமாம் டாக்டர்... கூடப் பிறந்த ஒரு அண்ணன் இருந்தும் பிரயோஜனம் இல்ல டாக்டர். என் புருஷனுக்கு கால்காசுன்னாலும் அது கட்டித் தங்கத்துக்கு சமம். தீபாவளிக்கு ஒரு புடவை எடுத்து தரவே ஆயிரம் தடவை யோசிப்பாரு. மீறி எடுத்துகிட்டு வந்தாலும் அது ரொம்பவே மலிவான நூல் புடவையாதான் இருக்கும். கேட்டா பொம்பளைங்களுக்கு ஆடம்பரம் கூடாதுன்னு எதாவது கதையடிப்பாரு."

"போதும்மா... புரிஞ்சு போச்சு... இப்படிப்பட்ட புருஷன் உடம்பை எடுத்துகிட்டு போய் நல்லடக்கமாவது பண்ணுவாரா?"

"நான்தான் அதுக்கு எதாவது பண்ணனும். பாவம் திலகம். உயிரோட இருந்தவரை என் குடும்பத்துல ஒருத்தியா அப்படி பாடுபட்டா. அவளை நான் நல்லடக்கம் பண்ணாட்டி எனக்கு ஏழு பிறப்புக்கு விமோசனமே இல்லாம போயிடும்..."

"சரிம்மா எதுவா இருந்தாலும் வேகமா செய்து முடிங்க. டெட்பாடியை வார்டுல வெச்சிருக்க அனுமதி கிடையாது. கொஞ்ச நேரம் பார்த்துட்டு மார்ச்சுவரிக்கு அனுப்பிடுவோம்..."

"வேண்டாம் டாக்டர்... நான் எவ்வளவு சீக்கிரம் வரணுமோ வந்து உடம்பை எடுத்துகிட்டு போறேன்..."

- கனகம் விசும்பியபடியே வெளியேறினாள். புருஷனைத் தேடிச் சென்று அவனிடம் சொன்னால் "அதான் போய்ட்டால்ல... அப்புறம் என்ன? நீ சும்மா இரு... நீ திரும்பிப் போகாட்டி ஒரு இரண்டு நாள் பார்த்துட்டு அனாதைப் பொணம்னு அவங்களே அடக்கம் பண்ணிடுவாங்க..." என்கிற பதிலை கூசாமல் கூறுவான் எனவே அவள் கணவனைப் பற்றி யோசிப்பதை அங்கேயே மாற்றிக் கொண்டாள்.

ஒரு அனாதை இல்லமும் அங்கே இருக்கும் கிருஷ்ணவேணி என்கிற பரோபகாரப் பெண்மணியும் அவள் நினைவுக்கு வந்தனர். அந்த இல்லம் நோக்கித்தான் நடந்தாள்.

[illegible] ரூம் நம்பர் வார்டில் இருந்த அந்த பெண்ணை டிஸ்சார்ஜ் செய்து கூட்டிச் செல்ல அவளது கணவர் வந்திருந்தார். உடன் அந்தப் பெண்ணின் விதவைத் தாயும் இன்னும் சில உறவினர்களும் வந்திருந்தனர்.

அவர்கள் திலகத்தின் பெண் குழந்தையை பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டனர்.

"என்னப்பா இரட்டைக் குழந்தையா... சொல்லவே இல்லையே.."

"இல்லைம்மா... இது ஒரு பாவப்பட்ட குழந்தை..." - என்று அந்த பெண்மணியும் திலகம் பற்றி கூறி முடித்தாள்.

"ஐய்யோ ஐய்யோ குழந்தை எவ்வளவு அழகா இருக்கு. இப்படி ஒரு குழந்தையை விட்டுட்டு சாக அந்த பொண்ணால எப்படி முடிஞ்சது..." - என்றனர். அப்போது நர்ஸ் ஒருத்தியும் [illegible] பெருமூச்சு விட்டாள்.

"நர்ஸ் இந்த குழந்தை உறவுக்காரங்க யாரும் வரலியா?"

"அட நீ வேற... படாதபாடுபட்டு ஒரு அனாதை இல்லத்துக் காரங்க உதவியோட பாடியே இப்பதான் சுடுகாட்டுக்கு போயிருக்கு. அனேகமா இந்த குழந்தையை எங்கையாவது அனாதை இல்லத்துல்தான் அந்தம்மா கொண்டு போய்விடும்..."

"என்கிட்ட முதல்பால் குடிச்ச குழந்தைக்கு இப்படி ஒரு விதியா?"

"என்ன செய்யறது... இது பிறந்த நேரம் அப்படி! இந்த குழந்தையோட மாமாகாரன் அதாவது இங்க வந்தாங்களே கனகம்னு ஒரு அம்மா..."

"ஆமா.."

"அவங்களோட புருஷன்காரன் குழந்தைக்கு கள்ளிப்பால் கொடுத்து கொன்னுடுவோம்னு என் காதுபடவே பேசறான்... இது [illegible] போகுதோ, இல்லை அனாதையாகப் போகுதோ? ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்..."

நர்ஸ் சொன்ன வினாடி அந்தப் பெண் அந்த குழந்தையை தன் மார்போடு இறுக்கிக் கொண்டாள்.

அதைப் பார்த்த அவள் கணவர் "சகுந்தலா... இந்த குழந்தையை உன்னால வளர்க்க முடியும்னு நீ நினைச்சா நாமளே எடுத்துகிட்டு போய் வளர்ப்போம்..." என்றார்.

சகுந்தலா என்கிற அந்தப் பெண்ணுக்கு கண்ணிரண்டும் கலங்கி விட்டது.

"நான் நினைச்சேன் நீங்க சொல்லிட்டீங்க... இது ஏதோ விட்ட குறை தொட்ட குறைங்க..."

"குறைன்னு சொல்லாதே இது ஒரு நிறைகுடம். இந்த குழந்தை கொடுத்து வெச்சவ. இல்லேன்னா உன்கிட்ட வந்து சேர்ந்திருப்பாளா?"

"அப்ப நீங்களே வளர்க்கறேன்னு சொல்றீங்களா?"

"ஆமாம் நர்ஸம்மா- அந்த கனகம் வந்து கேட்டா என் வீட்டு அட்ரஸைத் தரேன் - அங்க வரச் சொல்லுங்க. நான் அவங்க கிட்ட பேசிக்கறேன். சட்டப்படியே எழுதியும் வாங்கிக்கறேன்..."

"இந்த குழந்தை நிஜமாலுமே கொடுத்து வெச்ச குழந்தை தான்..." - நர்ஸ் சொன்ன சூட்டோடு பிஞ்சுக்கையை பற்றி முத்தமும் கொடுத்தாள். அதன்பின் மளமளவென்று டிஸ்சார்ஜ் ஆகிட அந்தக் குழந்தை ஒரு தாய் வயிற்றின் வழியாக வந்துவிட்டு, இன்னொரு தாயின் அரவணைப்பை பெற்று அந்த ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறத் தொடங்கியது!

6

பாலகுருநாதன்' என்கிற அந்த இளம் யோகியை உயிர், உடல் பற்றிய கேள்வி பெரிதாக ஆக்ரமித்துக் கொண்டு விட்டது. குறிப்பாய் உடலைவிட்டுப் பிரியும் உயிர் என்னாகிறது? அது எப்படி இருக்கும்? அதன் செயல்திறனெல் லாமும் எப்படி இருக்கும் என்பதே பெரும் கேள்வியாகி விட்டது. உயிர் சார்ந்த மத நம்பிக்கைகளும், அதற்கான விளக்கங்களும் ஏதோ மாயக்கதை போல இருக்கின்றன. நம்புவதற்கு சிரமமாக உள்ளது. உடல் குறித்து சிந்திக்க பெரிதாக எதுவுமில்லை. ஒரு சொட்டு விந்து சுரோணிதம் கையளவு பிண்டமாய் வளர்ந்து அதற்கு கண் காது மூக்கு என்னும் பாகங்கள் முளைத்து குழந்தை என்றாகி, பின்

தவழ்ந்து திரிந்து, எழுந்து நடந்து பாலகனாகி, இளைஞனாகி, குடும்பஸ்தனாகி, இறுதியில் முதியவனாகி ஒருநாள் உயிர் பிரியவும் நெருப்பில் விழுந்து சாம்பலாகி விடுகிறது. இதுதான் உடம்பின் வரலாறு. உயிரின் வரலாற்றை மட்டும் இதுபோல [illegible] உணர முடியவில்லையே என்று வருந்தி அதற்கான கேள்விகளில் ஊசலாடிய போதுதான் உயிர் [illegible] ஆய்வு நிகழ்த்தும் பொதிகை மலைச் சித்தரான [illegible]குடியார் பற்றி பாலகுருநாதனுக்கு தெரிய வந்தது!

ஜனவரி 17 - 2010

காலை 8 மணி

பூஜை அறையில் விளக்கேற்றிவிட்டு வெளியில் வந்தாள் நந்தினி. சேகரும் சொப்னாவும் வீட்டுப்பாடம் செய்தபடி இருந்தனர். ஆனந்த் பாத்ரூமில் இருந்தான். பாத்ரூம்தான் எல்லாருக்குமே மனது திறக்கும் இடம். பாட்டு வரும் - ஆட்டம் வரும் - விசிலடிக்கவும் தோன்றும்... நீரில் நனைவதற்கும் மனசு [illegible]வதற்கும் நிறைய தொடர்புகள் நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும்.

ஆனந்த் அவனது வாலிப காலத்தில் ஹிட்டான ஒரு பாட்டான 'நிலா காயுது... நேரம் நல்ல நேரம்...' என்று பாடிக் கொண்டிருப்பது வெளியேவரை கேட்டது.

சேகரும் சொப்னாவும் அதைக் கேட்டு சிரித்துக் கொண்டனர். அவர்கள்வரையில் 'நான் அடிச்சா தாங்கமாட்டே, நாலு மாசம் தூங்கமாட்டே' தான் பெஸ்ட் சாங்.

எல்லாம் தலைமுறை இடைவெளி படுத்தும்பாடு.

நந்தினி சமையல்கட்டுக்குள் டிபன் தயாரிப்பதில் மும்முரத்தில் இருந்தாள். இடையில் அலறியது தொலைபேசி.

நந்தினி தலையில் கட்டியிருந்த ஈரட்டவலை அவிழ்த்த படியே போய் எடுத்தாள்.

"ஹலோ யாருங்க..."

"ஓ நந்தினியா?" - மறுபக்கத்தில் உரிமையாக கேட்பது போல் [illegible]

"ஆமாம் நீங்க..."

"நானா... சரிதான் அதுக்குள்ள மறந்துட்டியா நந்தினி..."

"மறந்துட்டேனா... யாருன்னே தெரியலங்கறேன் மறந்துட்டியான்னா என்ன அர்த்தம்?"

"கோவிச்சுக்காதம்மா... ஆமா ஆனந்த் இல்ல?"

"நீங்க யார் - முதல்ல சொல்லுங்க...."

"நேத்து ராத்திரி தான் பர்த்டே பார்ட்டில பார்த்துகிட்டோம், அதுக்குள்ள மறந்தா என்ன அர்த்தம்?"

"பர்த்டே பார்ட்டிலயா... நீங்க வந்துருந்தீங்களா?"

"பின்ன... வந்தது மட்டுமா? மைசூர் சில்க் சேரில உன் அழகை நான் எப்படி எல்லாம் ரசிச்சுகிட்டு இருந்தேன் தெரியுமா?"

"நான்சென்ஸ்... யாருடா நீ?" - நந்தினி ஆவேசத்துக்கு மாறிய நொடி மறுபக்கம் தொலைபேசி கட்டானது.

நந்தினிக்கு சற்று வெலவெலத்து விட்டது.

ஆனந்த் குளித்துவிட்டு தலையை துவட்டியபடி பாத்ரூமில் இருந்து வந்தான்.

"யார் நந்தினி?"

"யாருன்னு தெரியலிங்க... இரண்டு பிள்ளை பெத்துட்ட என்னை மைசூர் சில்க் புடவைல நீ சும்மா எப்படி இருந்தே தெரியுமான்னு கேட்டு வர்ணிக்கிறாங்க இடியட்...."

"யார் அது... பேரை சொல்லலியா?"

"அதைத் தவிர மத்த எல்லாம் பேசினான்."

"சரி விடு... காலர் ஐ.டி போனா இருந்தா நம்பரை வெச்சு ட்ரேஸ் பண்ணலாம்..."

"அவன் யாரோ இல்லீங்க... நேத்து ராத்திரி பர்த்டே பார்ட்டிக்கு வந்துருக்கான்..."

"அப்புறம் என்ன... ட்ரேஸ் பண்ணா தெரிஞ்சிடுது - யார் யார் வந்தாங்க... எங்க சொல்லு பாப்போம்..."

"எங்க அப்பா, அப்புறம் பக்கத்து வீட்டு முருகேசன் சார், உங்க ஃப்ரெண்ட் ஒருத்தர்...."

- நந்தினி அடுத்த நொடி கையை சொடக்கி

"கரெக்ட்.... இது உங்க ஃப்ரெண்டேதான்..."

"யார் காந்தனா?"

"காந்தனோ... சாந்தனோ... அவன் பார்வை தான் துருதுருன்னு தப்பா இருந்தது..."

"நந்தினி காந்தனை பத்தி தயவு செய்து தப்பா பேசாதே. அவன் எவ்வளவு பெரிய ஜென்டில்மேன் தெரியுமா?"

"[illegible]ங்காமேன்..."

"சரி விடு... இன்னொரு தடவை போன் வந்தா டயத்தை [illegible] பண்ணி டிபார்ட்மென்டுக்கே போன் பண்ணி [illegible]டுவோம்..."

ஆனந்த் பேசியதில் இருந்து அவன் நந்தினி அளவுக்கு [illegible]வில்லை என்பது தெரிந்தது.

பிள்ளைகள் இருவருமே வாயையே பார்த்தபடி இருந்தனர்.

"நீங்க படிங்க... இங்க என்ன பார்வை..." - என்று அவர்களை [illegible]டினாள். ஆனந்த் உடை மாற்றிக் கொண்டு அலுவலகம் [illegible] தோரணையோடு டைனிங் டேபிளில் வந்து அமர்ந்தான்.

"இன்னிக்கு என்ன டிபன்?"

"இட்லி, கொத்தமல்லி சட்னி..."

"நந்தா... இட்லிய விட்டா வேற டிபனே இல்லையா... ஏன் [illegible] போட்டு கொல்றே?"

"காலைல இட்லி தான் ஹார்ம்லெஸ் ஃபுட். கொத்தமல்லியும் உடம்புக்கு நல்லது."

"நெஜமா சொல்றேன் இட்லியை கண்டுபிடிச்சது மட்டும் யாருன்னு தெரிஞ்சா அவங்கள சாகறவரை தூக்குல போடுவேன்..."

"போடா... அதுக்கு அவசியமே இல்ல"

"எதனாலடா அப்படி சொல்றே?"

"இட்லி கிட்டதட்ட நூறு நூத்தம்பது வருஷமா இருக்கு. இதை கண்டுபிடிச்சவங்க இன்னுமா உயிரோட இருப்பாங்க..."

"அதுசரி... நீங்களாவது உங்கம்மாகிட்ட சொல்லுங்கடா..."

"என்னன்னு...?"

"சப்பாத்தி, பூரி, நாண்' அப்படி இப்படின்னு... அதான் எல்லா[illegible] டெய்லி நூறு ஐட்டம் செஞ்சு செஞ்சு காட்டிகிட்டி[illegible]ல்ல..."

"எண்ணெய் ஐட்டத்தை காலைல சாப்பிடக் கூடாதுங்க. [illegible] புரியாம பேசி என் கோபத்தை கிளறாம சாப்ட்டுட்டு [illegible] பாக்க கிளம்புங்க...."

"தெரியும் நந்தா நீ இப்படி தான் சொல்வேன்னு... நான்தான் [illegible] உன்னை டீஸ் பண்ணேன்."

- என்று ஆனந்தும் இறுதியில் சமாதானமானான். சாப்பிட்டு கை கழுவி முடித்துவிட்டு கார் சாவியை எடுக்கும் போது நந்தினியிடம் வந்து "லாக்கர் சாவி உன்கிட்ட தானே இருக்கு?" என்றும் கேட்டான்.

"ஆமா எதுக்கு?"

"அதுல தானே உன் நகைகளெல்லாம் இருக்கு...?"

"ஆமாம்..."

"நான்தான் ராத்திரியே சொன்னேனே நந்தா... காந்தனுக்கு ரெண்டு கோடி தரேன்னு ஒத்துகிட்டிருக்கறதா..."

- அவள் முகம் அடுத்த நொடி மாறியது.

"என்னங்க நீங்க... அதுக்காக நகையை என்ன பண்ணப் போறீங்க?"

"பயப்படாதே - விக்கப் போறதில்ல - அடகுதான் வைக்கப் போறேன்..."

"முந்நூறு பவுனையுமா?"

"ஆமா... அப்பதான் ஒரு நாப்பது ஐம்பது லட்ச ரூபா புரட்ட முடியும்..."

"சீரியஸாவா சொல்றீங்க...?"

"பைத்தியகாரி... தீம் பார்க் அமைக்கறதுன்னா என்ன சாதாரணமா?"

"இருங்க... எதுக்கும் எங்க அப்பா அம்மா, உங்க அப்பா அம்மா கிட்டல்லாம் கலந்துக்கலாங்க..."

"பிசினஸ் என் பர்சனல் விஷயம். இதுல ஆளுக்கு ஒரு கருத்து சொல்வாங்க. ஐ ஆம் சாரி நந்தா நீ சாவியை கொடு..."

- ஆனந்த் பிடுங்காத குறையாக நந்தினியிடம் இருந்து சாவியை வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பினான்.

நந்தினிக்கு அன்றைய தினத்தின் தொடக்கமே மிகமிக தவறான ஒன்றாக இருந்து மனதைக் குடைய ஆரம்பித்தது.

7

"குணங்குடி சித்தர் பொதிகை மலையில் பாணதீர்த்தம் அருவி விழும் இடத்துக்கு அருகில் ஒரு குடிசை போட்டுக் கொண்டு தன்னந்தனியே ஒரு வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார்.

யோகாசனம் செய்வது, தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பது மூலிகைகள் பறித்து வந்து குளிகைகள் செய்வது இதெல்லாம் தான் அவரது அன்றாட வேலை.

பாணதீர்த்தத்துக்கு படகு ஓட்டும் கண்ணாயிரம் என்பவன் மட்டும் எப்பொழுதாவது அவரைப் பார்க்க வருவான். அடிக்கடி தலை வலிக்கிறது என்றோ, சரியாக பசிக்கவில்லை என்றோ கூறி அவர்தரும் குளிகைகளை பெற்றும் செல்வான். அதைச் சாப்பிடக்கூட வேண்டாம் - முகர்ந்து பார்த்தாலே அவனுக்கு குணமாகிவிடும். அதனால் அவனுக்கு குணங்குடி சித்தர் என்றால் ஒரு அலாதி பிரியம் - மதிப்பு. அவரை பற்றி வெளியே சிலரிடம் சொல்லி அவர்களையும் அவரிடம் அழைத்து வந்த சமயம் குணங்குடியார் அவனை கோபித்துக் கொண்டுவிட்டார். வந்தவர்களிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் அவர்களை விரட்டாத குறையாக திருப்பியும் அனுப்பிவிட்டார். திரும்பும் வழியில் அருவிப்பாறை மேல் அவர்கள் விசித்திரமான சில அழுகை சப்தத்தையும், மேக கூட்டம் போல சில உருவங்களையும் பார்த்தது தான் ஒரு பெரிய ஆச்சரியம்!

ஜனவரி 18 - 1980

காலை 11 மணி

ஒரே சமயத்தில் இரண்டு குழந்தைகளும் பசிக்குரல் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டன. அதிலும் திலகத்தின்

குழந்தையிடம் சவுண்டு கூடுதலாக இருந்தது. சகுந்தலாவும் அந்த குழந்தைக்குதான் தன் பாலை கொடுக்கத் தொடங்கினாள். சப்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்த தன் கணவரிடம் "என்னங்க... நம்ம குழந்தையை கொஞ்சம் கைல எடுத்து விளையாட்டு காட்டுங்க. இது பசி அடங்கவும் அதுக்கு அடுத்து பால் கொடுக்கறேன்..." என்றாள்.

அவள் கணவர் நட்ராஜ் அவள் சொன்ன மறுநொடியே தன் குழந்தையை தூக்கிக் கொண்டு பலவிதமான முகபாவனைகளுக்கு மாறத் தொடங்கிவிட்டார். இதை தூரத்தில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த நட்ராஜின் பாட்டிக்கு கோபமாக வந்தது.

"என்னடா இது அநியாயம்... பெத்த குழந்தை பசியால துடிக்கும் போது எங்கிருந்தோ வந்து ஒட்டிகிட்டதுக்கு போய் பாலை கொடுத்துகிட்டு இருக்காளே.... இவளுக்கு புத்தி கித்தி கெட்டுப் போச்சா...?"

- என்று அவள் கோபமாக கத்திப் பேசுவது நட்ராஜ் காதில் விழுந்தும் அவர் அதற்கு எந்த பதிலையும் கூறவில்லை.

குழந்தையோடு அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டார்.

ஒரு பத்துநிமிடம் கழித்து வரவும் திலகத்தின் குழந்தை பாலைக் குடித்தபடியே கண்ணயர்ந்து விட்டிருந்தது. சகுந்தலாவும் தன் பிள்ளையை வாங்கி பால் கொடுக்கத் தொடங்கினாள். அப்படியே 'ரொம்ப தேங்க்ஸ்ங்க' என்றாள்.

"எதுக்கு சகுந்தலா எனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்றே?"

"இல்ல... உங்க பாட்டி வருத்தப்பட்டதை கேட்டும் நீங்க என் மேல கோபப்படலை. இந்த குழந்தை பால் குடிக்கவும் விட்டீங்க?"

"பைத்தியகாரி... நம்ப வீட்டுக்கு விருந்தாளி வந்தா அவங்களுக்கு போக மிச்சமிருந்தா தானே நாமளே சாப்பிடுவோம். இதுதானே நம்ம பண்பாடு..."

"இந்த குழந்தை ஒண்ணும் விருந்தாளி இல்லீங்க... நான் இதையும் நான் பெத்த பிள்ளையா தான் நினைக்கறேன். இப்ப இந்த இடத்துல இந்த குழந்தையை பெத்தவளோட ஆத்மா இருந்து பாத்துகிட்டே இருக்குங்க. பாவங்க அந்த ஆத்மா... அது துடிக்கக் கூடாதுங்க..."

சகுந்தலா மனிதாபிமானத்தில் ஒரு மிகப்பெரிய [illegible]கே போனாள். நட்ராஜுக்கு சிலிர்த்து விட்டது.

"சகுந்தலா... உயிரோட இருக்கறவங்களையே சுயநலம் [illegible] மதிக்காத இந்த காலத்துல, நீ இறந்துட்ட ஒரு [illegible]... துடிப்பை பெருசா நினைக்கறேபாரு... நிஜமா உனக்கு [illegible] பெரிய மனசு..."

"நான் நினைச்சா போதுமா... உங்க ஆதரவு இல்லாம [illegible] மட்டும் இதை எப்படிங்க வளர்த்த முடியும்?"

"[illegible] எண்ணங்களுக்கு எப்பவுமே என் ஆதரவு உண்டு. [illegible] இந்த குழந்தையை கேட்டு இதோட உறவுக்காரங்கன்னு [illegible] வரவே மாட்டாங்களா?"

"அப்படி தாங்க நான் நினைக்கறேன்... இதோட தாயோட [illegible]யையே ஒரு தொண்டு நிறுவனத்தை சேர்ந்தவங்க [illegible] தான் எரிச்சிருக்காங்க..."

சகுந்தலா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கே [illegible] வந்திருந்தாள். ஆஸ்பத்திரியில் எழுதிக் கொடுத்திருந்த [illegible] கையில் இருந்தது.

"அடடே வாங்கம்மா... வாங்க... இப்பதான் உங்கள பத்தி [illegible]டிருக்கோம்..."

"எப்படிம்மா இருக்கா குழந்தை...?"

"இதோ... பால் குடிச்சிட்டு நல்லா தூங்கறத பாருங்க. பகல்ல [illegible]டு ராத்திரில கண்ண முழிச்சிகிட்டு ஒரே விளையாட்டு."

கனகமும் குழந்தையை பார்த்தாள். பெருமூச்சும் விட்டாள்.

"உங்க நாத்தனாரை நல்லவிதமா எரிச்சுட்டீங்களா?"

"எரிக்கலம்மா... புதைச்சுட்டோம்..."

"ஓ... உங்க குடும்பத்துல புதைக்கற வழக்கமோ?"

"அப்படி எல்லாம் இல்ல... எரிக்கறது தான் எங்க வழக்கமும் [illegible] ஆனா திலகத்துக்கு அதுல விருப்பமில்லாம போயிடிச்சு. [illegible] தயவு செய்து புதைச்சிடுங்கன்னா... அதே மாதிரி புதைச்சிட்டோம்!"

கனகம் சொன்னது சகுந்தல, நட்ராஜ் இருவரையுமே அதிர [illegible].

"என்னம்மா சொல்றீங்க... இறந்து போயிட்ட உங்க நாத்தனார் எரிக்காதீங்க, புதைச்சிடுங்கன்னு சொன்னாங்களா?"

"ஆமாம்மா... சுடுகாட்டுல பொணத்தை போட்டுகிட்டு எரிக்கறதுக்காக விறகு அடுக்கும் போது அங்க இருந்த வெட்டியானோட ஒரு சின்ன வயசுப் பொண்ணு திடீர்னு சாமி வந்த மாதிரி உடம்பை சிலிப்பிகிட்டு என் நாத்தனார் குரல்லையே பேச ஆரம்பிச்சிட்டா. இப்ப நினைச்சாலும் எனக்கு உடம்பெல்லாம் சிலிர்க்குது..."

- கனகம் நிஜமாலுமே சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

"பிறகு..."

"அந்த வெட்டியானே அடுக்கின கட்டையை தூக்கிப் போட்டுட்டு நான் குழியை வெட்டி நல்லடக்கம் பண்ணிட்றேன் தாயி - நீ முதல்ல என் மகளை விட்டுட்டு போன்னு கதற ஆரம்பிச்சிட்டான். அதே மாதிரி அந்த சுடுகாட்டுக்கு பக்கத்துல இருக்கற இடுகாட்டுல ஒரு கொன்றை மரத்துக்கு கீழே குழிய வெட்டி அடக்கம் பண்ணபிறகு தான் அந்த குழந்தையை விட்டே விலகினா...!"

- கனகம் சொன்னதை எந்த வகையில் எடுத்துக் கொள்வது என்பதிலேயே பெரிய அளவில் குழப்பமாக இருந்தது நட்ராஜிக்கு.

"ஆமா... தன் குழந்தையை பத்தி எதுவும் சொல்லலியா?" - சகுந்தலா ஒரு வித பயத்துடன் கேட்டாள்.

"சொல்லாம இருப்பாளா... நிறைய சொன்னா...!"

"என்னம்மா சொன்னாங்க...?"

"நான் எப்பவும் என் மகளுக்கு காவல் இருப்பேன். என் மகளை தன்மகளா நினைச்சு பால் கொடுத்த சகுந்தலாம்மா தான் இனி எனக்கு தெய்வம். அந்த குடும்பத்தோடவே நானும் இருப்பேன். அவங்க நல்லா இருப்பாங்க. வர்ற ஏழாம் தேதி மட்டும் உங்க வீட்டுக்காரர் வெளிய எங்கேயும் போகாம வீட்டுலயே இருக்கணும் வெளிய போனா ஆபத்துன்னு சொல்லச் சொன்னா..."

- கனகம் தயங்கித் தயங்கி சொல்லி முடித்தாள்.

சகுந்தலா திகைப்போடு கணவரைப் பார்த்தாள்.

[illegible] கனகம் பேச்சை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் [illegible] தொடங்கினார்.

"[illegible] இந்த குழந்தை இனி எங்க கிட்டதான் வளரப் [illegible]?"

"ஆமாங்க... எனக்கு வளர்க்க ஆசைதான் - ஆனால் என் [illegible] எனக்கு செலவு பண்ணவே கணக்கு பாக்கறவரு. இதுக்கு [illegible] அனுமதிப்பாரு...?"

"[illegible] சரி... நாளைக்கே திடீர்னு வந்து எங்க குழந்தையை [illegible]ன்னு வந்து நீங்க கேட்க மாட்டீங்கங்கறதுக்கு என்ன [illegible]?"

"இதுக்கு நான் என்ன செய்யணும்னு சொல்லுங்க... [illegible]றேன்."

"நான் ஒரு சடங்குக்கு ஏற்பாடு செய்யறேன். அதுல உங்க [illegible] நீங்களும் உங்க கணவரும் வந்து தானமா [illegible]ங்க. ஊரறிய நீங்க குழந்தையை கொடுத்த பிறகு திருப்பிக் [illegible] மட்டுமில்ல - வேற எந்தவித உரிமைகளையும் நீங்க [illegible] முடியாது."

நட்ராஜ் சொல்லி முடித்த மறுநொடி அந்த அறையில் [illegible] ஒரு சாமி படத்தின் மாலை ஆமோதிப்பது போல அறுந்து [illegible]. கனகம் அதைப் பார்த்து விட்டு சிலிர்த்தாள்.

"[illegible] இப்ப இங்க இருந்து நாம பேசறத கேட்டுகிட்டு [illegible]!" - என்றாள். சகுந்தலாவுக்கு உச்சியில் இருந்து பாதம் [illegible] சில்லிட்டுப் போனது. ஆனால் நட்ராஜ் சகுந்தலா போல [illegible] சொன்னதை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

அவர் கனகம் சொன்னதை எல்லாம் ஒரு வித [illegible]யாக மனப்பிரமை மிகுந்த கருத்துக்களாக கருதுவது [illegible]த்தான் தெரிந்தது.

8

'பானதீர்த்த அருவிக்கரை அருகே அவர்கள் பார்த்த உருவங்களும் காதில் ஒலித்த சப்தங்களும் அவர்களை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. கன்னாயிரமும் சற்று பயந்து தான் போனான்... பலசமயங்கள்ள இங்க நான் இப்படிச் சத்தத்தை கேட்டுருக்கேன் வாங்க வேகமா படகுல போய் ஏறுவோம் என்று படகுத்துறையை நோக்கி ஓடினான். படகில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு படகின் எஞ்ஜினையும் இயக்கி அது ஓடத் தொடங்கிய பிறகே ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சும் விட்டான். அவனோடு வந்தவர்களும் 'அந்த உருவங்கள் எல்லாம் ஆவிகளா?' என்று கேட்டனர். ஆமாம்... வாழ்க்கை வெறுத்துப் போய் இங்கே வந்து தற்கொலை செய்து கொண்ட பலபேரது உடம்பு அருவி வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு மலை ஏரியான காரையார் அணைக்கட்டு நீர்ப்பிடிப்பு பகுதியில் சேர்ந்து முதலைகளுக்கு இரையாயிடுச்சு. அதனால அமைதி இல்லாத அந்த ஆத்மாக்கள் தான் அங்க அப்படி சுத்தி வந்துகிட்டிருக்கு... அமாவாசை நெருங்கி வரும் சமயங்கள்ளயும் அமாவாசை அன்னிக்கும் இந்த சப்தம் அதிகம் இருக்கும். ஆனா குணங்குடி சித்தர் வரும் போது மட்டும் அமைதியாயிடும். இருந்தாலும் அவர் அந்த ஆத்மாக்களுக்காக பிரார்த்தனை செய்வார். நான் பார்த்திருக்கேன் என்றும் கூறினான்!

அவர்கள் வாயைப் பிளந்து விட்டனர்!'

ஜனவரி 17 - 2010

மாலை 4 மணி

பிள்ளைகள் இருவரும் பள்ளிக்கு சென்று விட்டனர். ஆனந்தும் அவனது அலுவலகத்துக்கு போய்விட்ட நிலையில் நந்தினி ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டு முடித்திருந்தாள். நான்கு

[illegible] பால்காரரின் சைக்கிள் பெல் சப்தம் தான் அவளை [illegible] விட்டது.

[illegible] பாத்திரத்துடன் தலைமுடியை அள்ளிக்கட்டியபடி [illegible] பால்காரனும் பாலை பாத்திரத்தில் வார்த்தான். [illegible] அதிகமாக அவன் தண்ணீர் கலந்திருப்பது பார்க்கும் [illegible] தெரிந்தது. எனவே நந்தினியும் கோபப்பட்டாள்.

"[illegible] இஷ்டத்துக்கும் தண்ணி கலக்க ஆரம்பிச்சிட்டீங்க. [illegible] போனா நான் நாடார் கடைல பேசாம பாக்கெட் பால் [illegible] ஆரம்பிச்சிடுவேன்..."

"[illegible] என்னங்கம்மா நீங்க... விலைவாசி கட்டுப்படியாக [illegible] இருக்குதும்மா... நானும் என்னம்மா பண்ணட்டும். ஒரு கிலோ [illegible] புண்ணாக்கு பதினைஞ்சு ரூபாம்மா! ஒரு கூடை எள்ளுப் [illegible] நான் பதினைஞ்சு ரூபாக்கு வாங்குனது போய் இப்ப [illegible] அந்த விலை விக்குது... மாடுங்கள எங்கையாவது மேய [illegible] எல்லா இடத்துலயும் வீடுங்க வந்திடுச்சு..."

"என்கிட்ட இந்த கதை எல்லாம் சொல்லாதே... வேணும்னா [illegible] கேள். தண்ணி கலக்காத பால்தான் எனக்கு வேணும்."

"சரிங்கம்மா உங்களுக்குன்னு தனியா ஒரு பாத்திரத்துல [illegible] டு வந்துட்றேன். தயவு செய்து பாக்கெட் பாலெல்லாம் [illegible] அதுல சரிபாதிக்கு மேல எருமைப்பால். கொழுப்பும் [illegible]"

சொல்லிக் கொண்டே அவன் அடுத்த வீட்டுப் பக்கம் [illegible] நந்தினியும் உள்ளே நுழைய தொலைபேசி ஒலிக்க [illegible] பால்பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு வந்து ரிசீவரை [illegible]

"ஹலோ நந்தினி டார்லிங்கா...?" - மறுமுனையில் காலையில் [illegible] அதே குரல்.

"டார்லிங்கா.... யாருடா நீ...?" - தீப்பிடித்தது போல [illegible] நந்தினி.

"கோபப்படாதே டார்லிங்... பை த பை உன் புருஷன் ஏதோ [illegible] உருவாக்கப் போறானாமே... அப்படியா?"

"நீ யாருடா... முதல்ல உன் பேரைச் சொல்லுடா..."

"ரொம்ப டா' போட்டே! பின்னாடி வருத்தப்படுவே..."

"உனக்கென்னடா மரியாதை. ஒரு குடும்பப் பொண்ணுகிட்ட எப்படி பேசணும்கற விவஸ்தை இல்லாத உனக்கெல்லாம் என்னடா மரியாதை வேண்டிக்கிடக்கு..."

"இதோபார்... நான் இப்ப சொல்றத நல்லா கேட்டுக்கோ. உன் புருஷனை இப்ப செய்துகிட்டிருக்கற எலக்ட்ரானிக்ஸ் பிசினஸை ஒழுங்கா செய்யச்சொல்... இந்த தீம்பார்க் ஐடியாவெல்லாம் வேண்டாம். மீறி அது விஷயமா உன் புருஷனும் அந்த காந்தனும் இறங்கினா அப்புறம் உன் குடும்பத்துல சுத்தமா நிம்மதி இல்லாம போயிடும் இப்போதைக்கு அவ்வளவுதான் சொல்வேன். ஞாபகத்துல வெச்சுக்கோ...."

- அந்த மர்மக்குரல் மறுபக்கத்தில் முடிந்து போனது. நந்தினி கலங்கிப் போய்விட்டிருந்தாள்.

'யார் இவன்?'

'எதற்காக இப்படி மிரட்டுகிறான்?'

- சில நிமிடங்கள் வரை குழம்பியவள் வேகமாய் ஆனந்துக்கு போன் செய்யத் தொடங்கினாள்.

"என்னங்க... எங்க இருக்கீங்க?"

"ஆபீஸ்லதான் நந்தினி... ஏன்?"

"காலைல ஒருத்தன் போன் பண்ணி தப்பு தப்பா பேசினான்னு சொன்னேன் தானே?"

"ஆமாம்... திரும்ப அவன் போன் பண்ணினா?"

"ஆமாங்க... இந்த தடவை நீங்க உங்க நண்பர் கூட சேர்ந்துகிட்டு அந்த தீம் பார்க் பிசினஸ் செய்யக் கூடாதுன்னு சொன்னான்..."

"இடியட்... அப்புறம்?"

"மீறி நீங்க செய்தா விளைவுகள் மோசமா இருக்கும்னு மிரட்டிட்டு போனை வெச்சுட்டாங்க..."

"அப்படியா சங்கதி... காந்தன் சொன்னது சரிதான்."

"உங்க நண்பர் அப்படி என்ன சொன்னாரு?"

"இந்த தீம்பார்க் அமைக்கற விஷயத்துல பெரிய ஒரு போட்டியே இருக்கு. நம்ப ஏரியாவுல தீம்பார்க்கே இல்லை கோயமுத்தூர், மதுரை, எர்ணாகுளம், சென்னை இங்கதான்

[illegible] இருக்கு. ஆகையால நம்ம ஊரான அம்பாசமுத்திரம் [illegible] தீம்பார்க் போட்டா கூட்டம் நிறைய வரும். தண்ணி [illegible] இருக்காதுங்கறதுதான் காந்தனோட பிளான். ஒரு [illegible] வுக்கும் இதே எண்ணம் இருக்கு. அப்புறம் ஒரு பிசினஸ் [illegible] இருக்கு, மினிஸ்டர் ஒருத்தரும் பினாமி பேர்ல தீம் [illegible] ஆசைப்பட்றாரு... நான் முன்னயே சொன்ன மாதிரி [illegible] 100 பேர் வந்தா போதும். மெயிண்டனன்ஸ் சார்ஜ் [illegible] 20,000 தினசரி நிக்கும். ஒரு வருஷத்துக்கு கணக்கு [illegible] கிட்டத்தட்ட 72 லட்ச ரூபாய்! இது மினிமம் - [illegible] ஞாயிறுல அப்படியே இரண்டு மடங்காகும், [illegible] சமயங்கள்ள மூணு மடங்காகும். கூட்டிக் கழிச்சாலும் [illegible] ரூபாய் உறுதி. போட்ட பணத்தை முதல் இரண்டு மூணு [illegible] எடுத்துடலாம். அப்புறம் அந்த இடம் நமக்கே [illegible] அன்றாட வசூலும் நமக்குத்தான்... அதாவது நம்ம [illegible] பணமழை கொட்டிகிட்டே இருக்கும்."

ஆனந்த் ஒரு பெரும் கணக்குப் போட்டு ஆசை வழிய [illegible] பேசினான்.

நந்தினி எரிச்சல் மயமானாள்.

"நான் இங்க ஒருத்தன் மிரட்றான்னு சொல்லிகிட்டு [illegible] நீங்க லாபக் கணக்கை சந்தோஷமா போட்றீங்களா?"

"ஆமாம் நந்தினி... நீ தைரியமா இரு! இந்த மிரட்டலுக்[illegible] பணிஞ்சுடக் கூடாது. எப்ப இப்படி மிரட்ட [illegible] டாங்களோ அப்பவே தீம்பார்க் ஆரம்பிச்சா [illegible] றது புரிஞ்சு போச்சு. நான் விட்றதா இல்லை..."

"[illegible] என்னங்க நீங்க... இப்ப நமக்கு என்ன குறை?"

"[illegible] யமே... வாழ்க்கைல அடுத்தடுத்த உயரங்களுக்கு [illegible] டே இருக்கணும். இது போதும்னு எப்ப [illegible] றோமோ அப்பவே குட்டை மாதிரி தேங்க [illegible] டுவோம். இதை நீ நல்லா புரிஞ்சுக்கணும்... நீ எதுக்கும் [illegible] நான் இன்னிக்கே வீட்டுக்கு வரும்போது ஒரு காலர் [illegible] போனை வாங்கிட்டு வரேன். எந்த நாய் போன் பண்ணி [illegible] சரி அடுத்தது போலீஸ் கம்ப்ளைண்ட்தான்.... நீ [illegible] இரு"

-போனை அந்தப் பக்கத்தில் ஆனந்த் வைத்துவிட நந்தினிக்கு கல்விழுந்த குளம் போல மனம் கலங்கிப் போனது.

அப்போது ஆட்டோவில் இருந்து ஸ்கூலுக்கு போன பிள்ளைகள் இருவரும் இறங்கி ஓடி வந்தனர். வரும்போதே அவர்களிடம் ஒருவித பதட்டம்.

"மம்மி மம்மி... இன்னிக்கு ஆட்டோ ஆக்சிடென்டாயிடிச்சு."

"ஐய்யய்யோ.... அப்புறம்?"

"எங்களுக்கு எதுவும் ஆகலை மம்மி. ஆனா பாவம் எங்க கூட வந்த பிரிதிவிராஜிக்கும், வைஷ்ணவிக்கும் தான் சரியான அடி..." - என்றான் மூத்தவன் சேகர்.

ஆட்டோகாரரும் இறங்கி வந்தவராக நெளிந்தார்.

"என்னப்பா பசங்க என்னென்னவோ சொல்றாங்க?"

"ஆமாம்மா. காலைல போகும் போது ஒரு டெம்போ வேன்காரன் குறுக்கால வந்துட ஆட்டோவை பிரேக் போட்டு நிறுத்தப் பார்த்தேன். சடர்ன் பிரேக் போட்டதுல ஆட்டோ அப்படியே கவுந்துடிச்சிம்மா..."

"என்னய்யா சாதாரணமா சொல்றே. எனக்கு இங்க குலை நடுங்குதுய்யா..."

"மன்னிச்சிக்குங்கம்மா... நம்ம பிள்ளைங்களுக்கு சின்ன சிறாய் கூட இல்லம்மா. எனக்கே அது ஆச்சரியமாதாம்மா இருக்கு..."

"என்ன என்னை சமாதானப்படுத்தறியா... திரும்ப இப்படி நடக்காதுங்கறதுக்கு என்ன உத்தரவாதம்?"

"இல்லம்மா... இனி ரொம்பவே கவனமா இருப்பேன் சொல்லப் போனா இன்னிக்கு பிரேக் போட்டதே என் பக்கத்துல உக்காந்துருந்த சேகர் தாம்மா..."

"ஆமாம்மா... நான்தான் பிரேக் பெடலை மிதிச்சேன் ஆனா அதுதான் பிரேக்குன்னு எனக்கு தெரியவே தெரியாது..."

-சேகரும் பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டான். ஆட்டோகாரனும் ஒரு கும்பிடு போட்டவனாக திரும்பிச் சென்றான்.

நந்தினி தலையை தேய்த்துக் கொண்டாள்.

"நேரமே சரியில்ல... ஒரு பக்கம் போன்ல மிரட்டல்

இன்னொரு பக்கம் பசங்க போன ஆட்டோ கவிழுது. கடவுளே [illegible] காப்பாத்தணும்."

நந்தினி கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்த போது வாசல் பக்கம் [illegible] ஆட்டோ சப்தம். திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சகுந்தலாவும் நட்ராஜும் தங்களின் இன்னொறு மகளான [illegible]யின் வீட்டுக்கு போய்விட்டு வந்திருந்தனர்.

"அம்மா வாங்கம்மா... வாங்கப்பா..."

இருவரும் உள்நுழையவும் சேகரும் சொப்னாவும் அவர்களிடமும் ஆட்டோவில் போனபோது ஆக்சிடென்ட் ஆன [illegible]த்தை கூறத் தொடங்கினர்.

"ஐய்யய்யோ... அப்புறம்?"

"நத்திங் வில் ஹேப்பண்ட்... பாருங்க" - சேகர் தன் கையை [illegible]த்துக் காண்பித்தான்.

"பாவம் பாட்டி பிருதிவிராஜூம், வைஷ்ணவியும்... ரெண்டு [illegible]க்கும் கால் கையெல்லாம் ஒடிஞ்சு போச்சு. த்ரீ மன்த்ஸ் [illegible]லுக்கே வரமுடியாதாம் அவங்க..."

"ஆமாம் தாத்தா... ஆனா எங்களுக்கு மட்டும் எதுவுமே [illegible] இத்தனைக்கும் நாங்களும் தூக்கி எரியப்பட்டுதான் [illegible]தோம். ஆனாலும் ஒரு புல்வெளி மேல விழுந்தமாதிரி தான் [illegible]து" - என்றான் சேகர்.

நட்ராஜ் உடனேயே சகுந்தலாவை அர்த்த புஷ்டியோடு [illegible]த்தார். அவளுக்கும் புரிந்தது!

9

'கண்ணாயிரம் சொன்ன தகவல்கள் படகில் இருந்தவர்களை எல்லாம் வெகுவாக யோசிக்க வைத்து விட்டது. அப்போது ஓடிக் கொண்டிருந்த படகும் பொசுக்கென்று ஓட்டம் இழந்து நின்று போனது. கண்ணாயிரம் என்னவென்று பார்த்தான். பெட்ரோல் தீர்ந்துவிட்டிருந்தது. அடடா!

கையை பிசைந்து கொண்டான். சுற்றிலும் பல நூறு மீட்டர்களுக்கு நீர்வெளி... பார்க்க முடிந்த தூரத்தில் முதலை ஒன்று முகத்தை மட்டும் வெளிக் காட்டியபடி நீந்தி வந்து கொண்டிருந்தது.

எனவே கையால் துடுப்பு போடுவது போல போட்டு படகை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கொண்டு செல்லவும் அச்சம் ஏற்பட்டது. படகில் ஒருவருக்கு பத்துபேர் இருந்தனர்.

'என்னப்பா நீ இப்படி தண்ணிக்காட்டுல நிக்க வெச்சுட்டியே... எப்படிப்பா கரைக்கு போகப் போறோம்?' என்றும் கேட்டனர்.

"உன்னை நம்பி அந்த சித்தரை பாக்க வந்தது தப்பா போச்சு. அவர் சித்தர்தானான்னே சந்தேகமாவும் இருக்கு. இப்படியா துரத்தி அடிப்பாரு? இப்ப பாரு இங்கயும் மாட்டிகிட்டு முழிக்கறோம்... இதுல ஆவிங்க தொல்லை வேற..." என்று ஒருவர் பெரிதாக சலித்துக் கொண்டார்.

கண்ணாயிரம் கலங்கிப் போய் மலைப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான். வெகுதூரத்தில் பாணதீர்த்த அருவி ஹோவென்று கொட்டிக் கொண்டிருந்தது!

பிப்ரவரி 7ம் தேதி - 1980

காலை மணி 10

கனகம் நட்ராஜை எச்சரித்த அதே ஏழாம் தேதி. நட்ராஜ் அவள் சொன்னதை எல்லாம் மறந்தவர்போல வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஆசைப்பட்டபடியே சடங்கு

[illegible] த்தப்பட்டு அதில் அக்னி சாட்சியாக திலகத்தின் [illegible] கனகம் ஒப்படைத்து விட்டாள். அந்த குடும்பத்தில் [illegible] தையும் இணைந்து விட்டது.

[illegible] அதற்கு நந்தினி என்று ஒரு பெயரையும் எல்லோர் [illegible] லும் வைத்து விட்டிருந்தார். நட்ராஜுக்கும் [illegible] வுக்கும் பிறந்த குழந்தைக்கு சாந்தி என்று பெயர்.

[illegible] யும் நந்தினியும் தொட்டிலில் ஒன்றாக படுத்துக் [illegible] விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்... சகுந்தலா அருகிலேயே [illegible] அன்றைய சமையலுக்கான காய் நறுக்கியபடி இருந்தாள்.

[illegible] புறப்படவும் அவளுக்கும் அன்றைய தேதி நினைவில் [illegible].

"[illegible] க்கம்மா நான் பேங்க் வரை போய்ட்டு வந்துட்றேன்" [illegible] தனது லேம்பரட்டா ஸ்கூட்டரில் புறப்பட்டார். அவர் [illegible] அதே நொடி சுவற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த [illegible] சொத்தென்று அறுந்து கீழே விழுந்து சகுந்தலாவின் [illegible] ர்த்தது. அவளும் எழுந்து போய் காலண்டரை எடுத்து [illegible] ஆணியில் தொங்கவிடப் பார்த்தாள்.

[illegible] கீழே விழுந்ததை ஒரு தற்செயல் சம்பவமாகத் [illegible] அவள் மனது எண்ணியது. அதில் தெரிந்த ஏழாம் தேதி [illegible] அவள் மனதில் பதிவாகவில்லை.

[illegible] தொட்டிலில் விளையாடிக் கொண்டிருக்க [illegible] கீரைக்கார பெண்மணி கூடையில் கீரையோடு வந்து [illegible]. சகுந்தலாவும் போய் கீரை வாங்கினாள். அதற்கு [illegible] தரவேண்டும் என்று கேட்டபோது கீரைக்காரியும் 'ஏழு [illegible]' என்றாள்.

"[illegible] ரூபாயா... ஒண்ணேகால்ரூவா கீரைக்கு ஏழுரூவாயா.... [illegible]. நீயே எடுத்துகிட்டு போ..." - சகுந்தலாவிடம் சற்று [illegible] வெளிப்பட்டது.

"[illegible] எங்கம்மா ஏழு ரூபா கேட்டேன்...?" - என்று அவளும் [illegible] கேட்டாள்.

"[illegible] தானே கேட்டே...?"

"[illegible] யா... வாய் தவறி கேட்டுட்டேன் போல இருக்கு. உன் [illegible] ள்ள வந்ததுல இருந்தே என் மனசுக்குள்ள ஏழா நம்பர் [illegible] டிருக்கு. என்னன்னே தெரியல..." - என்றாள்.

[illegible] அவள் போய்விட சகுந்தலாவையும் கனகம் [illegible] ஞாபகத்தை தூண்ட ஆரம்பித்து.

"[illegible] க்கு அவரை வெளிய போக வேண்டாம்னு [illegible] கனகம் சொன்னாளே...?" - மனது குமைய ஆரம்பித்து

விட்டது. அதற்கு ஏற்ப யாரோ ஒருவர் ஓடி வந்தார்.

"இங்க சகுந்தலாங்கறது யாருங்க...?"

"நான்தான்... நீங்க யாரு?"

"அம்மா உங்க புருஷனுக்கு ஆக்சிடென்ட் ஆயிடிச்சு. தலைல பலத்த அடி. மயக்கமாகறதுக்கு முந்தி உங்க பேரையும் அட்ரஸையும் சொல்லிட்டு தான் மயக்கமானாரு... புறப்படுங்க."

- என்றார் வந்தவர். சகுந்தலாவுக்கு படபடவென்று மனது அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

'ஐயோ.... இப்படி எல்லாம் நடக்கும்னு தான் திலகம் அன்னிக்கு அப்படி சொல்லியிருக்கா போல இருக்கு...' என்று முணுமுணுத்தபடியே வீட்டில் ஒரு மூலையில் இருந்த பாட்டியம்மாவை அழைத்து குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்ள சொல்லிவிட்டு அவருடன் ஓடினாள்!

ஆஸ்பத்திரி!

ஐ.சி.யு' வில் தன் நினைவே துளியும் இன்றி படுக்கையில் கிடந்தார் நட்ராஜ். அந்த கோலத்தில் அவரை பார்க்கவும் சகுந்தலாவுக்கு உயிர்க்குலையே துடித்தது. டாக்டர் ஒருவர் அவளிடம் ஆபரேஷனுக்கான கையெழுத்தை வாங்க முன் வந்தார்.

"டாக்டர் என் வீட்டுக்காரர் உயிருக்கு ஆபத்து ஒண்ணுமில்லையே...?"

"அப்படிச் சொல்ல முடியாதும்மா... வெரி பெக்கூலியர் பிளட் குரூப் வேற... அதாவது AB நெகடிவ்! இங்க ஆஸ்பத்திரியில அந்த வகை ரத்தம் ஸ்டாக் இல்ல. அது கிடைச்சு ஆபரேஷனும் சக்ஸஸ் ஆயிட்டா நிச்சயம் பிழைச்சுக்குவாரு..."

"இப்படி சொன்னா எப்படி டாக்டர்... எவ்வளவு செலவானாலும் கவலையில்லை டாக்டர் - அவர் நல்லபடியா பிழைச்சு எழணும்."

"கடவுளை பிரார்த்தனை பண்ணிக்குங்க. உங்களுக்கு இது முதல் அதிர்ச்சி - முதல் அனுபவம். எங்கவரைல தினசரி இந்த மாதிரி ஒரு கேஸை நாங்க பாக்கறோம்." - என்று கூறிவிட்டு கையெழுத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்.

சகுந்தலாவுக்கு அந்த நொடியில் கனகத்தின் நினைவுதான் வந்தது!

கனகம் அவளது சிறிய குச்சு வீட்டுக்குள் விறகு அடுப்பை ஊதியபடி இருந்தாள். அடுப்பில் அலுமினியப்பானை ஒன்றில் நீர் கொதித்தபடி இருக்க அந்த வீடு முழுக்க ஈரவிறகினால் எழும்பிய புகை!

சகுந்தலா தேடிவந்து நின்றபோது புகைக்குள் அவளது உருவம் தெரியவில்லை.

"கனகம்.."

"யாரு.."

"நான் சகுந்தலாம்மா..."

"அடடே சகுந்தலாம்மாவா... வாங்கம்மா... வாங்க. எங்க இவ்வளவு தூரம்?"

"கனகம் அன்னிக்கு நீங்க வீட்டுக்கு வந்தப்ப ஏழாம் தேதி என் புருஷன் எங்கேயும் வெளிய போக வேண்டாம்னு திலகம் சொன்னதா சொன்னீங்க இல்லையா?"

"ஆமாம்.."

"அது சுத்தமா அவருக்கும் ஞாபகம் இல்லை. எனக்கும் இல்லை. இன்னிக்கு அவர் வெளியே போனபோது ஆக்சிடென்ட் ஆயிடிச்சு. உயிருக்கு ஆபத்தான் நிலைல இப்ப அவர் ஆஸ்பத்திரில இருக்கார்.."

"அடக் கொடுமையே... அதுசரி நீங்க இப்ப என்னை பாக்க வந்த காரணம்?"

"கனகம்மா... உங்க நாத்தனார் திலகம் சொன்னதா தான் நீங்க சொன்னீங்க. அவங்க எப்படி சொன்னாங்க...? இப்ப என் கணவர் பிழைச்சாகணும். இன்னிக்கு இப்படி ஒரு விபரீதம் நடக்கும்னு தெரிஞ்சு சொன்ன அவங்களாலதான் கனகம்மா என் புருஷனோட உயிரையும் காப்பாத்த முடியும்..."

"புரியுதும்மா... அந்த சுடுகாட்டுல இருக்கற வெட்டியான் பொண்ணோட உடம்புல புகுந்து வந்து அன்னிக்கு பேசினா..."

"இப்பவும் பேசுவாளாம்மா?"

"தெரியலியேம்மா... அதையே நான் முழுசா நம்பலை. இன்னிக்கு நீங்க ஆக்சிடென்ட்டுன்னு சொன்னபிறகு தான் எனக்கு இப்ப நம்பிக்கை வர ஆரம்பிச்சிருக்கு..."

"கனகம்மா... கனகம்மா... தயவு செய்து எனக்கு ஒரு வழி சொல்லுங்க. உங்க நாத்தனார் நினைச்சா இப்ப எனக்கு உதவ முடியும்..."

"அப்ப ஒண்ணு பண்ணுவோம். சுடுகாட்டுல அவ சமாதிக்கு

போவோம். சாமி கும்புட்ற மாதிரி அங்க கும்புட்டு பாப்போம் நிச்சயம் எதாவது வழி பிறக்கும்..."

- கனகம் சொன்னதும் ஒரு நல்ல வழியாகத்தான் சகுந்தலாவுக்கு பட்டது.

"சரி வாங்க... இப்பவே புறப்படுவோம்..."

- இருவரும் ஒரு ஆட்டோவில் ஏறிக் கொண்டு அந்த இடுகாடு நோக்கி செல்லத் தொடங்கினர்.

10

'பானதீர்த்த அருவியை பார்த்த கன்னாயிரத்துக்கு அங்கிருந்தபடியே சித்தரை பிரார்த்தனை செய்வதைத் தவிர வேறு வழியே தெரியவில்லை. கண்களிரண்டும் கலங்கிவிட 'சாமி... இந்த இக்கட்டான சமயத்துல எதாவது உதவி செய்யுங்க...' என்று மனதார வேண்டிக் கொள்ளத் தொடங்கினான். மற்றவர்களையும் பிரார்த்தனை செய்யச் சொன்னான்.

தயவு செய்து சித்தர் சாமியை தப்பா நினைக்காம அவர் உதவியை கேட்டு பிரார்த்தனை செய்யுங்க நிச்சயமா நமக்கு சாமி உதவி செய்வாரு' என்றான்.

எல்லோரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

பின்னர் அரைமனதாக பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

அதே சமயம் அந்த நீர்வெளிமேல் நிலவியபடி இருக்கும் காற்றும் சற்று பலமாக வீச ஆரம்பித்தது. ஒருவர் தலைக்கு பெரிய அளவில் தலைப்பாகை கட்டியிருந்தார். சட்டென்று அதை அவிழ்த்து பாய்மரம் போல இரண்டு பேர் பிடித்துக் கொள்ளவும் வீசும் காற்றில் அந்த படகு பாய்மரப்படகு போலாகி அணைக்கட்டு உள்ள திசை நோக்கி நகரவும் ஆரம்பித்தது!'

ஜனவரி 17 - 2010
இரவு 8 மணி

ஆ[illegible]பீசில் இருந்து வந்து விட்டிருந்தான் ஆனந்த்! [illegible] சகுந்தலாவும் தனியறையில் இருந்தனர். அவர்களுக்கு [illegible] அந்த தீம்பார்க் விவகாரம் தெரியாது. வந்தவனிடம் [illegible] வேளையில் "என்ன முடிவெடுத்தீங்க?" - என்று [illegible]த்தாள் நந்தினி.

"[illegible] கேள்வி இது... நாங்க தீம்பார்க் போடப்போறது உறுதி. [illegible] பனங்காய்ச்சி மரம், அதை நான் விட்றதாயில்லை..."

"[illegible] அந்த மிரட்டல் போனை பற்றி நான் எங்க அப்பா [illegible] சொல்றேன். அவங்க என்ன சொல்றாங்கன்னு [illegible]க்குங்க..."

"[illegible]ளமா சொல்... அவங்களுக்கும் தெரியத்தானே [illegible]" - இட்லியை பிய்த்து சட்னியில் தொட்டபடியே மிக [illegible]மாக பேசினான் ஆனந்த்.

அவர்கள் இருவரும் காரசாரமாக பேசிக் கொள்வதைக் [illegible] சகுந்தலாவும் நட்ராஜிமே அறையை விட்டு வெளியில் [illegible].

"[illegible] மாப்ளை விஷயம்... எங்க தலை உருளுதாட்டம் [illegible]?"

"[illegible]களே வந்துட்டீங்களா... நல்லதா போச்சு. உட்காருங்க [illegible] அத்தை நீங்களும் மாமாவுக்கு பக்கத்துல அப்படி [illegible]ங்க. நான் புதுசா ஒரு பிசினஸ் பண்ணப் போறேன்... நான் [illegible] எனக்கு, சரியா ஒரு பார்ட்னரும் இருக்கார்..."

ஆனந்த் தன் தீம்பார்க் பற்றிய விபரங்களை கூறத் தொடங்கி [illegible] நிமிட காலத்தில் முடித்தும் விட்டான். நட்ராஜிக்கு அது [illegible] திட்டமாகத்தான் தோன்றியது. சகுந்தலாவும் "இதுல [illegible] என்ன சிக்கல்?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம்.... நீங்க அவர் சொன்ன உடனேயே அவர்கூட [illegible]ங்க. அவர் ஒரு பாதியைதான் சொல்லியிருக்கார். [illegible]யை என்கிட்ட கேளுங்க..." - என்று மிரட்டப்பட்ட [illegible] சம்பவத்துக்கு மாறினாள்.

[illegible] சகுந்தலா இருவருமே மௌனமாகி விட்டனர்.

"அத்தை... மாமா... நாங்க செய்யப்போற பிசினஸ் ஒரு [illegible] பிசினஸ்னு இப்பவே எனக்கு கன்ஃபர்மா தெரிஞ்சு [illegible] இல்லாட்டி இப்படி மிரட்டல் வருமா? இந்த மாதிரி [illegible]க்கெல்லாம் பயந்தா எப்படி மாமா முன்னுக்கு வர்றது?"

- என்று இருவரிடமும் ஆனந்த் திருப்பிக் கேட்டான். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"பதில் சொல்லுங்க மாமா... உங்க பொண்ணுக்கு நான் நிறைய சம்பாதிக்கணும்கற ஆசையே கொஞ்சம் கூட இல்ல. அநியாயத்துக்கு பயப்பட்றா..."

"அப்ப நீங்க இதுல இறங்கியே தீர்றதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டீங்கன்னு சொல்லுங்க..."

"என்னமாமா நீங்க... நீங்களே சொல்லுங்க... இந்த திம்பார் சக்ஸஸ் ஆகித்தானே தீரணும்?"

"நிச்சயமா ஆகும்... பெரிய அளவுல லாபம் வரலேன்னாலும் நிச்சயம் நஷ்டம் வராது..."

"அப்புறம் என்ன... உங்க பொண்ணுகிட்ட சொல்லுங்க மாமா."

- தட்டில் இட்லி சட்னி எல்லாம் தீர்ந்து சில கரிவேப்பிலை இலைகள்தான் இருந்தன. அதையும் எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு கைகழுவத் தொடங்கினான்.

"மாப்ளை..." - சகுந்தலா மட்டும் இழுத்தாள்.

"என்ன அத்தை?"

"இந்த மிரட்டல் பார்ட்டிங்கள எப்படி சமாளிப்பீங்க?"

"நாம சும்மா இருந்தாலே போதும் அத்தை. அடங்கிடுவாங்க. மிரட்ற அந்த நாய் என்கிட்ட கூட பேசலை. நந்தினி கிட்டதான் பேசறான். இதுலயே தெரியல அவன் எவ்வளவு பெரிய கோழைன்னு."

"கோழையோ வீரனோ... அவனை கண்டுபிடிச்சு போலீஸ்ல ஒப்படைச்சுட்டு அப்புறமா களத்துல இறங்குங்க மாப்ளை. நீங்க கட்டாயம் ஜெயிப்பீங்க..."

- சகுந்தலா அர்த்தத்தோடு பேசினாள். தெம்பையும் தந்தாள். நந்தினிக்கு அது சற்று ஆச்சரியமாக கூட இருந்தது.

"அம்மா என்னம்மா நீங்க... அவர் பிசினஸ் போடப் போறது ஏதோ சில ஆயிரங்கள் இல்ல... இரண்டு கோடிய..."

"அதனால என்ன நந்தினி?"

"நீங்க எனக்கு கல்யாணத்துக்கு போட்ட நகைகளை எல்லாம் அடகு வெச்சுதான் அந்த 2 கோடியை புரட்டப் போறார்."

"பிசினஸ் பண்ணும்போது இதெல்லாம் ரொம்ப சகஜம் நந்தினி. நாளைக்கு லாபம் வர ஆரம்பிச்ச உடனே நகையை மீட்டுட்டா போச்சு..."

"இல்லப்பா... எனக்கு பயமா இருக்கு! எனக்கு இப்ப இவர் சம்பாதிக்கறதே போதும். நாங்க இப்ப நல்லாதானே இருக்கோம்!

[illegible] அனாதைக்கு இதைவிடவா பெரிய வாழ்க்கை கிடைச்சிடும்."

பேச்சோடு பேச்சாக தன்னைப் பற்றிய உண்மையையும் [illegible] கொண்டாள்.

அது பிள்ளைகளை என்னவோ செய்தது.

அவர்கள் சகுந்தலாவையும் நட்ராஜையும் ஒரு மாதிரி [illegible]தனர். அவர்களும் புரிந்து கொண்டு பதிலுக்கு கோபிக்க [illegible]த்தனர்.

"நந்தினி... அனாதைன்னு நீ உன்னை சொல்லக் கூடாதுன்னு [illegible] தடவை சொல்லியிருப்போம்... ஏன் அப்பப்ப இப்படி [illegible] எங்களை வருத்தப்பட வைக்கறே?"

"நீங்க சொன்னாலும் சொல்லாட்டியும் அதுதானே உண்மை? [illegible] உண்மையை சொல்றதுல என்ன தப்பு. இந்த உண்மையை [illegible] நீங்க எங்க சொன்னீங்க. அந்த ஆஸ்பத்திரி நர்ஸ் சொன்னதால [illegible] தெரிய வந்தது..."

"அப்ப நீயே புரிஞ்சுக்கோ.... நாங்க உன்னை நாங்கபெத்த [illegible] நினைச்சதாலதான் உன்கிட்ட சொல்லலை."

"அதுல என்னம்மா சந்தேகம்? அக்காவை விடவே உங்களுக்கு [illegible] செல்லம். அவளுக்கு கூட சில ஆசைகளை நீங்க [illegible]வெத்தல. ஆனா என்வரைல எல்லா ஆசைகளையும் [illegible]வெத்தினீங்க..."

"போதும்... நீ இப்படி சொல்லும் போதே உன்னை நாங்க [illegible]லைங்கற அந்த உண்மையும் சேர்ந்தே என் காதுல ஒலிக்குது. [illegible] பேச்சை இதோட விடு..."

சகுந்தலா அழுதே விட்டாள். சொப்னாவும் சேகரும் [illegible] அருகில் சென்று தோளைத் தொட்டவர்களாக ஊன்றிப் [illegible]த்தனர்.

"நீங்க என்னப்பா கேட்க போறீங்க?"

"இல்லை எங்கம்மாவை உங்ககிட்ட யார் கொண்டு வந்து [illegible]த்தாங்க...?"

"அதெல்லாம் இப்ப எதுக்குப்பா... அவதான் அறிவுகெட்ட [illegible] அனாதை அப்படி இப்படின்னா நீங்க என்னடா [illegible]ங்களா அவளுக்கு சரியா..."

"நீங்க சொல்ல மாட்டீங்களா - இல்ல உங்களுக்கு தெரியாதா?"

அந்தப் பிள்ளைகளின் மழலைக் குரலினான கேள்வி [illegible]வை நெகிழ்த்தி விட்டது. ஆனந்தும் முன்வந்தான்.

"அத்தை எனக்கும் தெரிஞ்சிக்கணும்னு ஆசை. நந்தினியை

நான் பெண் பார்க்க வந்த போது கூட உங்க கிட்ட நந்தினியோட அப்பா அம்மா யார்னு கேட்டேன் 'நாங்கதான் மாப்ளைன்னு' என் வாயை அடைச்சிட்டீங்க... இப்பவாவது சொல்லுங்களேன்."

"அவங்க சொல்ல மாட்டாங்க... நான் கேட்டே அவங்க சொல்லலை உங்ககிட்ட தானா சொல்லப் போறாங்க..."

- நந்தினி ஆனந்தோடு சேர்ந்து கொண்டாள்.

"அது ஒரு செத்துப்போன விஷயம்... அதை தெரிஞ்சுகிட்டு என்ன பண்ணப் போறீங்க... விடுங்க" - நட்ராஜ் விடாமல் மறுத்தார்.

"அப்ப நான் யூகிச்ச மாதிரிதான் இருக்கணும்..."

- ஆனந்த் ஒரு புதிய கோணம் பிடித்தான்.

"யூகிச்சமாதிரின்னா...?" - நட்ராஜிடம் பதட்டம் பரவ ஆரம்பித்தது.

"நந்தினியை யாரோ ஒரு விலைமகள் பெத்தெடுத்து குப்பை தொட்டியில போட்டுருக்கணும்... அப்படித்தானே?"

"இல்ல மாப்ளை இல்ல..." - நட்ராஜ் ஆக்ரோஷமான பதிலுக்கு மாறினார்.

"அப்படின்னா... உண்மைய சொல்லுங்க..."

"நந்தினியோட தாய் பேர் திலகம்... பரம ஏழை! புருஷன் ஒரு லாரி விபத்துல இறந்துட்டான். அண்ணனோட தயவுலதான் வாழ்ந்தா. அண்ணன் ஒரு துப்பட்டில வடிகட்டின கஞ்சன். திலகத்தை ஒரு பாரமா நினைச்சான். திலகத்துக்கு பொண்ணு பொறந்தா கள்ளிப்பால் கொடுத்து கொன்னுட்ற அளவுக்கு கொடூரமானவனா இருந்தான்.

திலகத்துக்கும் பொண்ணுதான் பொறந்தது. அந்த சமயத்துல தான் சகுந்தலாவுக்கும் எனக்கும் சாந்தியும் பிறந்தா. ஆனா பாவம் திலகம்- குழந்தை பிறந்த அஞ்சாவது நிமிஷமே உயிரை விட்டுட்டா இவமுகத்தை கூட பாக்கல. தாய்ப்பாலுக்கு கூட வழியில்லாம குழந்தை கத்தினப்போ சகுந்தலாதான் பா்ல் கொடுத்தா. பால் மட்டுமா கொடுத்தா...? அப்புறமா தன்னையே கொடுத்துட்டா! நானும் நந்தினியை என் மகளா ஏத்துகிட்டேன்- இவ்வளவுதான் விஷயம்."

- நட்ராஜ் ஒரு நீண்ட நாள் ரகசியத்தை சொல்லி முடித்தார்.

"இதுல என்ன மாமா பெரிய மர்மம் இருக்கு? இதை நீங்க அப்பவே சொல்லியிருக்கலாமே..."

"எங்க வாயால நந்தினியை எங்க மக இல்லன்னு சொல்ல எங்களுக்கு மனசு வரலை மாப்ளை. இப்ப கூட நீங்க வேசி மக அப்படி இப்படின்னு சொல்லப்போய் மனசு கேட்காமதான் நான்

[illegible] சொல்லிட்டேன். மத்தபடி அந்த பழைய சரித்திரத்தை [illegible] பார்க்கவே தயாரா இல்லை. இப்பகூட ஐய்யய்யோ [illegible] போமேன்னு தான் என் மனசு நினைக்குது..."

"இல்ல மாமா... நீங்க இப்பவாவது இதுதான் உண்மைன்னு [illegible]ங்களே. அந்த மட்டுல சந்தோஷம்..."

"இந்த விஷயத்துல உங்க சந்தோஷத்தை விட எங்க [illegible]ம்தான் மாப்ளை ரொம்ப பெருசு. கல்யாண [illegible]த்துல நாங்க உங்ககிட்ட உண்மையை மறைக்க [illegible]ன்னு நந்தினி பத்தி சொன்னப்போ, நாங்க ரொம்பவே [illegible]ம்... எங்க மக இல்லைங்கறதால நீங்க கல்யாணத்துக்கு [illegible]ப்பீங்களோ மாட்டீங்களோன்னுல்லாம் கவலைப் [illegible]ம். ஆனா நீங்க ரொம்ப பெருந்தன்மையா எங்க நந்தினியை [illegible] மனைவியா ஏத்துகிட்டீங்க... அதுக்காக இப்ப கூட நாங்க [illegible]க்கு நன்றி கூறிக்கறோம்..."

- என்று நட்ராஜ் கைகளை உயர்த்தி கும்பிடத் தொடங்கி [illegible].

"போதும் மாமா... கையை இறக்குங்க. இப்பகூட உங்க [illegible] உண்மையை வரவழைக்கணும்னுதான் நான் நந்தினி [illegible] பத்தி கொஞ்சம் தப்பா சொன்னேன். அதுகூட தப்பு தான். [illegible] மாமியார் மட்டும் இப்ப உயிரோட இருந்துருந்தா நான் [illegible]துக்காக ரொம்பவே வருத்தப்பட்டிருப்பாங்க..."

- என்று ஆனந்த் நெகிழ்ந்த போது ஒரு பாட்டில் உடைந்து [illegible] போல சப்தம் கேட்டது.

அனைவர் கவனமும் சப்தம் கேட்ட சமையல்கட்டுப் பக்கம் [illegible]. நந்தினி ஓடிப் போய் பார்த்தாள். சர்க்கரை பாட்டில் [illegible] விழுந்து உடைந்திருந்தது.

நந்தினிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"என்ன நந்தினி... பூனை வந்து தள்ளி விட்டுடுச்சா?"

"இல்லம்மா... ஷெல்புக்குள்ள தான் வெச்சிருந்தேன் எப்படி [illegible] வெளிய விழுந்ததுன்னே தெரியல.... எனக்கு ஒரே [illegible] இருக்கு..." என்றாள்.

பின்னாலேயே வந்த நட்ராஜ் சகுந்தலாவை ஒரு அர்த்த [illegible] பார்வை பார்த்தான். அவளுக்கும் புரிந்தது!

11

'கரையில் மோதியபடி நின்ற படகில் இருந்து எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் இறங்கிக் கொண்டனர். காற்றும் மந்திரம் போட்டது போல் நின்று விட்டிருந்தது. கன்னாயிரம் அருவி விழும் பாணதீர்த்த மலைப் பகுதியை பார்த்து திரும்பவும் கை கூப்பினான். அப்படியே சாமி... நீங்க இருக்கீங்க சாமி... உங்கள நம்பறவங்கள நீங்க கைவிட்றதே இல்லை இதை நீங்க நிரூபிச்சிட்டீங்க. நான்தான் கூட்டத்தை கூட்டி கிட்டு வந்து தப்பு பண்ணிட்டேன். இனி இப்படி எல்லாம் தப்பு பண்ண மாட்டேன் சாமி' என்றான். அதைக் கேட்ட படகில் வந்தவர்களும் குணங்குடி சித்தரின் சக்தியை ஒப்புக் கொள்வது போல 'நாங்க அவசரப்பட்டு அவரை தப்பா பேசிட்டோம் அவரால இயற்கையையே ஆட்டி வைக்க முடியும்கறத இங்க பார்த்துட்டோம். எங்களுக்கு தான் அதிர்ஷ்டமில்லை' என்று கூறியபடியே கலைந்தனர்.

கன்னாயிரத்துக்கு படகில் பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டு திரும்பச் சென்று அவரைப் பார்த்து விடுவது என்று முடிவு செய்தான்!'

பிப்ரவரி 7 - 1980

மாலை 4 மணி

இடுகாட்டில் ஒரு பிணத்தை புதைத்துவிட்டு ஒரு கூட்டம் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கனகத்தையும் சகுந்தலாவையும் பார்த்த வெட்டியான் சற்று அதிர்ச்சியை காட்டினான்.

கனகம் அவனை சற்று தயக்கமுடன் பார்த்தாள்.

"எங்கம்மா இந்த பக்கம்?"

"திலகம் சமாதில சாமி கும்புடலாம்னு..."

"நான் ஒண்ணு கேட்டா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டீங்களே?"

"என்ன?"

"செத்துப் போய் புதைச்ச பொண்ணுக்கு கர்ம காரியமெல்லாம் பண்ணீங்களா பண்ணலையா?"

"ஏம்பா எதுக்கு கேக்கறே?"

"என்னால ராத்திரி நேரத்துல மட்டுமில்லம்மா... பகல் பொழுதுலயே தனியா இந்த பக்கம் வரமுடியலம்மா..."

"அப்படின்னா?"

"எப்பபார் அழுகை சப்தம்... என் குழந்தை என் ராசாத்தின்னு [illegible] சப்தம்... ஆமா குழந்தை நல்லா இருக்கு தானே?"

"அதெல்லாம் தங்கமா வளர்ந்துகிட்டு வருது. இப்பகூட திலகம் எதாவது சொல்ல மாட்டாளான்னுதான் வந்துருக்கோம்..."

"என்ன சொல்லணும்... என்ன பிரச்சினை?"

"அதை விரிவா பேச இப்ப நேரமில்லப்பா... இதோ இவங்கதான் திலகம் குழந்தையை தான் பெத்த பிள்ளையா நினைச்சு வளர்க்கறாங்க... இவங்க வீட்டுக்காரருக்கு இன்னிக்கு ஆக்சிடெண்ட் ஆயிடிச்சு. உயிருக்கு போராடிகிட்டிருக்காரு. இதை திலகம் முன்னாலையே சொன்னா... ஆனா இவங்க மறந்துட்டாங்க..."

"அடக் கொடுமையே... ஆவிங்க சொல்றதும் ஆண்டவன் சொல்றதும் ஒண்ணு தாயி. இப்படியா அலட்சியமா இருப்பீங்க."

"அன்னிக்கு கூட உன் மக உடம்புக்குள்ள பூந்து வந்து தான் திலகம் இதை சொன்னா - உனக்கு ஞாபகம் இருக்குதா?"

"நல்லா இருக்குதும்மா... அதுல இருந்து என் பொண்ணு ரொம்பவே மாறிட்டாம்மா. முன்ன எல்லாம் எப்பப்பார் [illegible]கிட்டும் தும்மிகிட்டும் இருக்கும். இப்ப அந்த தொந்தரவு [illegible]வும் இல்லை. இந்த ஆவிக்கு கடவுள் அம்சம் இருக்குன்னு இதை வெச்சே நான் தெரிஞ்சிகிட்டேன்..."

"நீ இப்படி சொல்ல சொல்ல எனக்கும் கொஞ்சம் தெம்பா இருக்கு... இப்ப உன் மகள் எங்க கொஞ்சம் கூப்பிடுப்பா... என் புருஷன் உயிர் பிழைக்கணும் - அதுக்கு திலகம்தான் நல்ல வார்த்தை சொல்லணும்..."

"ஐயோ என் மக பள்ளி கூடத்துக்கு போயிருக்குதுங்களே..."

வெட்டியான் சொன்ன நொடி சகுந்தலாவுக்கு பொசுக் கென்றானது. காய்ந்த மாலைகளோடு கிடந்த சமாதி முன்னால் சென்று நின்று கைகளை கூப்பிக் கொண்டு அழுதாள்.

கனகமும் அருகே சென்று சமாதியை பார்த்து 'திலகம்....

எதாச்சும் ஒரு விதத்துல வந்து நல்ல வார்த்தை சொல்லு திலகம்...' என்று வேண்டி நின்றாள்.

அப்போது தொலைவில் இருந்து ஒரு கல்யாண வீட்டில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒலிபெருக்கிக் குழாயில் இருந்து முதல் பாடலாக நாதஸ்வரக் கச்சேரி ஒன்று ஒலிபரப்பாகியது.

வெட்டியான் புரிந்து கொண்டது போல "அம்மா உங்களுக்கு நல்ல பதில் வந்தாச்சு... நாதஸ்வரசப்தம் கேக்குது பாருங்க. இத்தனை வருஷத்துல இப்படி நான் கேட்டதில்ல..." என்றான்.

அவன் சொன்னதையே ஒரு அருள்வாக்கு போல கேட்டுக் கொண்டு சகுந்தலாவும் கனகமும் அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

அதை ஒரு குடுகுடுப்பைக்காரனும் சற்று தொலைவில் இருந்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்!

ஆஸ்பத்திரி!

சகுந்தலாவும் கனகமும் உள்ளே நுழைந்த போது பெட்டில் நட்ராஜ் சகஜமாக படுத்திருந்தார். ஒரு பக்கமாய் ரத்தம் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. நட்ராஜிடம் டாக்டர் ஒருவர் கேள்விகள் கேட்டபடி இருக்க அவரும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சகுந்தலாவுக்கு அது இன்ப அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

டாக்டரும் அவரை பார்த்து புன்னகைத்தார்.

"நீங்க ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலிம்மா... உங்க கணவருக்கான ABநெகடிவ் வகை ரத்தத்தை ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த ஒரு லேடியே கொடுத்துட்டாங்க. ரத்தம் கொடுக்கறதுக்குன்னே அவங்க வந்த மாதிரி இருந்தது" என்றார்.

"யார் டாக்டர் அது... பேர் என்ன?"

"திலகம்கற பேரைச் சொன்னதா ஞாபகம்..."

- டாக்டர் சொன்ன நொடி சகுந்தலாவுக்கும் கனகத்துக்கும் குப்பென்று வியர்த்து விட்டது. கனகம் அடுத்த நொடியே கைகளை கூப்பியவளாக "திலகம் திலகம்... உன்னை வாழ வைக்க முடியாத பாவி ஆயிட்டேனே" என்று வாய்விட்டு புலம்பினாள்.

"ஓ உங்களுக்கு திலகத்தை தெரியுமா?" - டாக்டர் வேகமாக கேட்டார்.

"இல்ல டாக்டர்... இது வேற திலகம்...."

"எந்த திலகமா இருந்தா என்ன...? என்வரைல அவங்க ரத்தத் திலகம். பாருங்க எவ்வளவு வேகமா ரெகவர் ஆகியிருக்கார்னு. இன்ஃபாக்ட் இவர் பிழைப்பாருன்னே நாங்க தொடக்கத்துல நினைக்கலை..."

சகுந்தலா அதைக் கேட்டு சிலிர்த்துப் போனாள்.

டாக்டரும் அவர்கள் தனியாக பேசிக்கொள்ள வாய்ப்பாக சற்று நகர்ந்து கொண்டார். கனகமும் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

"என்ன சகுந்தலா ரொம்பவே பயந்துட்டியா?"

"ஆமாங்க... ஆனா இனி எனக்கு பயமில்ல... திலகம் துணையா இருக்காங்க..."

"யார் திலகம்.... ஓ..! இந்த கனகத்தோட நாத்தனார் - நம்ம தங்கச்சியோட மதர்... ஆம் ஐ கரெக்ட்?"

"இதை கேக்கற நீங்க திலகம் உங்கள ஏழாம் தேதி வெளிய போகக் கூடாதுன்னு சொன்னதை மட்டும் மறந்துட்டீங்களே..."

"என்ன உளற்றே நீ...."

"என்னங்க நீங்க... கனகம் அன்னிக்கு வீட்டுக்கு வந்திருந்தப்ப திலகம் ஒரு சின்னப் பொண்ணுக்குள்ள வந்து சொன்னான்னு சொல்லலை...?"

"சகுந்தலா இதெல்லாம் ஒருவித மனவியாதி. இதை எல்லாம் தப்பியா நீ பேசிகிட்டிருக்கே?"

"என்னது மன வியாதியா?" - சகுந்தலாவுக்கு கன்னத்தில் அறை விழுந்தது போல் இருந்தது.

"பின்ன... எந்த காலத்துல இருந்துகிட்டு என்ன நீ பேசிகிட்டிருக்கே?"

"என்னங்க நீங்க... திலகம் சொன்னபடி நடந்துமா நீங்க இப்படி பேசறீங்க?"

"நீ இந்த ஆக்சிடென்ட்டை சொல்றியா?"

"ஆமாங்க... ஏழாம் தேதி உங்கள எங்கேயும் போக வேண்டாம்னு அன்னிக்கே திலகம் சொல்லலை...?"

"பைத்தியகாரி... ஆக்சிடென்ட்டுங்கறது ஒரு எதிர்பாராத சம்பவம். ஒரு நாளைக்கு நூறு ஆக்சிடென்ட் நடக்குது. இனியும்

நடக்கும். நாமதான் ஜாக்ரதையா இருக்கணும். இன்ஸ்பாக்டர் இன்னிக்கு இப்படி ஆனதுக்கு நான்தான் காரணம் என் அஜாக்ரதை தான் காரணம்..."

"அப்ப உங்களுக்கு ரத்தம் கிடைச்சதே.. அதுக்கு...?"

"எல்லாமே தினசரி நடக்கற சம்பவங்கள்தாம்மா... ரத்தம் கொடுத்த பெண்ணோட பேர்ல திலகம்னு இருக்கறதால நீ உடனே முடிச்சு போட்டு எக்ஸைட் ஆயிட்டே...."

"எப்படிங்க இப்படி கொஞ்சம் கூட நம்பிக்கை இல்லாம இருக்கீங்க?"

"சில கேள்விகளை கேட்டுக்கோ... நீயும் இப்படி நம்பறத முட்டாள்தனம்னு புரிஞ்சுக்குவே..."

"அப்படி என்னங்க கேள்விங்க...?"

"ஒரு நாளைக்கு ஆயிரக்கணக்கான பேர் இந்த உலகத்துல சாகறாங்க. அவங்கல்லாம் உன் கணக்குப்படி பார்த்தா ஆவியா வந்து குறைந்தபட்சம் அவங்க குடும்பத்தவங்களுக்கு உதவி செய்யலாம் தானே? ஏன் அப்படி நடக்கறதில்ல?"

"அது எப்படிங்க நமக்கு தெரியும்?"

"என்ன சகுந்தலா இது உளறல்? உன் அப்பா அம்மா கூட தான் இப்ப உயிரோட இல்ல. அவங்க ஏன் உதவ வரலை? நீ அவங்க மக தானே?"

"அதுக்க வேற காரணம் இருக்குங்க. இப்பகூட நான் சுடுகாட்டுக்கு போய் திலகத்தோட சமாதில விழுந்து கும்புட்டு தாங்க வரேன்... அங்கையே எனக்கு நல்லவாக்கு வந்திச்சுங்க."

"இனி இப்படி எல்லாம் முட்டாள் தனம் பண்ணாதே. ஆவி, உதவி அது இதுங்கறதெல்லாம் பித்துக்குளிதனம். இதெல்லாம் சாத்யம்னா எல்லைபுரத்துல தேசத்துக்காக உயிரை விட்ற நம்ப ஜவான்களோட ஆவியே போதும் இந்த தேசத்தை பாதுகாக்க... எதுக்கு ராணுவம்? போய் வேலையை பார்...."

- நட்ராஜிடம் வெகு அழுத்தமாக அவரது நம்பிக்கை எதிரொலித்தது. அவர் கேட்ட கேள்விகளிலும் பலமான அழுத்தமும் அர்த்தமும் இருந்தது!

12

'படகில் பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டு கண்ணாயிரம் கிளம்பி விட்டான். சிலர் அருவிக்கு வருவதற்காக ஏறிக் கொள்ளப் பார்த்தனர். ஆனால் கண்ணாயிரம் அவர்களை ஏற்றிக் கொள்ளாமல் அவன் மட்டுமே புறப்பட்டான். கடல் போன்ற நீர்வெளி மேல் படகு கிழித்துக் கொண்டு பாய்ந்தது. அன்று மற்ற படகுக்காரர்களும் யாரையும் காணவில்லை.

கண்ணாயிரத்தின் படகும் அருவிக் கரையில் சென்று நின்றது. துள்ளிக் கொண்டு இறங்கி குணங்குடி சித்தரின் திசை நோக்கி ஓடினான். ஒரு பாறையொன்றை தாண்டும் போது அவன் காலடியில் பூனைக்குட்டியொன்று புகுந்து போனது போல் இருந்தது. அவனும் 'சாமி மேல சத்யம்... இனிப்போ என்னை பிடிக்கப் பாக்காதே - நான் சாமி ஆள...!' என்று கத்தினான். அப்போது அவன் எதிரில் குணங்குடி சித்தரே வந்து கொண்டிருந்தார்!'

ஜனவரி 18 - 2010
காலை 10 மணி

சகுந்தலா காய் நறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

நட்ராஜ் பூஜையை முடித்துவிட்டு வந்த நிலையில் ஆற அமர உட்கார்ந்து பேப்பர் படித்தபடி இருந்தார். நந்தினி வீட்டை டெட்டால் போட்டு துடைப்பதில் மும்முரமாக இருந்தாள்.

"ஒரு வேலைகாரிய வெச்சுக்க சொன்னா கேட்க மாட்டேங்கறீங்களே..." - என்றாள் சகுந்தலா.

"யாரும் சரியா அமைய மாட்டேங்கறாங்கம்மா. கஷ்டப்பட்டு பிடிச்சு போட்டாலும் சரியா வேலை பாக்க மாட்டேங்கறாங்க. இவங்க எல்லாம் அப்படியப்படியே இருக்கு. ஒழுங்கா கூட்டுன்னு சொன்னா மறுநாள் வேலைக்கு வரமாட்டேங்கறா. இப்ப அவங்க [illegible] நடந்துகிட்டிருக்கு..."

- நந்தினி சடைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் அந்த தொலைபேசியும் ஒலித்தது.

“யாருன்னு பாருங்கப்பா...” - நந்தினி நட்ராஜை பேசச் சொன்னாள். நட்ராஜும் போய் எடுத்தார்.

“என்ன மிஸ்டர் நட்ராஜ்... எப்படி இருக்கீங்க?” - என்று எடுத்த எடுப்பில் நலம் விசாரித்தது தொலைபேசி.

“நீங்க யாருங்க?”

“நான் யாருங்கறது இருக்கட்டும். நீங்க இப்ப நல்லா இருக்கீங்க தானே?”

“நிச்சயமா... எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. நீங்க யாருன்னு சொல்லுங்க...”

“நான் உங்க நல்லதுக்காக பேசற உங்க நலம் விரும்பின்னு வெச்சுக்குங்களேன்...”

“நலன்விரும்பி சரி... நலன்விரும்பிக்கு உங்கப்பாம்மா பேர் வைக்கலியா என்ன?”

“நலன்விரும்பிதான் என்பேர்- இப்ப இந்த நலன்விரும்பியோட விருப்பத்தை சொல்லட்டுமா?”

“உங்க விருப்பத்தை எதுக்கு நீங்க எங்ககிட்ட சொல்லணும்?”

“என்ன செய்ய... உங்க மாப்ளை தானே தீம் பார்க் போடப் போறவர்...”

“ஓ... நீங்க அந்த பூச்சாண்டி காட்ற குரூப்பா.... நேத்து என் மகள் இன்னிக்கு நானா?”

“நாங்க பூச்சாண்டி எல்லாம் இல்ல - பேய்பிசாசுங்கள விட மோசமானவங்க... எப்படின்னு காட்டவா?”

“இப்படி மறைஞ்சு நின்னுகிட்டு மிரட்றியே உனக்கு வெக்கமா இல்லை?”

“இதெல்லாம் எல்லாரும் கேக்கற கேள்வி. உங்களுக்கு வேற கேள்வியே கேட்கத் தெரியாதா?”

“வைடா போனை... நாயே!” - நட்ராஜ் கோபத்துடன் போனை வைத்துவிட்டு திரும்பினார். முகம் முழுக்க முத்து முத்தாக வியர்த்து விட்டிருந்தது.

“அப்பா... யாருப்பா? அந்த மிரட்டல் காரனா?”

“அவனேதான்....” - சொன்ன மறுவினாடி திரும்பவும் சப்தமிடத் தொடங்கியது அந்த தொலைபேசி.

“அப்பா அவன்தாம்ப்பா... அவன்தான் திரும்ப கூப்பிட்றான்.”

“ரிசீவரை எடுத்து வைம்மா... என்ன பண்றாங்கன்னு பாத்துடுவோம்...”

நந்தினியும் ரிசீவரை எடுத்து வெளியில் வைத்தாள். [illegible] கட் பண்ணினாள். சகுந்தலாவுக்கும் அச்சம் தொற்றத் [illegible] விட்டது.

“எங்க இவங்களுக்கு பயந்து போனை எடுத்து வைக்கலாம். [illegible] எதாவது பண்ணாங்கன்னா?”

“பண்ணட்டும். என்ன பண்றாங்கன்னும் பாத்துடுவோம்.”

நட்ராஜ் மிக தைரியமாகவே பேசினார்.

“எந்த தைரியத்துலங்க நீங்க இப்படி இருக்கீங்க?” - சகுந்தலா [illegible]மாய் கேட்டாள். நந்தினியும் சமையல்கட்டுப் பக்கம் [illegible]மாக ஓடினாள்.

“ஆட்டோவுல இருந்து விழுந்த பிள்ளைங்களுக்கு எதாவது [illegible]?”

“இல்லை...”

“சர்க்கரை பாட்டில் எப்படி தானா விழுந்து உடைந்தது...?”

ரகசிய குரலில் நட்ராஜ் கேட்கவும் சகுந்தலாவிடம் ஒரு [illegible] மாற்றம்.

“அப்ப திலகம் இங்க இருக்காளா?”

“நிச்சயமா...”

“அப்ப அவ ஆத்மா சாந்தி அடையலியா?”

“என் மகள் சந்தோஷமா வாழறத பார்க்காம நான் சாந்தி [illegible] மாட்டேன்னு சொன்னது உனக்கு மறந்து போச்சா?”

“அதான் நல்லா வாழ்ந்துகிட்டிருக்காளே?”

“அதுசரி... இப்படி ஒரு பிரச்னை வரப்போறது தெரிஞ்சு [illegible]கவே சாந்தியடையாம இருந்துகிட்டிருக்கலாம்...”

“அப்ப பெருசா ஏதோ நடக்கப் போகுதுங்களா?”

“நிச்சயமா... அதேசமயம் மாப்ளைதான் ஜெயிப்பார். நீ [illegible] இரு...”

இருவரும் ரகசிய குரலில் பேசியபடி இருக்க உள்பக்கம் [illegible] நந்தினி திரும்பி வந்தாள்.

“அப்பா என்னப்பா பண்ணப் போறீங்க?” என்று பதட்டக் [illegible] கேட்டாள்.

“என்னம்மா பண்ணனும்கறே?”

“போலீஸ் கம்ப்ளைண்ட் கொடுக்கலாம்பா... இதை இப்படியே விடக் கூடாதுப்பா...”

“கொஞ்சம் பொறுமையா இரும்மா. நிச்சயமா எந்த ஆபத்தும் வராதும்மா - தைரியமா இரு.”

“எந்த நம்பிக்கைலப்பா இப்படி சொல்றீங்க?”

“அதை என்னால வார்த்தைல சொல்ல முடியாது நந்தினி. ஏன்னா அது வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது...”

“என்னப்பா நீங்க மேடைப் பேச்சாளர் மாதிரி என்னென்னவோ பேசறீங்க?”

“தைரியமா இரும்மா... வேணும்னா உன் திருப்திக்காக நான் போலீசுக்கு போய் கம்ப்ளைண்ட் கொடுத்துட்டு வரேன். போதுமா?”

- நட்ராஜ் சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு போலீசுக்கு புறப்பட தயாரானார். மலங்க மலங்கப் பார்த்தாள் சகுந்தலா.

அடகு கடையில் 300 பவுன் நகைகளுக்கு 36 லட்ச ரூபாயை ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக் கட்டாக எடுத்து வைத்தனர். ஸ்டாம்ப் பேப்பர் அது இது என்று பல தாள்களில் கையெழுத்து போட்டு விட்டு அந்த தொகையை எடுத்து பிரீஃப் கேஸில் வைத்துக் கொண்டான் ஆனந்த்.

உற்சாகமாக புறப்பட்டான். ஆபீசில் ஏற்கனவே பல விதங்களில் ஏற்பாடு செய்திருந்த வகையில் கிட்டதட்ட ஒண்ணரை கோடி ரூபாய் இருந்தது. இதோடு சேர்த்தால் ஒரு கோடியே எண்பத்தி ஆறு லட்ச ரூபாய்!

காந்தன் மாலை வந்து வாங்கிக் கொள்வதாக கூறியிருந்தான். இன்னும் 14 லட்ச ரூபாய் தேவை....! யாரிடம் கேட்பது என்று தெரியாமல் ஒரு தவிப்போடு காரை ஓட்டியவன் இறுதியாக மாமனாரான நட்ராஜிடமே கேட்டுவிடுவது என்று முடிவு செய்தான்.

செல்போனை எடுத்து வீட்டுக்கு முயன்றான்.

ரிசீவர் பிரிந்து கிடந்ததால் தொடர்பு கிடைக்காமல் கோபம் தான் வந்தது.

‘என்னாச்சு இந்த போனுக்கு?’ என்கிற முணுமுணுப்புடன் காரை வீட்டுப் பக்கமே திருப்பினான்.

காலர் ஐடி போனுடன் உள் நுழைந்தார் நட்ராஜ். கூடவே [illegible] உடையில் ஒரு கான்ஸ்டபிள். பிரிந்து கிடந்த ரிசீவரை [illegible] கனெக்ஷனை உருவி காலர் ஐடி போனுக்கு கொடுத்தனர்.

அது செயல்பட ஆரம்பித்தது.

கான்ஸ்டபிள் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அவரிடம் டிபார்ட்மென்ட் பயன்படுத்தும் வயர்லெஸ் செட் [illegible] செல்போனும் இருந்தது.

நந்தினிக்கும், சகுந்தலாவுக்கும் அவர் எதுவும் கூறாமலே [illegible] நடக்கிறது என்பது புரிந்து விட்டது.

வாசலிலும் கார் வந்து நிற்கும் சப்தம்.

ஆனந்த் பிரீஃப் கேசுடன் இறங்கி வந்தான். வரும் போதே [illegible] எல்லையில்லாத கோபம். கான்ஸ்டபிளைப் பார்க்கவும் [illegible] கோபம் திகைப்பாக மாற ஆரம்பித்தது.

“மாமா..”

“வாங்க மாப்ளை.... நேத்து நந்தினியை மிரட்னவங்க, [illegible] என்னை மிரட்னாங்க. நந்தினி போலீஸ் கம்ப்ளைண்ட் [illegible]த்தே தீரணும்னு சொன்னா. அதான் போலீஸ் வந்துருக்கு. [illegible] எப்ப போன் பண்ணாலும் அவன் மாட்டிக்குவான். [illegible]போன் டிபார்ட்மென்ட்லயும் நம்ப நம்பருக்கு வர்ற [illegible] ட்ரேஸ் பண்ண சொல்லியிருக்கு...”

“மைகாட்... அதான் நான் போன் பண்ணப்ப போகலியா?”

“போகட்டும் இவருக்கு நிறைய சந்தேகங்கள்... நீங்களே பதில் [illegible]லுங்க..”

நட்ராஜ் கான்ஸ்டபிளை கை காட்டினார்.

கான்ஸ்டபிளும் கேள்விகளுக்குள் புகுந்தார்.

“இந்த தீம்பார்க் போட்றது அவ்வளவு பெரிய விஷயமா [illegible]?”

“நிச்சயமா... நம்ம சுற்றுவட்டாரத்துல இப்படி ஒரு விஷயம் [illegible]லையே சார். நம்ம திருநெல்வேலி தூத்துகுடி மாவட்ட [illegible]க்கு லீவு விட்டா குற்றாலம் போறதும், பாபநாசம் [illegible]தும் தானே வாடிக்கை... இப்படி ஒண்ணு போடும் போது [illegible] கவனம் இதன் மேல திரும்பும்னு நம்பறோம்.”

“சரி இந்த விஷயத்துல உங்களுக்கு யார் மேலயாவது [illegible] இருக்கா?”

“குறிப்பிட்டு ஒருத்தரை சொல்ல முடியாது. இந்த தீம்பார்க்

போட்ற விஷயத்துல நானும் என் நண்பனும் இறங்கி இடத்தையும் பார்த்து முடிச்சு கலெக்டர் ஆபீஸ்லயும், முனிசிபாலிடியிலையும் எங்க ப்ரபோசலை சப்மிட் பண்ணோம் இதுக்கு நாலு கோடி வரை செலவாகும்னு தீர்மானிச்சு ஆளுக்கு இரண்டு கோடி போட்றோம். இதோ இப்பகூட நகையை அடகு வெச்சு பணம் வாங்கிட்டு வந்துருக்கறது இதுக்காகதான்."

"அப்படின்னா நீங்க புரபோசல் கொடுத்த பிறகுதான் உங்களுக்கு எதிரிங்க உருவாகியிருக்காங்க... அப்படிதானே?"

"நிச்சயமா... இந்த ஐடியா எனக்கு தோணாம போச்சேன்னு யாரோ ஒரு பவர்ல இருக்கற அரசியல்வாதிதான் எங்கள மிரட்டிகிட்டிருக்கான்னு நினைக்கறேன்."

"யாரா வேணா இருக்கட்டும் மாப்ளை.... முடிவுல நீங்க தான் ஜெயிப்பீங்க...." - என்றார் நட்ராஜ்.

அது நந்தினி வரையில் மிக ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"மாமா நான் இப்ப உங்கள பாக்கதான் வந்தேன்."

"சொல்லுங்க மாப்ளை... நான் என்ன செய்யணும்?"

"ஒரு பதினாலு லட்ச ரூபாய் உதைக்குது மாமா..."

"ஓ... உங்களுக்கு பதினாலு லட்ச ரூபாய் வேணும் - அவ்வளவு தானே?" - கேட்டவர் உள்ளே சென்று ஒரு பிளாங்க் செக்கில் கையெழுத்து போட்டு எடுத்து வந்தார்.

ஆனந்த் வாங்கி கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான்.

நந்தினியிடம் ஆச்சரியத்தோடு ஆத்திரமும் வழியத் தொடங்கியது.

"அப்பா... என்னப்பா நீங்க... விவகாரமான இந்த நேரத்துல கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்கன்னு சொல்லாம நீங்களும் உங்க பணத்தை கொடுக்கறீங்க...?"

"வாழ்க்கைல முன்னுக்கு வரத் துடிக்கற ஒரு மாப்ளையை தட்டிக் கொடுக்கறது ஒரு குத்தமா நந்தினி..."

"உங்களுக்கு தைரியக் கிறுக்கு பிடிச்சிருக்கு... அதான் இப்படி நடந்துக்கறீங்க..."

"நீ எப்படி வேணா நினைச்சுக்கோ... நானும் எச்சரிக்கை, புத்திசாலித்தனம்கற பேரால பலவிதமா இருந்தவன்தான். ஆனா ஒரு நெகிழ்வான அனுபவம் என்னை அப்படியே மாத்திடிச்சு எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் யாருக்கு ஏற்பட்டாலும் அவங்களும் மாறிடுவாங்கம்மா.

எனக்கு இப்ப எதைப் பத்தியும் கவலை கிடையாதும்மா.

நமக்கு துணையா ஒரு நல்ல சக்தி காவல் இருக்கும் போது எதுக்கு கவலைப்படணும் நாம?"

என்று அவர் கேட்டது கான்ஸ்டபிளுக்கு வேறுவிதமாக அர்த்தமாகியது.

நட்ராஜ் கடவுளைத்தான் நல்லசக்தி என்கிறார் என்பதாக நினைத்துக் கொண்டார்.

அதன்பின் மாலை வரை காத்திருந்தும் போன் வரவில்லை.

கான்ஸ்டபிளும் "எதிரி முழிச்சுகிட்டாங்கன்னு நினைக்கறேன்... இங்க எங்கையாவது இருந்து நோட்டம் போட்டு இருக்கலாம். நான் வரவும் போன் பண்ணி மாட்டிக் கறதுக்கு இருக்கலாம்னும் நினைச்சிருக்கலாம். எது எப்படியானாலும் அவங்க இனி வேறவிதமாதான் முயற்சி செய்வாங்க. அது எப்படிப்பட்டதா இருக்கும்னு இப்ப சொல்ல முடியாது" என்றார்.

"கரெக்ட் சார்... அதுவரை காத்திருப்போம்" என்றார் நட்ராஜ்.

"நானும் ஸ்டேஷன் வரை போய்ட்டு வரேன். நீங்க எந்த ஒரு விபரீதம்னாலும் போன் பண்ணுங்க..." என்று கூறிவிட்டு கிளம்பினார்.

அவர் விலகிச் செல்லும் போது மணி சரியாக ஐந்து.

அவர் விலகிய மறுநொடி எங்கிருந்தோ ஒரு காதித அம்பு வந்து விழுந்தது.

பிரித்துப் பார்க்கவும் பகீர் என்றது.

"போய்விட்ட போலீஸ் போனதாகவே இருக்கட்டும். இனி எக்காரணம் கொண்டும் போலீஸ் பக்கம் போய் விடாதீர்கள். உங்கள் அருமைப் பிள்ளைகள் இருவரும் இப்போது எங்கள் பிடியில்.... 2 கோடியை ஒழுங்காக கொடுக்கச் சொல்லும் இடத்தில் கொடுத்துவிட்டு பிள்ளைகளை உயிரோடு மீட்டுச் செல்லவும்.

ஏமாற்றப் போட எண்ணியதற்கு இது எங்கள் தண்டனை. வெளியே இதுபற்றி பேசினால் குழந்தைகளின் உடம்பில் ஒவ்வொரு உறுப்பாக வெட்டப்படும். அடுத்த கடித அம்பு வெகு சீக்கிரத்தில்...!"

கடிதத்தை படித்த நந்தினி அப்படியே மயங்கி விழுந்து விட்டாள்!

13

'எதிரில் வந்த குணங்குடி சித்தரை பார்க்கவும் கண்ணாயிரத்துக்கும் ஒரு தெம்பு வந்தது. 'சாமி' என்றான் உரத்த குரலில்... அந்த வேகம் துளியும் குறையாமல் போய் அவர் காலிலும் விழுந்தான். அவரும் சிரித்தபடியே எழுந்திருக்க சொன்னார். பின் ஒரு பாறை மேல் ஏறி நின்று கொண்டு ஆகாயத்தை பார்த்து பிரார்த்தனை செய்தவர் தான் கொண்டு வந்திருந்த எள்ளை வாரி ஓடும் அருவி நீரில் எறிந்தார். அப்படியே திரும்பி குடிசை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். கண்ணாயிரம் அவரை பின் தொடர்ந்தான்.

குடிசை முகப்பில் ஒரு கயிற்றுக் கட்டில். அதில் அவர் அமர்ந்து கொண்டார். அருகில் கீழே கண்ணாயிரமும் அமர்ந்து கொண்டான்.

"உனக்குள்ள இப்ப நிறைய கேள்விகள்... இல்ல?"

"ஆமாம் சாமி..."

"கேள்..."

"இந்த அருவிக்கரைல இப்படி ஆவிகள் சுத்துதே, ஏன் சாமி?"

"அநியாயமா செத்தாலே இப்படிதான்... இதுவும் ஒரு தண்டனை மாதிரி தான்..."

"கோடானு கோடி பேருக்கு இந்த பூமில இடமிருக்கும் போது இவங்க மட்டும் ஏன் சாமி இப்படி உடம்பில்லாம என் மாதிரி இருக்கறவங்க உடம்புக்குள்ள நுழைய முயற்சி செய்யணும்...?"

"இறந்த பிறகும் விடாத ஆசை தான்..."

"இவங்க ஆசை எப்படி சாமி தீரும்...?"

"ஆசைங்கறதே மாயை... அப்படி ஒன்னு உண்மைல கிடையாது. உதாரணத்துக்கு நீ படகு ஓட்டறே... உன் படகுல நிறைய பேர் இங்க வராங்க. அவங்கல்லாம் இந்த அருவியை பாக்கற ஆசைல வர்றாங்க. ஆனா படகை செலுத்திகிட்டு வரும் நீ அப்படியா வரே?"

"இல்ல சாமி... எனக்கு அருவிக்கு வர்றதுங்கறது தொழில் ஆச்சுங்களே?"

"பாத்தியா ஒரே விஷயம் உனக்கு ஒரு மாதிரியும், மத்தவங்களுக்கு வேற மாதிரியும் காட்சி தர்றத..."

"இதை தான் மாயைன்னு சொன்னீங்களா?"

"ஆமாம்ப்பா... ஒரு அழகான பொண்ணை அவளை பெத்தவன் லட்சணமா பார்ப்பான், அவ சகோதரன் பெருமிதத்தோடு பார்ப்பான் தெருவுல போறவனோ காமத்தோட பார்ப்பான். பாக்கற விதமும் இருக்கற விதமும் எப்பவும் வேற தான்... அதனால வாழ்க்கைலயும் ஒருத்தரை போல ஒருத்தர் இருக்கறதில்ல..."

"சாமி... அப்ப நல்ல விதமா பிரியற உயிர்கள் மேல போய்டுதா சாமி?"

"நல்ல விதமும், கெட்ட விதமும் கூட நாம பாக்கற விதத்துல தான் இருக்கு. உடம்பை விட்டு உயிர் பிரிய ஒரு காரணம் மட்டும் போதும். அது காற்று அடங்குவது - அவ்வளவுதான்!"

"எல்லா ஆத்மாக்களம் இந்த மாதிரி சுத்த ஆரம்பிச்சா பூமியில மக்கள் தொகையை விட அதுங்க தொகை தானே சாமி அதிகம் இருக்கும்...?"

"இல்லைன்னு உனக்கு யார் சொன்னது?"

"அப்படின்னா சாகற அவ்வளவு பேரும் காத்தா சுத்தித் தான் வர்றாங்களா?"

"காற்றாலையே நிரம்பி இருக்கற உலகத்தை பார்த்து நீ இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?"

"சாமி... அப்ப அவங்கள நாம உணர்றதே இல்லையே சாமி"

"உணரக் கூடிய அறிவோ சிந்தனையோ நமக்கு இல்லை. இப்ப கூட நீ படகு நின்னு போனப்போ என்னை நினைச்சு பிரார்த்தனை செய்தே. ஆனா உனக்கு உதவி செய்தது நானில்லை. உன் முன்னோர்களும் படகுல இருந்தவங்க முன்னோர்களும் தான்! பிரார்த்தனை செய்யறதுக்கு நான் ஒரு ஆரம்பமா இருந்தேன். அவ்வளவுதான்"

அந்த பதில் கண்ணாயிரம் வரையில் ஒரு மின் வெட்டு போல தாக்கியது!

பிப்ரவரி 8 - 1980

காலை 10 மணி

நல்லவிதமாக பேசிக் கொண்டும், சகுந்தலாவிடம் தெம்பாக கேள்விகளை கேட்டபடியும் இருந்த நட்ராஜின் உடல் நிலையிலும் வேகமான முன்னேற்றம்.

டாக்டர்கள் என்னதான் விஞ்ஞானம் பேசி செயல் பட்டாலும் அவர்கள் தான் அதிகமாக கடவுளை நினைப்பவர்கள்.

ஏன் என்றால் எவ்வளவுதான் மருந்து தந்தாலும் உடம்பு ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து மரணம் நேரிடும் போது அதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்பது அவர்கள் வரையில் இன்று வரை புரியாத ஒரு விஷயம் தான்.

அவர்களிடம் வந்து குணமாகி ஒருவர் செல்வது என்பது விஷயம் இல்லை. அதற்கு தான் அவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் குணமாகாமல் ஒருவர் உயிரை விட்டு விடும் போது தான் அவர்களே கூட குழம்பிப் போகிறார்கள். அப்போது அவர்கள் தங்களையும் அறியாமல் 'இனி கடவுள் விட்ட வழி' என்று கூறிடத் தவறுவதே இல்லை.

நட்ராஜ் வரையில் மிராகிள்' என்கிற வார்த்தையை அதிகம் பயன்படுத்தினார்கள். மாற்று ரத்தம் உடம்புக்குள் மிகவும் பொருந்தி அவரை வேகமாக நிமிர்ந்து எழ வைத்து விட்டது.

அந்த தெம்பில் தான் நட்ராஜிம் சகுந்தலாவிடம் தொழில் தொடர்பான கருத்துக்களுக்கு பதில் கூறிக் கொண்டிருந்தார். சகுந்தலாவுக்கு குழப்பமாகி விட்டது. நட்ராஜ் கேட்ட கேள்விகள் அப்படி?

அப்போது திடீர் என்று நட்ராஜ் உடல் நிலையிலும் ஒரு மாற்றம். ஹார்ட் பீட் தன் வேகத்தை குறைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கி உடம்பின் ரத்த ஓட்டத்திலும் ஒரு மாற்றம் அதை மானிடர் ஸ்க்ரீன் காட்டியதோடு ஆபத்து ஆபத்து என்று சப்தமெழுப்பவும் செய்தது. டாக்டர்கள் ஓடி வந்து பார்த்து அதிர்ந்து போயினர். நன்றாக பேசிக் கொண்டிருந்த நட்ராஜிம் அப்படியே கண் அயர்ந்து மயக்கத்தில் விழுந்து பின் கோமா ஸ்டேஜிக்கே சென்று விட்டார்.

சகுந்தலா பதறிப் போனாள். கைகளை கூப்பிக் கொண்டு எல்லா கடவுளையும் பிரார்த்தனை செய்யத் தொடங்கி விட்டாள்.

டாக்டர்கள் கூடிக்கூடி பேசிக் கொண்டனர். மாற்றி மாற்றி ஊசியை செலுத்திப் பார்த்தனர். நட்ராஜ் உடம்பில் உஷ்ணமும் குறைந்து கொண்டே வர ஆரம்பித்தது.

இப்படி எல்லாம் நடக்கறதுக்கு சான்ஸே இல்லை. [illegible]ன்னும் தெரியல... எவ்வளவு படிச்சிருந்தாலும் [illegible]கறது வேறாவே இருக்கு. அது பல சமயங்கள்ள நாம [illegible] மாணவனாவே இருக்கோம்கறத தான் சொல்லுது' என்று தத்துவமாகவும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டனர்.

வெளியே கண்ணீர் விட்டு கதறிக் கொண்டிருந்தாள் சகுந்தலா. அப்போது ரிசப்ஷனிஸ்ட் அவளிடம் வந்து "அம்மா [illegible] உங்க குழந்தைகள் பசியால அழுவுதுங்களாம். உங்கள [illegible] வரச் சொன்னாங்க..." என்றாள்.

ஒரு பக்கம் கணவன் - இன்னொரு பக்கம் பிள்ளைகள்! [illegible]பார்ப்பது...? இறுதியில் பிள்ளைப்பாசம் தான் ஜெயித்தது. நட்ராஜை கடவுளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வீட்டுக்கு ஓடினாள்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது அவள் கண்ட காட்சி சிலிர்க்கச் செய்தது. யார் என்றே தெரியாத சிகப்பு புடவையணிந்த ஒருத்தி இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் தன் இரண்டு மார்பை ஒதுக்கி இருந்தாள். அவைகளும் பாலருந்திக் கொண்டிருந்தன.

"அம்மா நீங்க யார்?"

"நான் ஒரு சக்தி உபாசகி அம்மா... மாரியம்மனுக்காக விரதம் இருக்கேன். தெருவுல நடந்து போகைல குழந்தைங்க பசியால அழுவுற சப்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தேன். இந்த வீட்டு [illegible]யம்மா பாவம் தடுமாறிகிட்டு இருந்தாங்க. மனசு கேக்கல... எனக்கும் பிள்ளைங்க இருக்குதுங்க. பால் மடியும் சுரக்குது... அதான் பசியாத்திகிட்டிருக்கேன்."

என்று வெகு இயல்பாக பேசினாள்.

பதிலுக்கு சகுந்தலா கைகளை கூப்பி வணங்கினாள். வேறு எதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

"அட என்னம்மா நீங்க இதுக்கெல்லாம் போய் கும்பிட்டு [illegible] சில புள்ளைங்க மாற்றாந்தாய் பாலை குடிக்காதுங்க. ஆனா இந்த புள்ளைங்க அப்படி இல்லை. நல்ல புள்ளைங்க..." - என்று குழந்தைகளுக்கு சர்ட்டிபிகேட்டும் அளித்தாள்.

அப்போது ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து போன்! பதறிக் கொண்டு சென்று ரிசீவரில் காதை வைத்தாள்.

"உங்க கணவர் உயிர் போயிடிச்சும்மா... கொஞ்சம் வேகமா [illegible] பார்மாலிட்டீஸை முடிச்சுகிட்டு உடம்பை கொண்டு போற வழியப் பாருங்க..." என்றது செய்தி.

சகுந்தலா அப்படியே மரம் போல விழுந்து விட்டாள்!

ஆனந்தும் முதல் தடவையாக 'தான் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ?' என்று தனக்குத் தானே குழம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

சகுந்தலாவும் நந்தினியோடு சேர்ந்து அழுதாலும் நடுநடுவே நட்ராஜை பார்க்க அவள் தவறவேயில்லை.

நட்ராஜ் மட்டும் தைரியமாகவே இருந்தார்.

"அப்பா எப்படிப்பா உங்களால இப்பவும் சாதாரணமா இருக்க முடியுது?"

"தப்பா எதுவும் நடந்துடாதும்மா... நீ வேணும்னா பார் எல்லாம் நல்லபடியா முடியும்?"

"போலீசுக்கும் போக வழியில்ல.... வேற யாருக்கும் இந்த விஷயம் தெரியாது. அப்புறம் எப்படிப்பா பிரச்சினை தீரும்?"

"தெரிய வேண்டியவங்களுக்கு தெரியும்மா..."

"யாருப்பா அது...?"

- அந்த கேள்விக்கு மட்டும் மௌனம் சாதித்தார்.

"சொல்லுங்கப்பா..."

"எல்லாம் நல்லவிதமா முடியட்டும். பிறகு சொல்றேன்..."

"பிறகு என்ன பிறகு... நான் இப்பவே சொல்லிட்றேன்..."

- சகுந்தலா தங்களுக்கு மட்டும் தெரிந்த அந்த ரகசியத்தை உடைக்கத் தயாரானாள். ஆனந்தும் கூர்மையானான்.

"நந்தினி... உன்னை நான் பெக்கலன்னு உனக்கு நல்லா தெரியும். நான் உன் வரைல ஒரு வளர்ப்பு தாய்தான். இல்லியா?"

"இப்ப எதுக்கும்மா இந்த பேச்சு...?"

"இரும்மா சொல்லி முடிச்சுட்றேன். உன்னை பெத்துட்டு உயிரையும் விட்டுட்ட உன்தாய் திலகம் உன் மேலான பாசத்துல உன்னையே சுத்திச் சுத்தி வந்தா. அவளால தான் உன் அப்பாவும் சாதாரண நிலைல இருந்து கோடீஸ்வரனா உயர்ந்தாரு. எதை எப்ப செய்தா வெற்றி எதை செய்யக் கூடாதுன்னு உங்கம்மா வழி காட்டினதுல வளர்ந்த குடும்பம் தாம்மா இது..."

"அத்தை இப்ப எதுக்கு இந்த பேச்சு... நீங்க சொல்றத என்னால ஒத்துக்கவோ ஏத்துக்கவோ முடியாது. நீங்க சொல்றது உண்மைன்னா இப்ப அந்த ஆவி எங்க போச்சு?"

- ஆனந்த் டென்ஷனாகி குறுக்கிட்டான்.

"எங்கேயும் போகல மாப்ள... இங்கதான் இருக்காங்க. நீங்க பேசறதயும் கேட்டுகிட்டே இருக்காங்க."

- நட்ராஜ் சொன்னதை கேட்டு எரிச்சலுக்கு மாறினான். பெருமூச்சுடன் "படிச்சவர் மாதிரி பேசுங்க மாமா... நீங்களா இப்படி பேசறீங்க..." என்றான்.

"உங்களவிட மோசமாவே நானும் சிந்திச்சிருக்கேன் [illegible]ருக்கேன் மாப்ளை... ஆனா நானே ஒரு தடவை செத்துப் [illegible] என் அனுபவம் என்னை அப்படியே தலைகீழா [illegible]..!"

- நட்ராஜ் அப்படி சொன்ன பிறகு ஆனந்திடம் வேகமான எதிர்ப்பேச்சு இல்லை.

அவரை வெறித்தான்.

"என்னப்பா சொல்றீங்க... இதை எல்லாம் நீங்க என்கிட்ட [illegible] சொன்னதில்லையேப்பா...." - நந்தினி விசும்பலோடு [illegible] விட்டாள்.

"சொல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்படலம்மா... சொல்றதுக்கு உன்மேல நாங்க வெச்சிருக்கற பாசமும் இடம் கொடுக்கல. இப்ப [illegible] தெய்வமா நடமாடிகிட்டிருக்கற உன் தாயை பத்தி தெரிஞ்சுகிட்டு எங்க நீ எங்களை மறந்துடுவியோன்னு பயந்து [illegible] தாம்மா பேசறேன்...."

- சொல்லும் போதே அழுது விட்டார் நட்ராஜ்.

"மாமா.... நீங்க விஷயத்துக்கு வாங்க. நந்தினியை பெத்த தாய் ஆவியா இப்பவும் இங்க இருக்காங்கன்னு சொன்னீங்க. அது உண்மைன்னா அவங்க இங்க இருக்க கூடாது. என் பசங்க இருக்கற [illegible]த்துல அவங்களுக்கு காவலா தான் இருக்கணும்... காவலா இருந்தா மட்டும் போதாது- அந்த பிளாக் மெயிலர்ஸ் கிட்ட இருந்து [illegible]டு வரணும். வருவாங்களா?"

"இப்ப நீங்க சொன்னது தான் மாப்ளை என் பிரார்த்தனை. அவங்க நிச்சயம் காப்பாத்துவாங்கன்னு நான் நம்பறேன். அவங்கதான் ஆட்டோ ஆக்சிடென்ட்டுல இருந்தும் காப்பாத்தினாங்க...."

"இதெல்லாம் பேத்தல்... இப்ப என் பசங்கள காப்பாத்தி தருவாங்களா.... அதுக்கு பதில் சொல்லுங்க...."

"சத்தியமா மாப்ளை.... அவங்க இன்னும் சாந்தியடையாம இருக்கறதே இப்படி ஒரு ஆபத்து வரும் - அப்ப நாம இருந்து காப்பாத்தணும்கறதுக்காக தான்...."

"அப்ப நான் பணத்தோட எதிரி வரச் சொல்ற இடத்துக்கு போக வேண்டாமா?"

"எனக்கு பதில் சொல்லத் தெரியல.... அம்மா திலகம் நீங்க [illegible] இதுக்கு பதில் சொல்லணும்..."

- நட்ராஜ் மேலே பார்த்து பேசத் தொடங்கி விட்டார்.

அப்போது வெளியே இருந்து இன்னொறு பார்சல் உள்ளே வந்து விழுந்தது.

அதில் இன்னொரு சுண்டுவிரல் இருந்தது!

ஆனந்துக்கு மயக்கமே வந்து விட்டது.

"பாருங்க மாமா... பாருங்க... அவங்க காவல் இருக்கற லட்சணத்த பாருங்க. ஒவ்வொரு விரலா வந்துகிட்டு இருக்கு இதுக்கு மேலயும் நான் இங்க உங்க பேச்ச கேட்டுகிட்டு இருந்தா என்னை விட ஒரு முட்டாள் இந்த உலகத்துல இருக்க முடியாது" - என்றபடியே பார்சலில் இருந்த துண்டுச் சீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இடம் நோக்கி பணத்துடன் புறப்பட்டு விட்டான்.

நட்ராஜ் அப்படியே நிலை குலைந்தவராக கண்ணீரோடு அமர்ந்து விட்டார்!

15

கண்ணாயிரத்திடம் கேள்விகள் இன்னும் இருந்தன. அதை தொடரவும் செய்தான்.

"சாமி... உங்க அனுபவம் ஏன் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்றது இல்லை?"

"நானும் இந்த கேள்வியை கேட்டுகிட்டேன் கண்ணாயிரம் ஒரு பள்ளி கூடத்துல படிக்கற அவ்வளவு பேருமே ஏன் முதல் மதிப்பெண் எடுக்கறதில்ல? பிறக்கற அவ்வளவு பேருமே ஏன் வெள்ளையா பூரணமான லட்சணத்தோட இருக்கறதில்ல? பிறக்கும் போதே ஏன் யாரும் பெரிய செல்வந்தராகவும் இருக்கறதில்ல?

- இந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் எது விடையோ அதே விடை தாம்பா உன் கேள்விக்கும்...

"அப்ப திதி தர்ப்பணம்னு பலர் செய்யறாங்களே... அதுக்கெல்லாம் அர்த்தம் இல்லையா?"

"யார் சொன்னா இல்லைன்னு... இதை எல்லாரும் சரியா செய்யறதாலதான் பெரிய அழிவுகள் மாற்றங்கள் இந்த மண்ணுல ஏற்படலை. திருமணத்தை விட மரணத்துக்கு ஒரு மரியாதையையும் முக்கியத்துவத்தையும் கொடுத்தவங்க நம்ம பெரியவங்க.

சந்தோஷம்கறது எப்பவுமே கூடிக் கலக்கும் போது இரு மடங்காகும். துக்கம்கறது எப்பவுமே கூடிக் கலக்கும் போது தான் சரிபாதியா குறையும். குறைக்கறது பெரிசா - கூட்டறது [illegible]?"

"குறைக்கறது தான் சாமி..."

"அதனால தான் கல்யாணத்துக்கு போகாதவங்க கூட மரணத்துக்கு போறாங்க. மரணம் நிகழ்ந்த வீட்டுல ஒரு வருஷம் துக்கம் அனுஷ்டிக்கறாங்க. குடும்பத்தை விட்டு பிரிஞ்ச ஆத்மா துடிக்கும் போது நாம சந்தோஷமா இருக்கறது நமக்கு தான் பகையா முடியும். நாமளும் சேர்ந்து துக்கத்தை அனுபவிக்கும் போது அந்த துக்கம் வேகமா குறையறது மட்டும் அல்ல அந்த ஆத்மாவுக்கும் வேகமா சாந்தி கிடைக்க வழி செய்யும்."

- குணங்குடி சித்தர் மரணத்தையொட்டியுள்ள மர்மங்களை ஒவ்வொன்றாக சொல்லிக் கொண்டே சென்றார்!

08.02.1980

இரவு மணி 9

சகுந்தலா நட்ராஜ் இறந்துவிட்ட செய்தியால் ஸ்தம்பித்து விட்டாள்.

குழந்தைகள் பாலருந்திவிட்டு உறங்கி விட்டன.

பாட்டியும் உறங்குவதற்கு முயன்ற கொண்டிருந்தாள்.

நட்ராஜ் இறந்துவிட்ட செய்தியை எப்படி சொல்வது... அதை ஆரம்பிக்கிற திராணி கூட அப்போது அவளிடம் இல்லை!

கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள். திரும்பவும் தொலைபேசி அலறியது. அது பாட்டியின் தூக்கத்தை கலைத்து அவ்ளையே எழுப்பி ரிசீவரை எடுக்க வைத்தது.

'இப்படியா கல்லு மாதிரி உட்கார்ந்திருப்பே?' - என்று நொந்தபடியே தான் காது கொடுத்தாள் பாட்டி.

"ஹலோ யாரு?"

"இது நட்ராஜ் சார் வீடு தானே?"

"ஆமாம்..."

"அவங்க மனைவி இல்லையா?"

"இருக்கா... நான் நட்ராஜனோட பாட்டி பேசறேன் என்ன விஷயம் - என்கிட்ட சொல்லுங்க..."

"அப்ப உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாதா?"

"என்ன விஷயம்?"

"சகுந்தலாம்மாவை கொஞ்சம் பேச சொல்லுங்க. இங்க அவங்க எப்ப வந்து பாடியை வாங்கிக்குவாங்க... இது ஜி.எச் இல்ல. பிரைவேட் ஆஸ்பத்திரி. ஆக்சிடென்ட் கேஸை நாங்க பொதுவா எடுத்துக்கறதில்ல. சார் எங்க டாக்டருக்கு ரொம்ப தெரிஞ்சவர்ங்கறதால எடுத்தோம். கடைசில எங்களுக்கே அது பகையா முடிஞ்சு போச்சு..."

"என்னென்னமோ சொல்றீங்களே... யார் பாடியை வந்து எடுத்துக்கறது... எனக்கு புரியலியே..."

"அப்ப சகுந்தலாம்மா உங்க்கிட்ட உங்க பேரன் நட்ராஜ் இறந்ததை சொல்லலேன்னு தெரியுது."

"என்னது... நட்ராஜ் இறந்துட்டானா?" - பாட்டியிடம் இருந்தும் ரிசீவர் நழுவியது. அவளிடமும் ஸ்தம்பிப்பு.

செய்தியை எப்படியோ தெரிந்து கொண்ட கனகம் வந்த பிறகுதான் இருவரையும் விழிக்க வைக்க முடிந்தது. பின் தற்காலிகமாக கனகம் குழந்தைகளை பார்த்துக் கொள்ள சகுந்தலாவும் பாட்டியும் ஆஸ்பத்திரிக்கு சென்றனர். கட்ட வேண்டிய பணத்தை எல்லாம் கட்டி உடம்பை ஒரு வேனில் போட்டுக் கொண்டு வீடும் வந்து சேர்ந்தனர். செய்தி பரவி அக்கம் பக்கம் உறவினர்கள் என்று எல்லோருமே கூடி விட்டனர். வீட்டுக் கூடத்தில் மாலை போட்டு படுக்க வைக்கப் பட்டிருந்தார் நட்ராஜ்.

மூக்கில் பஞ்சடைக்கப்பட்டு கால் கட்டைவிரல்களும் சேர்த்து கட்டப்பட்டு தலைமாட்டில் விளக்கும் ஏற்றி வைக்கப் பட்டது. சகுந்தலா அழுவதற்கு கூட திராணியற்றுப் போய் விட்டிருந்தாள். அந்த துக்கத்திலும் நடுவில் எழுந்து சென்று இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் பால் கொடுத்து விட்டு வந்தாள்.

கனகம் மட்டும் திலகத்தை நினைத்து குமுறியபடியே இருந்தாள்.

"எல்லாம் நல்லபடியா முடியும்னு சகுனம் மூலமா சொல்லிட்டு இப்படி சாக விட்டுட்டியே...? விபத்து நடக்கும்னு எச்சரிக்கை செய்யத் தெரிஞ்ச உனக்கு, ஏதோ ஒரு பொண்ணு ரூபத்துல வந்து ரத்தமும் கொடுக்க முடிஞ்ச உனக்கு உயிரை காப்பாத்திக் கொடுக்க சக்தி இல்லைன்னு நல்லா தெரிஞ்சு போச்சு....

உன்னால பாவம் இந்த அம்மா.... புருஷனும் இல்லாம ரெண்டு குழந்தைகளோட எப்படி வாழப் போறாங்களோ தெரியலியே." - என்று வாய்விட்டே புலம்பினாள்.

அப்போதுதான் அந்த அதிசயமும் நடக்கத் தொடங்கியது. நட்ராஜின் கால் விரல்களில் ஒன்றில் லேசான அசைவு.

அது துக்கம் கேட்க வந்தவர்களில் ஒருவர் கவனித்து [illegible] உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

திரும்பவும் கால்விரலில் அசைவு....! அடுத்த நொடி நட்ராஜ் மார்பில் கிடந்த மாலையை விலக்கிவிட்டு தன் காதை வைத்துப் பார்த்தார். இதயம் துடிக்க தொடங்கியிருந்தது.

"ஐய்யோ உயிர் இருக்கு... உயிர் போகல... உயிர் போகல..." என்று சந்தோஷத்தில் கத்தத் தொடங்கி விட்டார்.

சகுந்தலாவுக்குள் அந்த நொடி குப்பென்று வியர்த்து ஒரு [illegible] பரவசமும் ஏற்பட்டது. நட்ராஜின் முகத்தில் ஒருவர் தண்ணீர் தெளிக்கவும் தூக்கம் விழிப்பவர் போல அவரும் கண் திறந்தார். கஷ்டப்பட்டு எழுந்தும் அமர்ந்தார். எல்லோரையும் மலங்க மலங்க பார்த்தார். சகுந்தலாவை அடையாளம் காணவே அவருக்கு வெகுநேரம் தேவைப்பட்டது.

"என்னங்க... ஏன் அப்படி பாக்கறீங்க... உங்களுக்கு ஒண்ணுமில்ல - நீங்க பிழைச்சுகிட்டீங்க..."

"உண்மைதான் சகுந்தலா... என்னை இரண்டு பேர் ஆகாயத்துல எங்கெங்கியோ கூட்டிகிட்டு போனாங்க. அதுக்கு முதல்ல நீ கூட இடிஞ்சு போய் உட்கார்ந்திருந்தே. வீட்டுக்கு வந்த என்னை கூட பாட்டிதான் அட்டெண்ட் பண்ணாங்க. நான் பார்க்கறேன்... உன்னையும் கூப்பிட்டேன் ஆனா நீ திரும்பியே பார்க்கலை. அப்புறம்தான் நான் ஆகாசத்துல இழுத்துகிட்டு இழுக்கப்பட்டேன். நடுவுல திலகம் வந்து அந்த இரண்டு பேர் கூட சண்டை போட்டு என்னை விடுவிச்சா. நானும் திரும்ப வந்துட்டேன்" என்று அவர் கூறவும் வந்திருந்த அவ்வளவு பேரிடமும் கூட ஒரு வித ஸ்தம்பிப்பு.

எழவுக்காக வந்திருந்த ஒருவர் மட்டும் "பாவம்.... கனவு கண்டுட்டு அதை நிஜம்னு நினைச்சுகிட்டு சொல்லி கிட்டிருக்காரு" என்றார்.

கனவு என்றால் வீட்டில் டெலிபோன் அலறியதை எப்படி அவரால் கூறியிருக்க முடியும். அதை பாட்டி எடுத்து பேசியதையும் எப்படி துல்லியமாக கூற முடியும்?

கனகமும் சகுந்தலாவும் திலகத்தை நினைத்து சிலிர்த்துப் போயினர்.

"சகுந்தலா மரணத்துக்கு பிறகு என்ன நடக்கும்கறதை ஒரு பத்திரிகை மாதிரி பாத்துட்டேன். திலகம் விஷயத்துல நான் அவசரப்பட்டு கருத்து சொல்லிட்டேன்.

இப்ப சொல்றேன்.... நம் வரைல திலகம் தான் இனி காவல் தெய்வம்..." - என்று அவரும் கை கூப்பினார்.

16

பாணதீர்த்தம் அருவி கொட்டிக் கொண்டிருக்க ஒரு பாறை மேல் அமர்ந்திருந்த குணங்குடி சித்தர் கண்ணாயிரத்திடம் அவன் கேள்விகளுக்கு பதிலை கூறியபடி இருந்தார்.

"சாமி... இறப்புக்கு பிறகு என்ன நடக்குதுன்னு எனக்கு இப்ப கொஞ்சம் கொஞ்சமா புரிய ஆரம்பிச்சிடிச்சு. எவ்வளவோ புண்ணிய ஆத்மாக்கள் இறப்புக்கு பிறகு என்னவாகுறாங்க சாமி. மேல சொர்கம்னு நரகம்னும் இருக்கறது உண்மையா சாமி?" -என்று கண்ணாயிரம் தன் கேள்விகளை தொடர்ந்தான்.

"வானுலகத்துல சொர்கம் இருக்கு. அது சத்தியம். ஆனா நரகம் நிச்சயமா கிடையாது. நம்ம புராணத்துல சொல்லப்பட்ற நரகம் மனித சமுதாயம் பாவம் செய்ய பயப்படணும்கறதுக்காக சொல்லப்பட்டது. உண்மைல நரகம் பூமியிலேயே இருக்கு. மாயை உள்ள பூமியிலதான் நரகமும் இருக்க முடியும்.

தொழுநோய் ஒருவரை தாக்கத் தொடங்கவும் அந்த உடம்பு அழுகற நிலைல அவர் வாழற ஒவ்வொரு நொடியுமே நரகம்தான். புற்று நோய் வந்து வலியால துடிப்பதும் நரகம்தான்... ஒரு தந்தை தன் கண் எதிர்க்க தன் பிள்ளைகளை பறிகொடுக்கறதும் நரகம் தான்.

வயிற்றுப்பாட்டுக்காக விபசாரம் செய்து வாழறதும் நரகம்தான்..."

"அப்ப சில ஆத்மாக்கள் அமைதி இல்லாம அலைய காரணம்...?"

"தகுதியான உடம்பு கிடைக்காத காரணம்தான்..."

"புரியலியே சாமி..."

"திரும்ப பிறந்து அனுபவிக்க வேண்டியதை அனுபவிச்சு தானே தீர்க்கனும். அதுக்கான நேரப் புள்ளின்னு ஒண்ணு இருக்கு. அப்பதான் ஒரு கர்பத்துக்குள்ள அவங்களால நுழைஞ்சு பிண்டத்துல உயிரா நிலைக்க முடியும். நுழைஞ்ச நேரத்தோட முடிவுல தான் பூமியில அவங்க பிறக்கப்போற நேரம் இருக்கு. அந்த பிறக்கப்போற நேரத்தோட முடிவுல தான் அந்த பிறப்புல அவங்க வாழ்நாள் எவ்வளவுன்னு இருக்கு. எல்லாமே ஒரு கணக்கு."

"அப்ப பிறந்த நேரத்தை வெச்சே முன்ன பின்ன கணக்கு போட்டு அந்த உயிரோட முற்பிறப்பு - அடுத்த பிறப்புன்னு எல்லாத்தையும் சொல்ல முடியுமா?"

"தாராளமா முடியும்... ஆனா அந்த அளவு கணக்கு போட பெரிய அளவுல தவமும் அருளும் ஒருத்தருக்கு வேணும்."

"அப்படின்னா நீங்க இங்க பிண்டம் போட்டு சில ஆத்மாக்கள் சாந்தியடையறது எதனால...?"

"அது என் கடமை... ஒரு வீடு தீப்பிடிச்சு எரியும் போது வேடிக்கை பார்க்காம அணைக்க முயற்சி செய்யற மாதிரி நானும் அந்த ஆத்மாக்கள் துடிப்பை போக்க செய்யறேன். அவர்கள் விதியில என்னால அவங்க அமைதியடையணும்னும் நிச்சயமா குறிப்பு இருக்கும். இல்லேன்னா எவ்வளவோ இடம் சாகறதுக்கு இருக்கும் போது நான் தனிமைல வசிக்கற இந்த அருவிக்கரைல வந்து அவங்க எதுக்கு சாகனும்?"

குணங்குடி பதில்கள் லட்டு லட்டாக இருந்தது!

08.01.2010

இரவு 11 மணி

நள்ளிரவு நேரம்!

ஆனந்த் கையில் பணப்பெட்டி.

இடமோ மூன்று சாலைகள் ஒன்று சேரும் ஒரு புளியமரம் உள்ள இடம்!

ஆனந்த் தவிப்போடு நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் முன்னாலே அப்போது ஒரு வேன் வந்து நின்றது. வேனுக்குள் அவனது பிள்ளைகளான சேகரும் சொப்னாவும் இருந்தனர்.

'அப்பா... அப்பா...' என்று ஆனந்தை பார்த்து கத்தினர்.

"சேகர் சொப்னா...." - என்று ஆனந்தும் பாசத்தில் துடித்தான்.

முகமூடி அணிந்த ஒருவன் வேனைவிட்டு இறங்கி முன்னால் நின்றான். பணப்பெட்டிக்காக கையை நீட்டினான்.

"என் பிள்ளைங்கள விடு... பணம் தரேன்..." என்று இறுக்கம் கத்தவும் இருவரும் இறக்கி விடப்பட்டு ஓடிவந்து ஆனந்திடம் சேர்ந்தனர். அருகில் வந்தவனும் பெட்டியை கையில் இருந்து பறித்துக் கொண்டான்.

"நீ போலீசுக்கு போகாம பணத்தோட வந்ததை நாங்க உன் வீட்டுகிட்டே இருந்து பாத்துகிட்டு இருக்கோம். உன் நண்பனோட சேர்ந்து தீம் பார்க் போட நினைச்சதுக்கு இது தண்டனை. இப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்ததை இனியும் நீ போலீஸ்ல சொல்லக் கூடாது. இதை ஒரு கெட்ட கனவா நினைச்சு மறந்துடணும். மறுத்து குழந்தைங்க உன்கிட்ட வந்துட்ட தைரியத்துல கமிஷனரையோ, இல்ல டி.எஸ்.பியையோ பார்த்தா உன் பிள்ளைகளை நிச்சயம் இழந்துடுவே... எங்கிருந்து எப்படி வரும்னு தெரியாத வகையில ஆளுக்கொரு தோட்டா மூலமா கதையை முடிச்சிடுவோம். இதுல ஒரு துளி சந்தேகமும் உனக்கு வேண்டாம்" - என்று எச்சரிக்கையையும் செய்துவிட்டு வேனில் ஏறிக் கொண்டு சென்று விட்டான். பிள்ளைகளோடு ஆனந்தும் வீடு நோக்கிக் கிளம்பினான்!

அந்த நள்ளிரவில் நல்லபடியாக பிள்ளைகள் வரவும் பாய்ந்து சென்று கட்டிக் கொண்டு அழுதாள் நந்தினி.

ஆனந்த் முகத்தில் சுரத்தே இல்லை. கவனித்தார் நட்ராஜ்.

"மாப்ளை..."

"எல்லாம் போயிடிச்சு மாமா... எல்லாம் போயிடிச்சு..."

"வருத்தப்படாதீங்க மாப்ளை.... பணம் தானே? போனா போவுது விடுங்க."

"என்னது.... போனா போகட்டுமா?

மாமா நான் இழந்துருக்கறது ஏதோ ஒரு சில ஆயிரங்கள் இல்லை இரண்டு கோடி மாமா... இரண்டு கோடி.... இதுல உங்க மகளோட முன்னூறு பவுன் நகையும் அடக்கம். அந்த முன்னூறு பவுனும் நீங்க கஷ்டப்பட்டு உழைச்சு சம்பாதிச்சு உங்க மகளுக்கு சீதனமா கொடுத்த நகைங்க. இன்னிக்கு தங்கம் விக்கற விலைல முன்னூறு பவுன்னா சும்மாவா?"

"புரியுது மாப்ளை... எப்பவும் காப்பான் பெருசா, கள்ளன் பெருசான்னா? கள்ளன்தான் பெரியவன்னு உடனே சொல்வாங்க. இங்கேயும் கள்ளன் பெருசா இருந்து ஜெயிச்சுட்டான். ஆனா பிள்ளைகள் ஒரு சேதமும் இல்லாம திரும்பி வந்தாங்களே அது போதும்...."

- அவர் அப்படி சொன்ன பிறகே பார்சலில் வந்த விரல்கள் அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது. பிள்ளைகள் கைகளில் சிறு காயம் கூட இல்லை. அவர் முகத்திலும் வேகமாக ஒரு மாற்றம்.

"என்ன மாமா... பேசிகிட்டிருந்த நீங்க சட்டுன்னு [illegible] எங்க..."

"இல்ல மாப்ள... பிளாக்மெயில் பண்ண எதிரி பிள்ளைகளை [illegible] பண்ணல. பார்சல்ல விரல் வந்ததை நினைச்சுப் பாருங்க..."

"ஆமாம்... அதுக்கென்ன?"

"விரல் மட்டும் வரலைன்னா நிச்சயம் போலீசுக்கு [illegible]போம் தானே?"

"இப்ப கூட நான் போலீசுக்கு போகப்போறதில்ல. போகவும் [illegible]து மீறி போனா பிள்ளைங்க மேல எங்க இருந்தாவது குண்டு [illegible]"

"இது எல்லா பிளாக்மெயிலரும் சொல்றதுதான். [illegible]ன்னவோ உங்களை நல்லா தெரிஞ்ச உங்களுக்கு ரொம்ப [illegible]மான யாரோ தான் இதை செய்துருக்கணும். உங்களை என்ன [illegible] பயமுறுத்த முடியும்னு திட்டம் போட்டு செய்துருக்காங்க..."

"அது உண்மையாவே இருந்தாலும் யாரைன்னு [illegible]ப்பட...?"

"நீங்க சந்தேகப்படவும் வேண்டாம். சங்கடப்படவும் வேண்டாம். நான் இப்ப சொல்றத மட்டும் நல்லா கேட்டுக்குங்க. [illegible] பணம் உங்களுக்கு திரும்ப கிடைச்சே தீரும்."

"என்ன மாமா... நீங்க சொன்ன நந்தினி அம்மாவோட ஆவி [illegible] அந்த பணத்தை தூக்கிட்டு வந்து போடுமா?"

"நிச்சயமா...."

"எப்படி மாமா இப்படி நம்பறீங்க... நான் தெரியாமதான் [illegible]றேன். ஆவி இருக்கறது உண்மைன்னா, அவங்க எங்க [illegible] நல்லா இருக்கணும்னு நினைக்கறாங்கன்னா இப்படி ஒரு [illegible] நடக்கவே விட்டுருக்க மாட்டாங்களே...."

ஆனந்தின் கேள்வி நியாயம் நந்தினியையும் தொற்றிக் [illegible]து.

"அப்பா... இவர் சொல்றதுல என்னப்பா தப்பு? என் அம்மா [illegible]க்கு காவலா இருக்காங்கன்னா என் பிள்ளைங்க மேல [illegible] கை வெச்ச நிமிஷம் அவங்க அரண்டு போயிருக்கணுமே? [illegible] எந்த நம்பிக்கைலப்பா இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க...?"

"உங்க கேள்வியிலயும் லாஜிக் இருக்கு தான். ஆனாலும் [illegible]றேன். உங்க பணம் உங்களவிட்டு போகாது. இப்ப [illegible]ருக்குன்னா சரியான காரணம் இருக்கு. எல்லாமே கூடிய [illegible] உங்களுக்கு தெரியவரும். இப்பவும் சொல்றேன் உங்க [illegible] இங்க தான் இருக்கா. அதே சமயம் பணம் கிடைச்ச பிறகு [illegible] ஒரு காரியம் செய்யணும். செய்வீங்களா?"

"என்னப்பா...?"

"பாவம் திலகம்... உன் மேலான பாசம் அவளை அலையற ஒரு ஆத்மாவாவே வெச்சிருக்கு. பணம் கிடைச்ச மறு வினாடியே நீங்க மூணு பேரும் காசிக்கு போய் கங்கைல அந்த தாயோட ஆத்ம சாந்திக்காக பிண்டம் போட்டு தலை முழுகணும். செய்வீங்களா?"

"நீங்க சொல்றதுதான் உண்மைன்னா முதல்ல பணம் கிடைக்கட்டும் அதன் பிறகு காசி என்ன அந்த கைலாசத்துக்கே கூட நாங்க போய் நீங்க சொன்னமாதிரி நடந்துக்கறோம்..." - என்று ஆனந்த் சொன்ன நொடி பூஜை அறையில் ஏதோ சப்தம்.

ஓடிச் சென்று பார்த்தாள் நந்தினி.

குங்குமச் சிமிழ் கொட்டிக் கிடந்தது.

"நந்தினி உங்கம்மாவுக்கு இப்பதான் சந்தோஷம்... அதான் குங்குமம் கொட்டியிருக்கு. பயணத்துக்கு தயாராகுங்க. பணம் திரும்பக் கிடைக்கப் போறது நிச்சயம்."

- என்ற நட்ராஜிடம் ஒரு தனி தெம்பு. சகுந்தலாவிடமும் முகத்தில் ஒரு நெகிழ்ச்சி தெரிந்தது.

17

இருட்ட ஆரம்பித்து விட்டது!

குணங்குடியார் குடிசைக்கு சென்று சவாசனம் மேற் கொள்ளத் தொடங்கினார். கன்னாயிரம் அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டான். புறப்படும் முன் "சாமி போற வழியில ஆவிங்க என்னை ஏதும் செய்யாதே?" என்று கேட்டான்.

'உன் ஜாதகப்படி சூட்சமமானவைகளை இனி நீ உணர முடியாது. ஒருவர் ஜாதகத்துல கேதுவும் சூரிய சந்திரனும் ஒரே சமயத்துல செயல்படும் போது தான் சூட்சமமானதை பற்றி சிந்திப்போம் பேசுவோம். அந்த கட்டம் இன்னிக்கு மாலை சூரிய அஸ்தமனத்தோட உன் வரைல முடிஞ்சு போச்சு. இனி இந்த ஜென்மத்துல அந்த மூன்றும் ஒன்றா உன்வரைல இயங்கப் போறதில்ல. அதனால உன் வரைல ஆவி, பைசாசம் எல்லாமே பொய்யாயிடும். ஆகட்டும். அது உனக்கு நல்லது தான்' என்றார்.

"அப்ப இதெல்லாம் பொய்னு சொல்றவங்க இப்படி ஒரு கட்ட அமைப்பு இருக்கறதாலதான் சொல்றாங்களா?"

"ஆமாம்... எதையும் ஒருவன் நம்பவும் அவன் கட்டம்தான் காரணம், நம்பாததுக்கும் அவன் கட்டம்தான் காரணம். ஏன் அப்படின்னா அதையும் அவங்கவங்க கருமத்தால அவங்க தான் வடிவமைச்சுகிட்டாங்க. அது அதுக்கு ஒரு காலம் அந்த காலத்துக்கும் ஒரு நீளம் உண்டு.

அதுவரை அது அதன்படியே இருப்பாங்க. கால நேரம் மாறும் போது மனசுலயும் மாற்றங்கள் தானா ஏற்படும். உறுதியான மகா யோகி ஒருத்தனுக்கு தான்... ஏன்னா யோகி தன் ஞானத்தால எல்லாத்தையும் துறந்திட்றான் பற்று இருக்கறவன் கிட்ட தான் பாவமும் புண்ணியமும் செயல்படும். அதை விட்டவனுக்கு எல்லாமே ஒண்ணுதானே?"

பதிலைச் சொல்லிவிட்டு ஒரு பிணம் போல சவாசனத்தில் மாறிப் போனார் குணங்குடியார். உடம்பில் உயிரை வைத்துக் கொண்டே பிணம் போல பாசாங்கு செய்வதுதான் சவாசனம்.

அவர் திருவடியை தொட்டு கும்பிட்டு விட்டு புறப்பட்டான் கன்னாயிரம்.

அவன் வரையில் தெளிவு ஏற்பட்டது போலவும் இருந்தது. ஏற்படாதது போலவும் இருந்தது!

1980ம் வருடம் ஒருநாள்

நட்ராஜ் பூரணமாக குணமாகி விட்டார்!

பிள்ளைகளும் பூரிப்புடன் வளர்ந்து வந்தன....

தொட்டதெல்லாம் துலங்கி சில வீடுகளை கூட வாங்கி விட்டார். திலகத்தின் படத்தை வீட்டில் மாட்டி வைத்து அவளை தங்களுக்கு வழிகாட்டும் தெய்வமாகவே இருவரும் கருதினார்கள். பாட்டியும் ஒரு நாள் உலக வாழ்வை முடித்துக் கொண்டாள். அதை எல்லாம் திலகம் குறிப்பாலேயே முன்பே உணர்த்தி விட்டாள்.

ஒருநாள் இமயமலை நோக்கி செல்லும் ஒரு சன்யாசியை வீட்டுக்கு சாப்பிட அழைத்திருந்தார். அவர் வீடுவரை வந்தவர் வாசல் தாண்டாமல் அப்படியே திரும்பிப் போகவும் அது நட்ராஜ் சகுந்தலா தம்பதியை வெகுவாக பாதித்தது.

அவர் தான் திலகத்தின் ஆத்மா பாசத்தால் உந்தப்பட்டு முக்தி பெறாமல் வீட்டையே சுற்றி வருவதை உணர்ந்தவர்.

'முதலில் அந்த தாய்க்கு செய்ய வேண்டிய கர்ம காரியங்களை செய்து சாந்திப்படுத்து... அமைதியில்லாத ஆத்மாக்கள் ஒரு வாழும் வீட்டுக்குள் வளைய வருவது எதிர் காலத்துக்கு நல்லதல்ல....' என்றும் அவர் கூறவும் அப்போதே சகுந்தலாவும் நட்ராஜிம் நந்தினியோடு ராமேஸ்வரத்துக்கு கிளம்பி விட்டனர்.

ஆனால் திலகத்தின் ஆன்மா அவர்களை சாந்தியை செய்ய விடவில்லை.

'என் மகளின் திருமணம் மற்றும் அவள் பிள்ளைகள் பெற்று வாழ்வதை அருகில் இருந்து பார்க்க விரும்புகிறேன். அதே சமயம் இனி உங்கள் வீட்டுக்குள் வரமாட்டேன். எங்காவது இருந்து கொள்கிறேன் எதிர்காலத்தில் என் பேரப்பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பேராபத்து ஏற்பட்டு அது என்னால் நீங்கும். அதுவரை இருப்பேன் அதன்பின் என் பேரனே என்னை சாந்திப் படுத்தட்டும்' "- என்று சகுந்தலாவின் உடம்பில் புகுந்து பேனா வழியாக எழுதியே உணர்த்தி விட்டாள். அதில் தான் 'என்னைப் பற்றி என்மகள் எதுவும் அறிய வேண்டாம். வளர்க்கும் நீங்களே முழுமையான தாய் தந்தையாக அவள்வரையில் இருக்க வேண்டும்' என்கிற குறிப்பும் வந்தது.

அதை சகுந்தலாவும் நட்ராஜிம் கடைசிவரை கட்டிக் காப்பாற்ற தொடங்கினர்...

18

'கன்னாயிரம் இப்பொழுதெல்லாம் அருவிக் கரையில் எந்த ஆவித் தொல்லையையும் உணர்வதில்லை. குணங்குடி சித்தரும் ஒரு நாள் சமாதியடைந்து விட்டார். அவரை சமாதிக்குள் இறக்கிய போது கன்னாயிரமும் சென்றிருந்தான். ஆனால் அவன் வரையில் பெரிய பக்திப் பரவசமெல்லாம் எதுவுமில்லை.

அவனுக்குள்ளே பெருமளவில் மாற்றங்கள்.

பாவம் கடைசி வரை தன்னந்தனியா எதையும் அனுபவிக்காமலே வாழ்ந்துட்டு சமாதியாயிட்டாரு. இது ஒரு வாழ்க்கைன்னு வாழ்ந்த இவரை என்னத்த சொல்றது... மொத்தத்துல நல்ல மனுஷன்...' என்று குணங்குடியாருக்கு சர்ட்டிபிகேட்டெல்லாம் அளித்தான்.

கன்னாயிரம் முன்போல் இல்லை. பல படகுகளுக்கு சொந்தக்காரனாகவும் ஆகிவிட்டான். ஒன்றுக்கு இரண்டு பெண்டாட்டிகள். இங்கேயும் அங்கேயும் மாறி மாறி போய் பாசம் காட்டுகிறான்.

வருமானமும் வாரிக் கொட்டுவதால் 'வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே' என்பது அவனுக்கு இப்போதைய சித்தாந்தம். நாளையே உடம்பில் ஏதாவது ஒரு பாதிப்பு வரும்போது ராகம் மாறலாம்.

காலம் மட்டுமா மாறுகிறது... மனிதர்களும் தானே!'

19.01.2010

காலை 9 மணி

ஆனந்த் வீட்டு வாசலில் ஒரு கார்! காந்தன்தான் வந்திருந்தான். கோட் சூட் என்று ஆடம்பரத்திற்கு பஞ்சம் இல்லாத தோற்றம். ஆனந்த் சோர்வாக அவனை வரவேற்றான்.

"என்ன ஆனந்த் நேத்து பணத்தோட வரேன்னு சொல்லியிருந்தே? கடைசில வரவேயில்லை. செல்லையும் ஆஃப் பண்ணிட்டே என்னப்பா பணத்தை புரட்றதுல எதாவது பிரச்னையா?"

வந்த வேகத்தில் பிசினஸ் பேச்சைத்தான் எடுத்தான்.

"ஆமாம்ப்பா... என்னால பணம் புரட்ட முடியல..."

"நகையெல்லாம் கூட அடகு வெச்சேன்னு கேள்விப்பட்டன்"

"ஆமாம்... இருந்தும் ஷார்ட்டேஜ். ஐ ஆம் சாரி..."

"என்ன ஆனந்த் இது எப்பேர்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம். இதை போய் நழுவ விட்றியே..."

"சாரி... இதுக்கு மேல இப்ப என்கிட்ட எதுவும் கேட்காதே."

"இட்ஸ் ஓ.கே... நான் வேற யாரையாவது பார்ட்னரா சேர்த்துக்கறேன். அந்த தீம் பார்க்கை நிச்சயம் நான் ஆரம்பிச்சே திருவேன். இது மட்டும் நிச்சயம்..."

அவர்கள் இருவர் பேசிக் கொள்வதையும் நந்தினியும் கவனித்தாள். அவனும் நந்தினியை பார்த்து ஒரு விஷமச் சிரிப்பு சிரித்தான். அவள் உடனேயே திரும்பி சமையலறைப் பக்கம் சென்று விட்டாள்.

"உன் மனைவிக்கு ஆரம்பத்துல இருந்தே நீ இந்த பிசினஸ்ல இறங்கறது பிடிக்கல... ஆம் ஐ கரெக்ட்?"

"விடு காந்தன்.... இனி இந்த பேச்சையே எடுக்காதே. ஐ ஆம் [illegible]..."

"போகட்டும் யாரோ மிரட்னாங்கன்னு சொன்னியே... அவங்களுக்கு பயந்துதான் இந்த முடிவா? அப்படி எல்லாம் ஒண்ணுமில்லையே...."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல காந்தன். ஐ ஆம் சாரி நீ டயத்தை வேஸ்ட் பண்ணாம புறப்படு..."

"சரி நான் வரேன்...."

- காந்தன் திரும்பி நடந்தான். காரிலும் ஏறி அமர்ந்தான். ஸ்டார்ட் செய்யவும் செய்தான். ஆனால் அது புறப்படாமல் சண்டித்தனம் செய்தது. சாவியை எவ்வளவு திருகியும் கிளம்ப மறுத்தது.

ஆனந்தும் அருகில் வந்தான்.

"என்ன காந்தன் பேட்டரி வீக்னு நினைக்கறேன். மெக்கானிக்குக்கு போன் பண்ணட்டுமா?"

- ஆனந்த் கேட்க காந்தனிடம் ஒரு தடுமாற்றம்.

"என்னப்பா யோசனை - மெக்கானிக்குக்கு போன் பண்ணட்டுமா?"

"அது....அது...."

"ஏன் தயங்கறே?"

"இல்ல... சரி... வரச்சொல்"

- காந்தனிடம் ஒரு தவிப்பும் சேர்ந்து கொண்டது. ஆனந்தும் உள்ளே சென்று மெக்கானிக்குக்கு போன் செய்துவிட்டு வெளியே வந்தான். அப்போது காந்தன் கோபமாக காரை எட்டி உதைத்து கோபத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்

"அதை ஏம்ப்பா கோவிச்சுக்கறே.... கார்னா மக்கர் பண்றது சகஜம் தானே?"

"அதுக்கு இந்த இடம் தானா கிடைச்சது..."

"என் வீட்டு வாசல் என்ன அவ்வளவு மோசமான இடமா.. இங்கையே நின்னதுக்காக சந்தோஷப்படு"

- நட்ராஜிம் வெளியில் வந்து இருவரும் பேசிக் கொள்வதை கவனித்தார். நந்தினி வெளியே வரவே இல்லை.

சகுந்தலா நட்ராஜிடம் வந்து "இந்த பிள்ளை தான் நம்ம மாப்ளையை பார்ட்னரா கூப்பிட்டவரா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம் சகுந்தலா.... வந்த இடத்துல கார் ரிப்பேர் போல இருக்கு மாப்ளை மெக்கானிக்குக்கு போன் பண்ணியிருக்கார்..."

- நட்ராஜ் விபரத்தை சொல்லும் போது படுவேகமாக வந்து நின்றது ஒரு போலீஸ் ஜீப். திபுதிபுவென்று போலீஸ்காரர்களும்

இறங்கினர். வெளியே நின்றபடி இருக்கும் காந்தனின் கார் நம்பரை பார்த்தனர்.

காந்தன் அரண்டு போகத் தொடங்கினான்.

"ஏய் மிஸ்டர் இந்த கார் யாரோடது...?" - ஒரு போலீஸ் அதிகாரி அதட்டலுடன் கேட்டார்.

"ஏன்... ஏன் சார்...?"

"முதல்ல கேட்டதுக்கு பதில் சொல் - யாரோட கார் இது?"

"என்... என் கார்தான் சார்..."

"காருக்குள்ள பிரவுன் சுகர் கடத்தறதா எங்களுக்கு தகவல் வந்திருக்கு..."

"என்னது பிரவுன் சுகரா?"

"கமான் கமான்... சாவி எங்க - காரைத் திற..."

"சார் கார் பிரேக்டவுன்.... ஸ்டார்ட் ஆகாம நின்னுகிட்டு இருக்கு இதுலபோய் பிரவுன் சுகரா...?"

- காந்தன் பதறிப் போனான். ஆனால் ஒரு போலீஸ் அதிகாரி ஏறி காரை ஸ்டார்ட் செய்யவும் கார் ஸ்டார்ட் ஆனது.

காந்தனுக்கு பகீர் என்றது.

அடுத்த பகீர் ஆனந்துக்கு....

உள்ளே பரிசோதனை செய்தபோது பின்சீட்டுக்கு கீழே ஒரு சூட்கேஸ்! அதில் ஆனந்த் முதல் நாள் கொடுத்த 2 கோடி!

"மைகாட்.... டேய் காந்தன் நீயா அந்த பிளாக்மெயிலர்?" ஆனந்த் கொந்தளித்தான்.

காந்தனால் அதற்கு மேல் அங்கு நிற்க முடியவில்லை.

அங்கிருந்து ஓடத் தொடங்கினான்.

போலீசும் துரத்திற்று....

ஆனால் பாவம் காந்தன்.... எதிரில் வந்த ஒரு மினி பஸ் மேல் பாதி முடிந்த மட்டும் ஆகாயம் எகிறிப் பின் கீழே விழுந்தான். உயிரும் துடிக்கத் தொடங்கி விட்டது. நட்ராஜ் சகுந்தலா நந்தினி என்று அவ்வளவு பேரும் வாசற்புரம் வந்து நின்று பதட்டத்தோடு பார்த்தனர். காந்தன் துடிப்புக்கு நடுவில் ஒரு போலீஸ் அதிகாரியை அருகில் அழைத்தான்.

"சா... சார்... அந்த பணம் ஆனந்தோடது. நான்தான் பிளாக் மெயில் பண்ணேன். அதை அவன்கிட்ட ஒப்படைச்சுடுங்க. மத்தபடி பிரவுன் சுகரெல்லாம் என் கார்ல இல்ல சார்" என்றவன் ஆனந்தையும் அருகில் அழைத்தான்.

ஆனந்த்தும் அரை மனதாக அருகில் சென்றான்.

"சாரி ஆனந்த்... என்கிட்ட பணம் இல்ல. இருக்கறதா பொய் சொல்லி உன்னை ஏற்பாடு செய்ய சொன்னேன். வேற ஒருத்தரை கூட்டும் சேர்த்துட்டேன். ஆனா..." - அதற்கு மேல் பேச வழியின்றி அவன் உயிர் பிரிந்து வானில் ஏறத் தொடங்கிற்று.

வந்த போலீஸ் அதிகாரிகள் திருதிருவென்று விழித்தனர்.

'எங்க ஸ்பெஷல் செல்லுக்கு இந்த கார் நம்பர்ல பிரவுன் சுகர் இருக்குனு ஒரு போன் வந்ததே... அதுவும் ஒரு லேடி போன் பண்ணி சொன்னாங்களே....' என்றனர்.

நெருங்கி வந்த நட்ராஜ் ஆனந்தை அர்த்த புஷ்டியுடன் பார்த்தார். அவனுக்கு அந்த லேடி வாய்ஸ் யாருடையது என்பது புரிந்து விட்டது. அதேபோல நட்ராஜ் சொன்னது போலவே பணமும் கிடைத்து விட்டது.

அவனால் நம்பவும் முடியவில்லை - நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.

நந்தினி உள்ளே கதவை அடைத்துக் கொண்டு 'அம்மா அம்மா' என்று விசும்பி விசும்பி அழ ஆரம்பித்திருந்தாள்.

ஆனந்த நட்ராஜிடம் 'ரொம்ப நன்றி மாமா' என்றான்.

"எனக்கு எதுக்கு நன்றி மாப்ளை... நந்தினிக்கு சொல்லுங்க அவ உங்க மனைவியா கிடைச்சது உங்க பூர்வ ஜென்ம புண்ணியம் - எங்க மகளா அவ வாச்சது தான் நாங்க செஞ்ச பாக்யம்..." என்றார் நட்ராஜ்.

ஆனந்த் நந்தினியை நோக்கி நெகிழ்வுடன் நடந்தான்.

- முற்றும் -

வெளியீடு :

விசால் பப்ளிகேஷன்

278, ஞானகிரி நகர், சிவகாசி - 626 189.

போன் : 04562 - 224034, 225034

செல் : 98430 52034, 94426 64785

E-mail : vivekfinearts@gmail.com